

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One
Weekend*
in
SYDNEY

MIRANDA P. CHARLES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sidney'de Bir Hafta Sonu

MIRANDA P. CHARLES

Kitap Açıklaması

Maskeli bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşadım... ve oops, o benim eski sevgilimdi -Kalbimi küçük parçalara ayırdığı için hala affetmediğim kişi.

En iyi arkadaşımın bekarlığa veda partisi için hafta sonunu Sydney'de geçiriyorum. -Ve gündemdeki ilk şey? Bir gösteri teknesinde striptiz şovu. Çılgınca, değil

mi? Şey... benim için değil.

Yaklaşan belediye başkanlığı seçimleri için rakibimin her yerde casusları olduğu ve beni "uygunsuz davranışlarda" yakalamak için bekledikleri ortaya çıktı. Görünüşe göre, genç olmak ve yarı çıplak erkeklerin dansını izlemek, aday olduğunuzda skandal yaratıyor. Bu yüzden, ona yeni cephane vermek yerine, en iyi arkadaşım ve ben anlaştık - gösteriyi atlayacağım.

B planı mı? Maskeli balo partisi. Tek başına. Maskemi takarım. Kimse beni tanımayacak, özellikle de kendime göbek adım olan Juliet dersem.

Ama... Arabamı özledim.

Neyse ki, maskeli parti müdavimleriyle dolu başka bir tekne beni kurtarıyor. Romeo'yla orada tanıştım. (Evet, ciddi.) Çekici, tüm o maskelerin altında gülünç derecede seksi... ve sadece bir bakışıyla kalbimin göğsümde dörtlü atmasını sağlıyor - yıllardır olmayan bir şey.

Bir tekne yolculuğu, bir yavaş dans ve akıllara durgunluk veren bir gecenin ardından, onu asla unutmayağım eminim.

Spoiler: Yapmayacağım.

Çünkü Romeo? Onun gerçekte kim olduğunu ancak iş işten geçtikten sonra öğreniyorum.

O Mason. Benim ilk aşkı. On yıl önce kalbimi paramparça eden ve bana tam olarak nasıl bir adama güvenmem gerektiğini öğreten adam.

Ona bir kez aşık olmak bir hataydı. Ona tekrar aşık olmak?

Bu her şeyi mahvedebilir, kalbim de dahil.

Sidney'de Bir Hafta Sonu, neredeyse 32.000 kelimelik, uçurum tehlikesi olmayan, ateşli bir novella. Ve HEA garantilidir!

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13 Sonsöz

Rockstar ile Dans Kitap Tanıtımı Teşekkür _____

Ayrıca Miranda P. Charles Yazar

Hakkında _____

Copyright © 2025 by Miranda P. Charles

<https://mirandapcharles.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez veya dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, yerler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür, ya kurgusaldır ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş herhangi bir olay, yer veya kişi ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak [Tasarımı KiWi Design Co.](#) Cover

[Vellum ile oluşturuldu](#)

Bölüm Bir

TARA

İki yıl, sayısız görüntülü arama ve bir milyon mesajdan sonra nihayet en iyi arkadaşım ile tekrar yüz yüze geldim ve bunun zamanı gelmişti. Odette, Sydney'deki The Rocks'ta bulunan otel süitimizin kapısından bana bakıyor; hafta sonu bekârlığa veda partisi için onunla ve en yakın iki arkadaşıyla birlikte kalıyorum. Çok heyecanlıyım.

"İyi akşamlar, müstakbel Belediye Başkanı Tara Davies!" diyor Odette arsızca ve saygılı bir ses tonuyla. Çoktan parlak, dar elbisesini giymiş, saç ve makyajı tamamlanmıştır. "Sizi görmek çok güzel!"

Kollarımızı birbirimize dolayarak sımsıkı, baş döndürücü bir şekilde sarılırken gülüyorum. "Seni görmek de çok güzel! Uçağım iptal olduğu için özür dilerim. Ben gelene kadar gitmiş olursun diye korktum."

"Hâlâ buradayım." Odette beni zarif bir şekilde döşenmiş oturma alanına götürüyor, burada muhteşem kıyafetler giymiş iki kadın bana gülümsüyor. "Tara, bunlar sana sürekli bahsettiğim kızlar, Kelly ve Anne. Kızlar, bu Tara. Bildiğiniz gibi, Moonstruck Cove'un yeni belediye başkanı *olacak* - eğer her şey yolunda giderse."

İki elimi kaldırıp parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Anne sırtıyor. "Sonunda seninle tanışmak harika, Tara."

"Evet! Hakkınızda çok şey duyduk" diyen Kelly, Odette'e nişan hediyesi olarak bu süitte geçireceğimiz hafta sonunun masraflarını cömertçe karşıladı. Kelly varlıklı bir aileden geliyor ve Odette dört yıl önce Sydney'e taşındığından beri onun en iyi arkadaşlarından biri haline gelmiş.

İki kadına sarıldım. "Teşekkür ederim! İkinizle de tanışmak harika. Tanrım, üçünüz de harika görünüyorsunuz!"

"Giyinmene yardım edeceğiz," diyor Odette. "Ama bu sohbete balkonda devam edelim. Saat neredeyse altı oldu. Çabuk olun!"

Onu takip ediyoruz ve dışarı çıkarken nefesim kesiliyor. Kahretsin, bu şimdiye kadarki en iyi otel manzaralarından biri olmalı! Limanın karşısında, ünlü Sidney Opera Binası tam karşımızda. Solumuzda Sidney Liman Köprüsü'nün büyük bir kısmını ve hareketli Circular Quay iskelelerini görebiliyoruz

ve tren istasyonu sağıımızda. Su üzerinde çok sayıda yolcu feribotu ve turist teknesi var, bazıları hızla uzaklaşıyor, bazıları ise yavaşça seyrediyor.

Sydney'in bu bölgesine birkaç kez gittim ve hala büyüleyici buluyorum. Bu gece, çok sanatlı Vivid Festivali birkaç saniye içinde başlıyor. Eve dönmeden önce şehirdeki çeşitli ışık ve ses enstalasyonlarına göz atmak için yeterli zamanım olmasını umuyorum. Moonstruck Cove'a dönerken yanımda götürebileceğim festival fikirleri bile edinebilirim. Burası Yeni Güney Galler'in Kuzey Nehirleri üzerinde küçük bir taşra kasabası olsa da sanatçılar için bir merkez.

Ben de onlardan biriyim. El yapımı mumlar yapıyorum, ama çoğunlukla hobi olarak. Gündüz işim ailemin macadamia çiftliğine yardım etmek ve bölgemizdeki seçilmiş en genç meclis üyesi olarak toplumu temsil etmek.

"Burası tıklım tıklım!" Bulunduğumuz yüksek noktadan Vivid'in başlamasını bekleyen insan kalabalığını izlerken söylüyorum.

"On saniye!" Anne heyecanla söylüyor.

Saat 6'ya kadar geri sayarken ben de onlara katılıyorum. "Sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir."

Sonra nefesim beni terk ediyor. Birdenbire her şey renklerle ışılıyor. Köprü pembe, mavi, yeşil ve sarı ışıklarla parlıyor ve opera binasının yelkenleri güzel, akıcı desenlerin projektörleri gibi hareket ediyor. Etrafıma bakıyorum ve binaların cephelerinde dans eden ışık gösterileri görüyorum. Sanki etrafımdaki yapılar hareketli ışıklardan yapılmış bir sanat eserinin tuvali gibi. Havayı dolduran müzik, tüm bunların muhteşemliğine katkıda bulunuyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. Daha önce Vivid Festivali'nin fotoğraflarını görmüştüm ama hiçbir şey bizzat görmenin yerini tutamaz. "Bunun için buraya gelebildiğime sevindim."

"Ben de öyle," diyor Odette. "Ama yakında gitmemiz gerekecek."

"Ah, evet." Aceleyle içeri girdim ve bavulumu açmaya başladım.

"Bu geceyi iple çekiyor musun?" Kelly kalçalarını sallayarak yerinde dans ediyor. "Darling Harbour'da diğer kızlarla buluşacağız."

Anne alaycı bir tavırla, "Kelly şimdiden yerinden zıplamaya başladı," diyor. "Gözünü bu geceki striptizcilerden birine dikmiş durumda. James'i tavlayabilmek için Wild Boys gösterisini öneren oydu."

Kelly, "Tüm Vahşi Çocuklar ateşli ama James bir rüya," diye övünüyor. "Onu gördüğünde ne demek istediğimi anlayacaksın."

Pişman bir iç çekiş kaçıyor içimden. "Odette sana söylemedi mi? Gösteri gemisinde size katılmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Anne sorar.

"Hepsi Eric Hislop'un suçu!" Odette tükürdü. "Tara'ya karşı belediye başkanlığı için yarışan kişi o ve bu gece bizimle gelmemesinin nedeni de o." Bana döndü. "Onlara tüm hikayeyi anlatmamın bir sakıncası var mı?"

"Devam et," diyorum gülümseyerek. Saklayacak bir şeyim yok.

"Şey," diyor Odette hışımla. "Birisi Tara'ya Eric'in gösteri teknesinde casusları olacağını ve bu casusların Tara'nın saçlarını açıp striptizciler için çıldırmasını kaydetmeyi planladıklarını söyledi."

Anne'in ağzı bir *O* harfi oluştururken Kelly, "Asla olmaz," der.

"Uh-huh. Seçmenlere Tara'nın belediye başkanı olmaya hazır olmadığını çünkü hala çok genç ve eğlenmeye çok odaklanmış olduğunu göstermek istiyor. Tara'nın Moonstruck Cove'da kalıp yarın akşamki şık bir yemekte bölgeye yatırımcı olacak kişileri eğlendirmesi gerektiğini iddia edecek."

"Bana sadece birkaç gece önce bahsettiği bir akşam yemeği," diyorum kuru bir sesle. "Yemeği o ayarladı ve Odette'in bekârlığa veda hafta sonuna denk getirerek benim gelmemi engelledi. *Ve* en iyi arkadaşımın hayatta bir kez yaşanacak bir olayı kutluyor olmam gibi gayet iyi bir mazerete karşı, herkese kuzeninin Melbourne'daki düğününe katılımını iptal ettiğini, böylece yatırımcılara şarap ve yemek verebileceğini söylüyor."

Odette kıs kıs güler. "Sırf kendini kahraman gibi gösterebilmek için uydurulmuş bir düğün olduğunu düşünüyoruz."

Anne inanamayarak başını sallar. "Bu çok manipülatif! Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir Mooner söyledi." Kelly ve Anne'in yüzlerindeki boş ifadeye bakarak ekliyorum: "Biz yerliler kendimize böyle deriz."

Kıkırdamaya başladılar. Anne, "Bir an için sana kışını gösteren birini hayal ettim," diyor.

Gülüyorum. "Kendimize taktığımız lakapla gurur duyuyoruz. Biz eğlenceyi seven bir grubuz. Ama Eric'in hareketlerini komik bulmuyorum. Neyse ki birkaç kişi planlarımı değiştirmemem için beni cesaretlendirdi. Onun içini görebiliyorlar. Ayrıca diğer meclis üyelerini de arayarak yemekten haberdar olmalarını sağladım ve Eric onları davet etmemiş olsa bile katılmaları için onları teşvik ettim."

Odette, "Bazı Ay sakinlerinin neden ona oy vermek istedikleri benim için bir muamma," diye düşünüyor. "Moonstruck Cove'da sadece üç yıldır yaşıyor. Ve eğer istediklerini elde ederlerse kasabayı mahvedecek olan vicdansız müteahhitlerle aynı yatakta olduğuna dair fısıltılar yok mu?"

Acımasızca gülümsüyorum. "Eric bir yalancı. O müteahhitlerle olan yakın ilişkilerini kategorik olarak reddediyor. Ayrıca, olayları çarpıtmakta çok iyidir. Çok genç yaşlardan beri toplum meselelerinde aktif olduğum için çoğu Moon'lunun bana karşı zaafı olduğunu biliyor. Bu yüzden onlara, hayattan daha fazla *keyif aldıktan sonra* belediye başkanı olmam için bolca zaman olduğunu söylüyor. Kısacası, şu anda belediye başkanlığı sorumluluklarını omuzlarıma yüklemenin hem bana hem de kasabaya haksızlık olduğunu öne sürüyor."

Kelly'nin nefesi kesildi. "Ve senin striptizcilerle olan videonu hayatında daha fazla eğlence istediğini kanıtlamak için kullanacak!"

Başımı sallıyorum. "Moonstruck Cove'un benim gibi eğlenceyi seven bir kız için fazla uysal olduğunu ve daha iyi kariyer olanakları için memleketimizi terk eden en iyi arkadaşım gibi büyük bir şehirde yaşamayı tercih edebileceğimi söylerse hiç şaşırmam."

"Böyle bir şey söylerse boynunu kendim kırarım!" Odette ağlıyor. "Dört yıldır orada yaşamadığımı biliyorum ama orayı hala seviyorum. Keşke size oy verebilseydim."

Odette'in kolunu okşadım. "Teşekkür ederim. Neyse ki pek çok Moon'lu Moonstruck Cove için en iyisinin ne olduğu konusunda ne kadar tutkulu olduğumu biliyor ve sadece yirmi sekiz yaşında olmamı bir olumsuzluk olarak görmüyorlar."

"Kazanırsanız, Avustralya'nın en genç belediye başkanı bile olmayacaksınız," diyor Anne. "Bizim bölgemizdeki belediye başkanı sadece yirmi iki yaşında."

"Evet, yaş önemli değil," diyor Odette. "Her neyse, işte bu yüzden Tara ve ben onun bizimle Wild Boys gösterisine gelmemesinin en iyisi olacağına karar verdik. Eric'in eline koz vermek istemiyoruz. Umutsuzluğa kapılıyor çünkü tüm çabalarına rağmen anketler Tara'nın açık ara farkla kazanacağını gösteriyor."

"Ama hafta sonunun geri kalanında planlanan diğer etkinlikler için bize katılacaksınız, değil mi?" diye soruyor Anne.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Bu gece nereye gidiyorsun?" Kelly soruyor.

"Sydney Olimpiyat Parkı'nda Maskeli Balo'da Müzikal Bir Geceye."

"Defolun buradan!" diye haykırıyor. "Glowing Devils'in programın bir parçası olduğunu duyduğumda, etkinliği hafta sonu planlarımıza ekleyebileceğimiz umuduyla hemen bilet almak için acele ettim. Ama kontrol ettiğimde biletler tükenmişti. Sen nasıl bilet buldun?"

Sırıtiyorum. "Bildiğiniz gibi, Şeytanlar Ay Çarpması Koyu'nda büyüdüler ve Theo Cresswall hala bir Aycı-Gia ile en iyi arkadaş. O benim

gösteri gemisinde size katılamayacağını söyledi ve bağlantıları aracılığıyla bana bir bilet ayarlamayı teklif etti. Ben de neden olmasın diye düşündüm. Benim için yeni bir deneyim olacaktı."

"Çok kıskandım! The Glowing Devils benim en sevdiğim rock grubu ve Theo da en seksi üyesi." Kelly baygın bir şekilde iç geçiriyor. "Seni tanıdıklarını varsayıyorum. Bu gece onlarla takılabilecek misin?"

"Hayır. Gia, Şeytanlar'ın katı bir programı olduğunu söyledi. Sadece birkaç şarkı söylemek için geleceklermiş ve sonra da hemen gitmeleri gerekecekmiş. Akşam yemeği dahil VIP bilet aldım. Yabancılarla aynı masada oturacağım ve sanırım yeni insanlarla tanışmak güzel olacak."

"Oh, evet, eğlenceli olacak," diyor Anne. "Kıyafetini görelim."

Bavulundan kolsuz korse üst kısmı ve uçuşan, yere kadar uzanan eteği olan bordo bir elbise çıkarıyorum. Neyse ki kumaş kırışacak türden değil. Bu gece sonbaharın son gününe göre mevsim normallerinin dışında sıcak ve hırka giymesem de olur. "Gia bana bunu ve onunla birlikte giymem için bir sütyen ödünç verdi. Neyse ki bedenlerimiz aynı. Bu maskeyi de yerel bir dükkândan aldım." Kadife bir kese çıkarıp içinden sahte inciler ve çiçeklerle süslenmiş kırmızı ve siyah bir yarım maske çıkarıyorum. "Başka bir yerde tam yüzlü bir tane bulacak vaktim olmadı."

Odette, "Bence bu kim olduğunuzu gizlemek için yeterince iyi olmalı," diyor. Elbisemi tutuyor. "Bu harika görünüyor! Giy şunu."

Onların önünde üstümü değiştiriyorum ve üçü de hazırlanmama yardım ediyor. Anne makyajımı yapmaya başlarken diğer ikisi de kıyafetime uygun bir saç modeline karar veriyor. Burada oturup beni güzelleştirmelerine izin vermekten memnunum.

"Bence saçlarını açmalısın," diyor Odette.

Kelly de aynı fikirde. "Muhteşem, uzun, dalgalı saçların var. Bunu sergilemelisin."

"Tamam." Simsiyah saçlarıma neredeyse hiç şekil vermeyen biri olarak bu karardan memnunum.

Anne yüzüme fondöten sürüyor. "Olimpiyat Parkı'na giden feribota binecek misin?" diye soruyor.

"Hayır. VIP bileti, kiralanan tekne ile özel ulaşımı da içeriyor. Şehirde yaşayan katılımcıları King Street İskelesi'nden alacak ve doğrudan Olimpiyat Parkı İskelesi'ne gidecek. Sonra bir otobüs bizi alana götürecektir. Sanırım adı Dome."

Odette omzuma vuruyor. "Tavlamaktan bahsetmişken, belki bu gece tavlayabilirsin. Tekrar sevişme zamanının geldiğini söylemiştin, hatırladın mı? Bir süredir

Dört yıldır bekâarım," diye ekliyor diğer kadınların yararına. "Moonstruck Cove'da seçici arkadaşımız için yeterince bekâr erkek yok."

"Bir de bana sor," diyorum hayıflanarak. Öngörülebilir bir gelecekte bir erkek arkadaşım olacağını bile düşünmüyorum çünkü Moonstruck Cove'da kimse ilgimi çekmiyor. Bölgedeki erkeklerle sıradan buluşmalar da iyi bir fikir değil çünkü bizimki gibi küçük bir kasabada herkes birbirinin işinden haberdar olma eğiliminde. Belediye başkanı olmayı hedefleyen biri olarak, itibarım konusunda çok dikkatliyim.

"Şey," diyor Kelly, "Sydney'de kimse seni tanımıyor, bu yüzden bu gece tek gecelik bir ilişki için mükemmel bir zaman - özellikle de Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece'nin takılmak isteyen insanları çektiği bilinirken."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Gia'nın da bildiğini sanmıyorum."

Odette kıkırdıyor. "Anonim seksle ilgilenen insanlarla tanışmak için garantili bir yol sunan bir şirket bile var. Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece ile başlayan bir etkinlik düzenliyorlar. Sonra da hafta sonu boyunca başka etkinliklerle eğleniyorlar."

Benden gergin bir kahkaha kaçıyor. "Korkarım bu benim sahnem değil."

"Masks On adında sadece üyelere açık bir grup," diye bilgi veriyor Kelly. "Şirket herkesin sağlık kontrolünden geçtiğinden ve kimsenin sabıka kaydı olmadığından emin oluyor. Birbirlerinden ayrılmayacaklar, bu yüzden yanlışlıkla onlarla kaynaşmak konusunda endişelenmenize gerek yok. Sanırım kimlik tespiti için özel bileklikler takıyorlar. Ama aynı zamanda maskeli baloda, seksi zamanlarda maskelerinizin takılı kalmasını istediğinizde size hakaret etmeyecek biriyle de tanışabilirsiniz. Aslında bu bazıları için bir cazibe merkezi."

Göz kırpıyorum. "Vay be. Bahse girerim bazı evli dolandırıcılar da dışarıda olurdu." Odette sırtıyor. "Ama sen erkeklerden gerçeği çıkarma konusunda uzmansın.

Hilekârları ortaya çıkarabileceksiniz."

"Gerçekten mi? Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor Anne.

Kıkırdıyorum. "Benim yöntemim kusursuz değil. Onları beklenmedik bir soruyla şaşırtıyorum, sonra da yanıtlarından ve vücut dillerinden yalan söyleyip söylemediklerini anlamaya çalışıyorum. Örneğin, bu gece biri benimle yoğun bir şekilde flört ederse, ben de ona flört ederek benim de ondan hoşlandığımı düşünmesini sağlayabilirim. Sonra birdenbire, "Karının bizi öğrenmeyeceğinden emin misin?" gibi bir şey sorabilirim. Aldatan kişi hemen karısını nereden bildiğimi merak edeceği için muhtemelen sinirlenecek ve tökezleyecektir."

"Ooh, bunu sevdim!" Anne diyor ki.

Kelly başını sallar. "Ben de öyle! Bu yüzden önce uzun uzun sohbet etmek her zaman iyi bir fikirdir. Tara, bu gece seksi bir eğlence yaşayacaksın, değil mi?" Bana göz kırpmıyor.

"Bu planımın bir parçası değil," diyorum gülerek. Açıkçası, bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Çok fazla kimseyle çıkmadım ve hiç tek gecelik ilişki yaşamadım.

Odette saçımı tarıyor. "İki hafta sonra seçim var ve herkes senin kazanmanı bekliyor. Son kuruşuma kadar bahse girerim ki sonraki seçimlerde de tekrar tekrar kazanacaksın. Farkına bile varmadan orta yaşlı olacaksın ve gençlik yıllarına dair hiçbir eğlenceli anın kalmayacak. Kendinizi belediye başkanlığı görevlerinize adamadan önce bu hafta sonunu kendi bekarlığa veda partiniz olarak kullanın. Ve unutmayın ki Moonstruck Cove'da ilgilendiğiniz kimse yok. Kasabaya aniden çekici, bekâr erkek yağmazsa, *dört yıl* önce başlamış olan uzun süreli bir kuraklık dönemine girebilirsiniz."

Sorumluluklarla dolu ve O Kişi'yle asla karşılaşamayacağım bir gelecek gözlerimin önünden geçiyor. Odette'in haklı çıkabileceği korkusunu bir kenara itiyorum.

Ama tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki?

Heyecan tüm vücudumu sarıyor. Kim olduğumu neredeyse hiç kimsenin bilmediği büyük bir şehirde olmak, neredeyse herkesin beni tanıdığı evime dönmekle tam bir tezat oluşturuyor. Bir yabancıyla tutku dolu bir gece geçirme fırsatı bir daha elime geçmeyebilir.

Ama hayır. Tanınma olasılığı düşük olsa bile yankıları yüksek olur. Pişman olabileceğim bir şey yapmak istemiyorum.

Bölüm İki

TARA

"Teknemizi görüyorum," diye haykırıyor Anne.

Çenem düştü. "Vay canına, şu insan kuyruğuna bak!"

Darling Limanı'ndaki King Street Wharf bölgesi boyunca çoğunluğu parti teknesi gibi görünen orta ila büyük ölçekli birkaç gemi yanaşmıştır. Bölge çok kalabalık, ancak neşe atmosfere nüfuz ediyor. Henüz maske takan kimseyi görmüyorum ve göze batmak istemediğim için benimkini omuz çantamda saklıyorum. Ayrıca, Eric'in casusları etrafta bizi izliyorsa, en azından beni burada Odette'le birlikte görürler. Wild Boys gösteri gemisine bineceğimi düşünselerdi yardımı olurdu. Umarım, gizlice kaçmaya çalıştığımda beni izlemiyorlardır-

Cidden, bu paranoya çok fazla olmaya başladı! Beni başka bir tekneye binerken görseler bile takip edemeyecekler çünkü Maskeli Balo'da biletleri tükenmiş bir Müzikal Gecesi'ne biletleri yok. Ha!

Şimdi çok daha iyi hissediyorum.

"Hangi iskeleye gitmeniz gerekiyor?" Odette, büyük gösteri teknesinin yanaştığı 8 numaralı rıhtımdaki uzun kuyruğun sonunda durduğumuzda soruyor.

"İskele 2."

"Keşke bizimle gelseydin. Gelemediğin için üzgünüm."

"Ben de. Ama hafta sonunun geri kalanını birlikte geçireceğiz." "Odette!" diye seslenir bir erkek sesi.

Arayan kişiye doğru bakıyorum ve hemen geriliyorum. Gözlerim beni aldatıyor mu? Bu Mason Abril mi, Odette'in kuzeni?

Kahretsin, evet, öyle. Onu son gördüğümünden on yıl daha yaşlı ve hâlâ inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu fark ettiğimde biraz nefesim kesiliyor. Dalgalı, koyu kahverengi saçları hatırladığımdan biraz daha uzun, ama yine de omuz hizasının üzerinde, güçlü esinti biraz karıştırıyor.

Belli ki spor yapıyor. Giydiği beyaz kısa kollu polo tişört, kadınları kendinden geçirebilecek türden kaslı pazularını sergiliyor. Ben değil ama! Çünkü eminim o hala aynı iğrenç adam.

Tanıma talihsizliğine uğradığım. Bu hafta sonu onunla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Kötü şans, sanırım.

"Mason! Burada ne işin var?" Odette ağlayarak kuzeninin yanına koşar.

Ama Mason Odette'e odaklanmıyor. Kahverengi gözlü bakışları benim üzerimde ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Onunla herhangi bir etkileşimde bulunmak istemediğim için başka tarafa bakıyorum. Konuştuklarını duymuyorum, bu yüzden Odette'in onu küçük grubumuzdan uzaklaştırdığını varsayıyorum.

Bir süre sonra tek başına geri gelir. "Üzgünüm, Tara. Burada olacağını bilmiyordum. Sadece şirketinin gösteri teknesinin güvenliğinden sorumlu olduğunu bilmemi istedi. Çalışanlarına herhangi bir sorunla karşılaşmamız durumunda gemide olacağımızı söylemiş."

"Merak etme. Onu on yıldır görmedim. Ben iyiyim," diyorum kayıtsızca. Mason'ın başarılı güvenlik işini duymuştum. Onu hâlâ gençlik yıllarımızdaki korkunç, düşüncesiz pislik olarak gördüğümü düşünürsek, birazcık etkilendim.

"Mason'dan hoşlanmıyor musun?" Kelly sordu.

Odette, "Mason, Tara'nın bir daha asla çıkmak istemeyeceği türden bir erkeğin poster çocuğu," diye yanıtıyor.

Kelly kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yine mi? Onunla çıktın mı?"

Zorla kıkırdıyorum. "Evet. Gençken iki yıl çıkmıştık. Sonra beni küçük düşürecek bir şey yaptı."

Kelly'nin gözleri büyür. "O ne yaptı?"

Tereddüt ediyorum ama yeni arkadaşlarıma yanlış bir şey varsaymalarından ya da daha kötüsü Mason'dan duymalarındansa gerçeği söylemeyi tercih edeceğime karar veriyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Son randevumuzda parkta yürüyüşe çıktık. Konuşmak için تنها bir banka oturduk ve sonunda geleceğe dair hayallerimiz hakkında sohbet ettik. Henüz on sekiz yaşındaydık ama ben ne istediğimi bildiğimden emindim. Oldukça tipikti: Üniversiteyi bitirmek, iyi bir iş bulmak, evlenmek, bir aile kurmak. Bu gelecekte ikimizi birlikte gördüğümü açıkça belirttim ve onun hayallerinin de benimkilere benzediğini duymak beni mutlu etti." O konuşmadan sonra tutkulu öpüşmemizin anısı dudaklarımda karıncalanıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum.

"Bu çok tatlıydı," diyor Anne çekingen bir tavırla.

Artık hiçbir önemi yokmuş gibi devam etmek için kendimi zorluyorum. "Birkaç gün sonra onunla parkta çekilmiş bir videom dolaşmaya başladı. Bu videoda

Ben onunla hayalimdeki gelecek hakkında konuşurken kamera sadece bana odaklanmıştı. Mason görüntüde yoktu ve benim hakkımda söylediği tüm tatlı şeyler kesilmişti. Daha da kötüsü, videonun sonuna, hayır cevabını kabul etmeyen hayalperest bir kız olduğumu ve herkesten daha iyi olduğuma inanacak kadar kendimi beğenmiş olduğumu söyleyen bir metin ekledi."

"Ne?! Bu çok kabaydı!" Anne ağlıyor. "Hani iki yıldır çıkıyordunuz?"

Kesik kesik bir nefes aldım. "Evet. İlk düşüncem o videoyu onun yaratmış olamayacağıydı. Ama benden hayalet gibi kaçtı. Telefonlarımı açmadı ya da mesajlarıma cevap vermedi. Buralarda olduğunu biliyordum çünkü Odette videonun yarattığı tepkiden sonra amcalarının evine kapandığını söylemişti."

Odette başını sallar. "Mason'ın başı ailemizle ve tüm kasabayla çok derde girdi. Herkes şok oldu, özellikle de Tara'yla her zaman aşk dolu oldukları için. Ama Mooncular Tara'nın arkasında toplandı. Mason'ın o videoda tarif ettiği kişi herkesin tanıdığı Tara değildi. Her neyse, Mason'ın Sydney'e taşınmasının katalizörü bu oldu."

"Bunu neden yaptığını sana söyledi mi?" Kelly Odette'e sorar.

"Hayır. Herkes ona bu soruyu sordu ama o hiç cevap vermedi. Etrafta uyuşturucu kullandığına dair söylentiler dolaşıyordu. Davranışlarını açıklayan tek şey buydu."

"Yaptıysa bile ben fark etmedim," diye mırıldandım.

Odette bana sert bir bakış fırlattı. "Eğer yaptıysa, bu senin hatan değildi."

"Hayır," diye onaylıyorum. Bu konudaki suçluluk duygumla zaten uzun zamandır yüzleşiyorum.

önce.

"Mason'a karşı dürüst olmak gerekirse, çok büyüdü. Artık çok sorumluluk sahibi." Odette diyor ki. Diğer ikisine döner. "Ama Tara söylemediği sürece, onun önünde bir daha Mason'dan bahsetmeyeceğiz."

En iyi arkadaşıma bir gülümseme gönderiyorum. "Teşekkür ederim. Onunla benim aramda kalmanın senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Ve ikinizin de beni herhangi bir yöne doğru itmemenizi takdir ediyorum." Kelly elini kaldırır. "Bir açıklama yapmamın sakıncası var mı?" "Elbette," diyorum.

"Mason'ın çıkmaktan nefret edeceğin türden bir adam olduğunu söylerken görünüşünü kastetmiyorsun, değil mi? Çünkü kabul edelim, adam tam bir yakışıklı."

"Tam bir yakışıklı," diye katılıyorum kıkırdayarak. "Ama ne var biliyor musun? Artık görünüşe takılmıyorum. Yeter ki adam düzgün ve dürüst olsun,

Onunla çıkardım."

"Dört yıldır bekâr olan kadın söylüyor bunu," diye takılıyor Odette. "Gerçekten çok seçicisin. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil."

"Eh," diye araya giriyor Kelly, "bu gece tanışacağı insanların maske takacağını düşünürsek, görünüşe takılmaması iyi bir şey."

Hepimiz gülüyoruz.

"İnsanlarla tanışmaktan bahsetmişken," diyorum, "kendimi Tara yerine Juliet olarak tanıtmayı düşünüyorum. Bu benim göbek adım," diye Kelly ve Anne'e bilgi veriyorum.

Odette kendini tutmadan önce kıs kıs güler.

"Ne?" diye sordum. "Gerçek isimlerimden herhangi birini kullanmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Hayır, hayır. Bu harika bir fikir. Ve gitmelisin. Kuyrukta senin teknen için de uzun olacak."

"Tadını *sonuna kadar* çıkarın," diyor Kelly anlamlı bir şekilde. "Evet! Çok eğlenin," diyor Anne.

Sırıtiyorum. "Teşekkürler kızlar. Yarın sabah striptizcilerle ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Sen de uslu dur," diyorum alaycı bir tavırla Odette'e işaret parmağımla.

Odette homurdanıyor. "Biliyorsun, hep bakacağım ama hiç dokunmayacağım. Nişanlıma başka bir şey yapamayacak kadar aşığım. Ayrıca, bekâr arkadaşlarımdan Vahşi Çocuklar için çıldırmasını izlemeyi daha çok istiyorum." Kelly ve Anne'e kaşlarını sallıyor.

"Siz kızlar sabahın erken saatlerine kadar otele dönmeyeceksiniz, değil mi?" diye sordum.

Kelly parmağını bana doğru salladı. "Umarım bu senin için de geçerli olur." Gülerek, aceleyle uzaklaşırken el sallıyorum.

Beni arkama bakmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi gövdeyi döndürürken ve arkama bir bakış atarken buluyorum. Bakışlarım Mason'dan başkasının üzerine düşmüyor.

Ve bana bakıyor.

Aceleyle tekrar öne doğru döndüm, kırbaç gibi tepkim yüzünden neredeyse ayağımı kaybediyordum.

On yıl sonra beni neden hala bu kadar etkiliyor, hiçbir fikrim yok. Affedici biri olmadığımından değil. Kin tutacak biri değilim, özellikle de bu kadar uzun bir süreden sonra...

Başımı sallıyorum. Aradan geçen zamana rağmen, yaptığı şey beni hâlâ çok incitiyor. Ve bana tek bir kelime bile etmeden memleketimizden ayrılmasını, aramızdakileri asla düzeltmek istemediği şeklinde algıladım.

Sanırım duygularımı yıllar önce işlemeli ve çözmeliydim, ama Moonstruck Cove'dan ayrıldığı için onları göğsümün derinliklerine gömmeye karar verdim. Görünüşe göre hala orada iltihaplanıyorlar.

Mason benim ilk ve şu ana kadar tek aşkımdı.

Ve kalbimi paramparça ettiği için hiç özür dilemedi.

Bölüm Üç

MASON

"Ason!" Odette bana yakın bir yerden sesleniyor.

Onu duyuyorum ama bakışlarım Tara'nın uzaklaşmasına odaklanmış durumda. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Merhaba!" Odette yüzümün önünde elini sallıyor.

"Tara nereye gidiyor?" Tara'ya bakmadan önce Odette'e bir göz atarak soruyorum. "Hemen döndüğünden emin ol. Zamanında dönmezse tekneniz onu beklemez."

"O bize katılmıyor."

Bu tüm dikkatimi çekiyor ve odağımı kuzenime çeviriyorum. "Neden olmasın?"

"Onun yerine Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece'ye gidecek. Biri ona bilet vermiş."

"Neden?"

Odette sinsice etrafına bakınır. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Onun bu tekneye binmesinin iyi bir fikir olmadığına karar verdik çünkü birisi bizi -özellikle de Tara'yı- striptizcileri izlerken eğlenirken kaydetmek niyetinde."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kim? Ve neden?"

"Moonstruck Cove'daki belediye başkanlığı için Tara'nın rakibi Eric Hislop tarafından gönderilen kişiler. Tara'nın kazanması bekleniyor ama Eric bunu engellemek için elinden geleni yapıyor."

Odette bana Eric'in Tara'nın seçim şansını sabote etme planlarını anlatırken kaşlarımı çatıyorum. Bu adam tam bir pislik!

Amcamdan duyduğuma göre Moonluların çoğu Eric Hislop'u sevmese de, bazıları Tara'nın belediye başkanı olmak için çok genç olabileceğinden endişeleniyormuş. Ona inanmadıklarından değil. Aksine, ona karşı koruyucu hissediyorlar. Belediye başkanlığı pozisyonunun önemli sorumluluklarının onun nispeten genç omuzlarına yüklenmesini istemiyorlar. Eğer birkaç yaş daha büyük olsaydı, kime o y e r e c e k l e r i konusunda bir soru işareti bile olmazdı. Açıkçası, Eric Hislop

Bazı seçmenler arasında bu duyguyu keşfetti ve kendisine avantaj sağlamak için bunu sonuna kadar kullanmaya çalışacak.

"Eric Moonstruck Cove'u umursamıyor." Odette huffs. "O sadece konumunu vicdansız müteahhit arkadaşlarına yardım etmek için kullanacak. Tabii ki insanlara söylediği bu değil ve Tara'yı gözden düşürmenin yollarını arıyor."

"Gerçekten belediye başkanı olmak istiyor mu? Daha fazla sorumluluk almaya hazır mı?"

"Evet! O her zaman toplumla ilgiliydi. Bunun için yaşıyor ve Eric'ten çok daha iyi bir seçim. Ona daha fazla mühimmat vererek yardım etmek istemeyiz!"

Odette uzun bir nefes verir. "Bak, sen ve ben artık Moonstruck Cove seçmenleri değiliz ve sen de artık Tara'yla arkadaş değilsin. Ama lütfen bunu benim için yap. En iyi arkadaşım Eric'in planları yüzünden adının lekelenmesini hak etmiyor. Bekârlığa veda partimde yatırımcıları eğlendirmek yerine striptizcileri izlemeyi tercih ettiği için güvenilmez olduğunu söylemek çok yanlış ve adaletsiz!"

Odette'e bakıyorum. Tara'yla artık arkadaş olmadığımızı söylerken haklı olsa da, o entrikacı Eric Hislop'a karşı öfke duyuyorum. Yaptıkları yanına kâr kalmamalıydı. "Pekâlâ. Bana Eric'in casusları hakkında bir şey söyleyebilir misin? Erkek mi kadın mı? Genç mi yaşlı mı?"

"Üzgünüm. Başka bir şey bilmiyoruz. Birisi bir şey duymuş ve Tara'ya bildirmiş."

"Yani, bu sadece bir söylenti mi?"

"Ya değilse?" Odette soruyor. "Biliyorsun ki Aylılar çok dedikodu yapsalar da çoğu zaman ayrıntıları doğru bilirler. Eğer adamlarınız casusların kimliğini tespit edebilirse bu çok yardımcı olur. O zaman Tara ve ekibi de Eric'in seçimlerden önce planladığı sabotajları önleyebilir."

Başımı salladım. "Adamlarımla konuşacağım."

"Teşekkürler. Ama Tara'ya söyleme, tamam mı? Sadece... şey... yardım etmeni isteyip istemediğinden emin değilim," diyor Odette özür dileyerek.

Sırıtiyorum. "Hâlâ benden nefret ediyor, ha? Endişelenme. Onunla konuşmayı planlamıyorum. Konuşursam muhtemelen suratıma bir tokat yerim. Ki bunu hak ediyorum," diye ekliyorum daha sakın bir ses tonuyla.

Odette başını eğiyor. "Özür dileyebilirsin."

Kalbim küt küt atıyor. "Sence bunca zaman sonra kabul edecek mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bence mevcut durumdan memnun."

Dehşetimi gizliyorum. İsteyerek verilmeyeceğini bildiğim bir affı isteyemem. "Aradan geçen on yıldan sonra, geçmişini yeniden konuşmak istediğimizi sanmıyorum," diyorum hafifçe. "Birbirimizle konuşmamız ya da görüşmemiz için bir neden yok."

"Evet. Teşekkürler. Hey, bunu yaptığın için gerçekten minnettarım."

Bana sarıldı. "Lafı bile olmaz." Odette'in en iyi arkadaşına sadık olduğunu biliyorum ama o

Ben de dahil olmak üzere geniş ailesine karşı da sevgi doluydu. Bunun için minnettarım. O iyi bir insan.

"Sonra görüşürüz." El sallıyor.

"İyi eğlenceler," diyorum, Tara'yı en son gördüğüm yere doğru bakarak. Ama kalabalık onu yutmuştu ve artık onu göremediğim için hayal kırıklığına uğradım.

Wild Boys Showboat'un güvenliğini sağlayan üç kişiden biri olan Norman'ı aradım. Ondan Darling Limanı'nda çalışan özel güvenlik şirketlerinin ortak kullandığı yakındaki bir mekânda benimle kısa bir toplantıya katılmasını rica ediyorum.

Ondan önce mekâna varıyorum ve düşüncelerimi düzene sokmak için küçük yuvarlak masaya oturuyorum. Tara için bir sonuç almak zorunda hissediyorum.

Norman içeri girerken, "Ciddi görünüyorsun," dedi. "Ne var ne yok?"

Eric Hislop'un kirli planıyla ilgili durumu açıkladım. "Eric'in casuslarının tespit edilmesini istiyorum. Odette'in grubunun etrafında dolaşan ve onlarla ilgileniyor gibi görünen insanları arayın. Eğer onlarla sohbet edip bir şeyler anlatmalarını sağlayabilirsiniz çok daha iyi olur."

Norman sırtıyor. "Tamam. Dedektifçilik oynayacağım için heyecanlıyım. Köleleri bulacağız."

Kıkırdıyorum. "Güzel! İşte bu kadar. Teşekkür ederim. Şimdi, bu geceki görevim için üstümü değiştirmeliyim."

"Kostümün var mı?"

"Tamamen siyah kıyafetimle birlikte uzun siyah bir pelerin giyiyorum. Bir vampir maskesi almayı umuyordum ama iyi bir tane bulamadım. Bu şeyle yetinmek zorundayım." Spor çantamı açıyorum ve Norman'a altın yaldızlı bir yarım maske gösteriyorum. Tepesine altın ve siyah tüylerden oluşan bir tüy iliştirilmiş.

"Eğlenmene bak, ama çok fazla değil!" diye alay ediyor daha yakından bakarken. "Bu maske ve pelerin seni kadınlar için daha da çekici kılacak."

Gülüyorum. Geçen yıl Maskeler Açık'ı götüren teknedeki tek güvenlik görevlisi olarak kendimi -maskesiz ve kostümsüz- tanıtmaya hatasını yaptım.

Sydney Olimpiyat Parkı'na gidiyordum. Beni baştan çıkarmak için acımasızca uğraşan bazı kadınlar dikkatimi çekti. Sanırım birbirleriyle bir tür rekabet içindeydiler. Sürekli flört edilirken işimi yapmak kolay değildi.

Cerrahi yüz maskesine benzer düz siyah bir bez maske çıkarıyorum. "Ben de bunu takacağım. Yarım maskemle birlikte komik görünebilir ama tüm yüzüm kapalı olacak. Kimse beni geçen seneki güvenlik görevlisi olarak tanıyamayacak."

Norman, "Ve bazı piliçlerin dudaklarınıza öpücük kondurmaya çalışmasını engelleyecektir," diye espri yapıyor.

"Aynen öyle."

"Pekâlâ," diyor Norman ayağa kalkarken. "Bu gece seni bilgilendirmeye devam edeceğim." "Teşekkürler."

Üstümü değiştirmek için spor çantamı erkekler tuvaletine götürüyorum. Maskeli balo kostümü giymek için can atmıyorum ama geçen yılki sorunlardan kaçınmak için kılık değiştirmem gerekiyor. Kadınların ilgisi gururumu okşamadı değil ama itibarım konusunda dikkatliyim. Şirketimi şu anki konumuna getirmek için çok çalıştım ve iş bağlantılarım için güvenilir bir ortak olmaya devam etmek istiyorum. Masks On teknesindeki tek güvenlik görevlisi olarak her şeyi profesyonelce ve verimli bir şekilde halledebileceğimi göstermek istiyorum. Neyse ki bu geceki grup küçük olacak. Bana kırktan az Masks On üyesi olduğu söylendi, bu yüzden herhangi bir dram beklemiyorum.

Açıksa, Vahşi Çocuklar gösteri gemisinde olmayı tercih ederdim. Eric'in casuslarını bulan kişi olmak istiyorum çünkü.

Omuz silkiyorum. Tara'ya bunu ve çok daha fazlasını borçluyum.

Hey, belki Dome'a gittiğimizde onunla karşılaşırız. Gerçi biletim yok, bu yüzden onu sadece mekânın dışında arayabileceğim.

Ya da başka bir şekilde girmeye çalışabilirim.

Aklıma bir fikir geldi ve Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece'nin güvenlik şefini aradım. O benim dostum. Geçen hafta önemli bir etkinlik için son dakikada onun yerine geçerek ona büyük bir iyilik yaptım çünkü köpeğini acil veterinerine götürmesi gerekiyordu.

"Selam dostum," dedim. "Bu gece Masks On teknesinde ve otobüsünde çalışıyorum. Dome'a vardığımızda işim bitmiş olacak. Bedava yardım ister misin? Gönüllüyüm."

"Gönüllülük mü?" diye soruyor kuşkuyla. "Neden? Geçen hafta için sana çok şey borçlu olduğumu hatırlatmanın dolambaçlı bir yolu mu bu?"

"Hayır, ama bir iyilik istiyorum. Maskeli balo için biletim yok. Rol için giyinip kuşandım, maskelerimi taktım ve kostümümün boşa gitmesini istemiyorum."

Gülüyor. "Anlıyorum. Başka birine ihtiyacım yok ama bildiğiniz gibi kapılar açıldığında içeri girmek için her zaman büyük bir telaş oluyor. Bileti olmayan hiç kimsenin bilet denetçilerini geçmediğinden emin olmak için fazladan bir çift göze sahip olmak yardımcı olur."

"Doğru ya! Onlardan biri olmak yerine sinsi piçlere göz kulak olmaya yardımcı olabilirim," diyorum kıkırdayarak.

"Ve VIP'ler yemek alanındaki yerlerini seçerken herhangi bir tartışmanın topyekûn bir savaşa dönüşmemesini sağlamaya yardımcı olun. Ondan sonra istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, maskemi hiçbir zaman çıkarmayacağım, tamam mı? Normal Masks On üyelerinin beni tanımasını istemiyorum."

"Tamam, sorun değil. Zaten resmi olarak iş başında değilsin. Otobüsünüz geldiğinde sizinle dışarıda buluşacağım, böylece size bir güvenlik kartı verebilirim."

"Mükemmel. Teşekkürler, dostum.

Minnettarım." "Hayır, teşekkür ederim. Artık ödeştik, değil mi?" "Kesinlikle."

"Harika! Geldiğinde görüşürüz."

"Evet. Hoşça kal." Tamamen tatmin olmuş bir şekilde telefonu kapattım. O büyük kalabalığın içinde Tara'yı bulmak için bolca zamanım olacak.

Etkinlikten ne bekleyeceğini biliyor mu?

Ve neden bu gece onun güvende ve mutlu olmasını sağlamak için ani bir ihtiyaç hissediyorum?

Bölüm

Dört

TARA

İskele 2'ye vardığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bomboştu. Tekne nerede? Ve diğer VIP bilet sahipleri nerede?

Omuz çantamdan telefonumu çıkardım. İskele numarasını yanlış mı almışım? Dijital bileti iki kez kontrol ediyorum.

Lanet olsun! Gemi altı buçuk, on beş dakika önce kalktı. Yedide kalkacağını sanıyordum, Wild Boys gösteri gemisiyle aynı saatte. Bu hatayı nasıl yaptım?

Çok sinirlendim ama kendimi sakinleşmeye zorladım. Bu dünyanın sonu değil. Barangaroo'daki iskeleye kadar yürüyebilir ve Sydney Olimpiyat Parkı İskelesi'ne giden feribota binebilirdim. Sonra da bir Uber çağırıp on dakikalık bir yolculukla etkinliğin yapılacağı yere ulaşabilirim. Neyse ki etkinlik sekizden önce başlamıyor.

Yoksa kıyafetimi göz önünde bulundurarak buradan bir Uber yakalasam daha mı iyi olur?

Hayır. Trafik korkunç olacak, özellikle de Cuma gecesi. Sanırım yine de Wild Boys gösteri teknesindeki kızlara katılabilirim.

Başımı sallıyorum. Hayır. Eric'i belediye başkanlığı koltuğundan uzak tutmak istiyorsam bu bir seçenek değil. Bölgemizin geleceği konusunda o adama güvenilemez. Ne yazık ki ona karşı aday olan tek kişi benim.

Ayrıca, kim bilir? Mason da gösteri teknesi üzerinde çalışıyor olabilir. Sadece bu sebep bile bu seçeneğin üstünü çizmem için yeterli.

Derin bir nefes alarak feribota yetişmeye karar veriyorum. Ama önce tuvaleti kullanmak için yakındaki bara giriyorum. Vay be, bu gece her yer o kadar kalabalık ki tuvalet kuyruğu bile ekstra uzun! İşemem lazım, o yüzden sırada bekliyorum.

"Bu çok güzel bir elbise," diyor arkamdaki bir kadın.

Dönüyorum ve onu bana gülümserken buluyorum. "Teşekkür ederim!" Cevap veriyorum. "Hangi partiye gidiyorsun? Bu gece bir sürü parti var."

"Olimpiyat Parkı'ndaki Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece'ye gidiyorum."

"Oh, bu harika! İki yıl önce gitmiştim. Çok eğlenceliydi! Ondan sonra bilet bulacak kadar şanslı olamadım. Çok çabuk tükeniyor."

Parmaklarını şıklatıyor.

"Sabırsızlanıyorum. Bu benim ilk seferim olacak ve ne bekleyeceğimden tam olarak emin değilim," diyorum konuşarak.

"VIP biletiniz var mı?"

"Evet."

Saatini kontrol ediyor. "O zaman saat sekizden önce sergi salonlarından birindeki yemek alanına gittiğinizden emin olun. Akşam yemeğini tam zamanında servis ediyorlar, böylece Dome'da müzik gösterileri başladığında herkes yemeğini bitirmiş oluyor."

"Tamam, bunu bildiğim iyi oldu. Bana söylenene göre Dome'da sadece ayakta yer varmış."

"Uh-huh. Herkes dans eder ve şarkı söyler. Ama biraz mola vermek için her zaman yemek alanına geri dönebilirsiniz. Kocam ve ben de öyle yaptık." Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmağındaki evlilik ve nişan yüzüklerini gösteriyor. "Onunla orada tanıştım."

Gözlerim büyüyor. "Maskeli baloda mı?"

Sırtarak başını sallıyor. "Akşam yemeğinde yan yana oturduk. Birkaç şarkıda dans ettik ve gecenin geri kalanında sadece sohbet ettik. Birbirimizin neye benzediğini bilmeden birbirimizi tanımaya başladık."

"Vay canına!" Düşünsene! Ya sonsuza dek mutlu olacağım adamla orada tanışırsam? Ne?

Ha! Rüyalarımda. Tek gecelik bir ilişki bu hafta sonu için en iyi seçeneğim. Bunu yapacağımdan bile şüpheliyim.

Tuvalet sıramız yavaş yavaş yaklaşırken dost canlısı kadınla biraz daha konuşuyorum. Çok geçmeden işeyip birbirimize veda ediyoruz.

Bardan çıkarken telefonumu çıkardım ve feribot saatlerini kontrol etmek için Sydney toplu taşıma uygulamasını kontrol ettim. "Şaka yapıyor olmalısın!" Nefesimin altında söylüyorum. Bir dakika içinde Sydney Olimpiyat Parkı'na bir feribot kalkıyor. Ona yetişemeyeceğim. Ve bir sonraki feribotun kalkmasına daha bir saat on beş dakika var çünkü ondan önce planlanan feribot iptal edildi. Lanet olsun!

Sanırım bir sonraki feribota binmeden önce buralarda bir şeyler yemem gerekecek çünkü akşam yemeği için mekana zamanında varmamın imkanı yok. Ne büyük hayal kırıklığı!

Yakındaki restoranlara göz atıyorum ve daha küçük bir teknenin yanaştığı Wharf 5'in önünden geçerken duruyorum. Teknedeki insanların hepsi kostümlü ve maskeli!

Çantamdan maskemi çıkardım ve aceleyle taktım. Sonra biletleri kontrol eden kişiye yaklaşıyorum. Beyaz yakalı gömlek ve siyah pantolon giymiş orta yaşlı görevliye "Affedersiniz," diyorum. "Bu gemi Maskeli Baloda Müzikal Bir Gece'ye mi gidiyor?"

"Hayır."

Yüzüm düştü. "Oh."

"Bu teknedeki *insanlar* maskeli baloya gidiyor. Ama tekne gitmiyor." Kıkırdıyor.

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Tabii ki. İskele 2'den kalkan gemimi kaçırdım. Buna binmemin bir yolu var mı? Bilet almaktan mutluluk duyarım."

"Üzgünüm. Biletler haftalar önce tükendi. Feribota binebilirsiniz. Barangaroo İskelesi'nden kalkıyor." Genel yönü işaret ediyor.

"Biliyorum. Sadece bunu yakalayabileceğimi umuyordum. Bir sonraki feribotun kalkmasına daha 15 saat var çünkü bir iptal söz konusu."

"Korkarım yapamam-"

Yakınımızdaki öfkeli bir ses kafamızı kırbaçlamamıza neden oluyor.

"Tam bir baş belasısın!" diye bağıyor bir adam, kadın arkadaşının üzerinde yükselirken. Sonra da elindeki bira şişesinden bir yudum alıyor.

"Bu gece sarhoş olmayacağına söz vermiştin!" diye bağırır kadın.

"Sadece eğlenmeye çalışıyorum! Seninleyken bu her zaman imkansız!"

Görevli ve ben hep birlikte çifte doğru ilerliyoruz. Ancak dar kesim, uzun kollu siyah gömlek ve siyah pantolon giymiş başka bir adam, uzun siyah pelerini rüzgârda dalgalanarak onlara doğru koşmaya başladı bile. Ve aman Tanrım, üst yarısı altın desenlerle süslenmiş gibi görünen siyah yüz maskesi onu müthiş gösteriyor.

"Burada neler oluyor?" Pelerinli Adam, sarhoş aptalı arkadaşından uzaklaştırarak talepte bulunur.

"Seni ilgilendirmez," diye tısladı Sarhoş Salak. "Sen de kimsin lan?"

Pelerinli Adam bize doğru bakıyor. "Jerry, polisi ara!" demeden önce bir an donup kaldı.

"Tamam!" Jerry diyor ki.

Bilet görevlisinin adı Jerry. Telefonuna dokunurken ona acımasız bir gülümseme veriyorum.

"Siktir git!" Sarhoş Salak bağırarak Pelerinli Adam'ı kuvvetle iter. Ancak sarhoş haliyle neredeyse dengesini kaybederken Pelerinli Adam sadece bir adım geriye sendeler.

"Beni rahat bırak!" Sarhoş Salak kaçmaya çalışır, ancak Pelerinli Adam onu durdurur, kolundan tutar ve yere oturmaya zorlar.

"Kal," diye homurdanıyor Pelerinli Adam.

Görünüşe göre Sarhoş Salak güçsüz düştüğünü anlıyor çünkü ayağa kalkmaya çalışmıyor. Birasından bir yudum daha alıyor ama o da Pelerinli Adam tarafından elinden alınıyor. "Bu halka açık alanda alkol içmenin yasadışı olduğunu bilmelisin," diyor.

Gözlerimi Pelerinli Adam'dan ve onun kahramanca hareketlerinden ayırarak Sarhoş Salak'ın kadın arkadaşına gidiyorum. Etrafı çoktan yoldan geçen üç endişeli kişi tarafından sarılmıştı. "Sen iyi misin?" İçlerinden birinin sorduğunu duydum.

Sarhoş Salak'a ters ters bakarak başını sallıyor.

"Ortağın mı?" diye soruyor aynı kişi.

"Üç haftalık erkek arkadaşım. Eski sevgilim, şu an itibariyle," diyor kararlılıkla.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "İyi olacağım. Beni kontrol ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ve güzel maske," diye ekliyor yüzümü işaret ederek.

Ona bir gülümseme gönderiyorum. "Teşekkürler."

"Romeo!" Jerry sesleniyor.

Romeo mu? Jerry'nin Pelerinli Adam'a yaklaşmasını izliyorum. Adı

Romeo mu? Jerry, "Polisler gelmek üzere," diye haber verir. "Ve Kaptan diyor ki

onlarla işiniz biter bitmez gitmeniz gerekiyor."

"Tamam," diye cevaplıyor Romeo. Kollarını kavuşturmuş ve göğsünü kabartmış bir halde, Sarhoş Salak gibi baş belalarıyla başa çıkabilecek gibi görünüyor.

Ve aval aval bakıyorum. Maskesinin ardında neye benzediğini bilmesem de, güçlü ve inkar edilemez bir çekim hissediyorum. Bu gece kendime Juliet demeye karar verip sonra da bir Romeo ile karşılaşmam bir çeşit kader olabilir mi? Yani, bunun olasılığı nedir ki?

"Bayan," diyor Jerry. Önümde dururken bana sırtıyor.

Yaklaştığını fark etmemiştim bile.

"Kaptan bize katılmanızda bir sakınca olmadığını söylüyor, ancak hiçbir faaliyete katılmamanız şartıyla. Yiyecek ve içecek alamazsın,

Çünkü gemide ödeme imkanımız yok. Diğer herkes ön ödemeli."

"Oh, teşekkür ederim!" Ağzımdan bal damlıyor. "Benim için hiç sorun değil."

"Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece için VIP biletinizi görebilir miyim?" "Elbette." Aceleyle ona gösterdim.

Başını salladı ve onu gemiye kadar takip etmemi işaret etti. "Kaptanımız kaçırdığınız teknenin kaptanını aradı ve yolculardan birinin gelmediğini doğruladı. Sizi mekâna bırakıp bırakamayacağımızı sordu, biz de onlara ve size bir iyilik yapıyoruz."

"Bunu gerçekten takdir ediyorum. Söz veriyorum bir köşede sessizce oturup yolculuğun tadını çıkaracağım."

Jerry kıkırdar. "Sana iyi şanslar. Ama başın belaya girerse Romeo'ya git, şu arkadaki adama. Bu geceki güvenliğimiz o. O halledecektir."

İki polis memuruyla konuşmakta olan Romeo'ya dönüp bakarken dudaklarını geriliyor. "Bunu yapabilirim."

Tekneye giden iskeleyi geçtikten sonra Jerry durmamı istedi. "Burada bekleyelim de seni Romeo'yla tanıştırayım. Sen diğer yolcularla birlikte oraya gitmeden önce durumu öğrenmesi gerek."

"Tamam."

Pelerinli Adam'ın tekneye doğru uzun adımlarla ilerlemesi uzun sürmüyor. Beni görünce olduğu yerde durdu. Para ödeyen bir yolcu olmadığımı biliyor mu?

"Hey, dostum," diyor Jerry. "Bu, uh..."

"Juliet," diye yanıtlıyorum Romeo'ya dostça bir gülümseme vererek.

"Gerçekten mi?" Jerry kuşkuyla sorar. "Gerçekten adın bu mu?"

Kıkırdıyorum. "Evet."

Gülüyor. "Evet Romeo, bu Juliet. Teknesini kaçırdı, o yüzden Kaptan onu götürmeyi kabul etti. Bileti olmadığı için hiçbir etkinliğe katılması gerekmiyor ama zaten öyle bir niyeti de yok. Başı sıkışırsa seni bulmasını söyledim. Değil mi?" diye soruyor bana.

"Doğru." Kuvvetle başımı salladım. "Güzel! Tamam mı Romeo?"

"Elbette," diye yanıtlıyor.

"Şimdi buradan gidelim."

Jerry ve Romeo'nun iskeleyi yukarı çekip teknenin yan tarafına yerleştirmelerini izliyorum. Sonra Jerry halatı atıyor ve üst kattaki birine başparmağıyla işaret ediyor. Sanırım teknenin kaptanına.

Tekne iskeleden uzaklaşmaya başladığında dikkatimi Romeo'ya çeviriyorum. Yüzünün üst kısmını kaplayan süslü bir maske ile burnunu, ağzını ve çenesini örten siyah bir bez maske taktığını ancak şimdi fark ediyorum. Kendinden emin bir otorite havası var - onunla birlikteyken kendinizi güvende hissetmenizi sağlayan türden.

"Merhaba," diyorum ilgi çekici bir gülümsemeyle, kalbim normalden daha hızlı atıyor. "Söz veriyorum bu gemide baş belası olmayacağım."

Romeo bir süre bana bakıyor. "Eğer biri sana yaklaşırsa, sadece mürettebattan olduğunu ve misafir olmadığını söyle. Biraz yiyecek ve içecek alabilirsin. Kimse biletinizi sormaz. Girişte zaten kontrol edilmiş olması gerekirdi."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim ama ben bir şey almayacağım. Bu, ödeme yapan diğer herkese haksızlık olur. Akşam yemeğine yetişeceğim için maskeli baloya gittiğimde yiyeceğim."

"Karar senin. Ve hangi partiye katıldığınız hakkında bir fikriniz var mı bilmiyorum, ama herhangi bir zamanda kendinizi rahatsız hissederseniz, bana bildirin, tamam mı?"

Göz kapaklarım titriyor. "Tamam. Ama... hangi partiye katıldım ben?" Kıkırdıyor. "Maskeler Açık. Hiç duydun mu?"

Ağzım bir *O* harfi oluşturun. "Anonim seksin gerçekleşmesinin garanti olduğu yer mi?" Neredeyse fısıltıyla soruyorum.

"Evet, ancak herkesin uyması gereken katı kurallar var, en önemlisi de kimsenin kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamaması."

"Anlıyorum. Sanırım bir köşede oturup sessiz kalacağım."

"Elbette. Neyse, umarım Parramatta Nehri'ndeki tekne gezintisinden keyif alırsınız." Bana dönmeden önce uzaklaşmaya başladı. "Juliet, ha?"

İçimden bir kıkırtı kopuyor. "Evet Romeo, ben Juliet'im," diyorum çapkınca. Tanrım, bu adam sistemime bir şeyler yapıyor.

"Evet, Juliet... Seninle tanışmak bir zevk." Romeo tokalaşmak için elini uzatır.

Ellerimiz birbirine değdiğinde elektrik çarpıyor ve kendimi onun gözlerine bakarken buluyorum. Koyu kahverengi ve Mason'ın yüzü kafamın içinde yanıp sönüyor.

Görüntüyü uzaklaştırıyorum. Nüfusun büyük bir kısmı koyu kahverengi gözlere sahip, ben de dahil.

Ama hâlâ Romeo'ya ağzım açık bakıyorum çünkü... bakışları çok etkileyici. Ve eğer yanılmıyorsam, gözbebekleri büyümüş. Bu bir ışık oyunu olabilir mi, yoksa o da beni içine çeken bu çılgın çekimi hissediyor mu?

Elimi bıraktı. "Bana ihtiyacın olursa, buralarda olacağım."

"Tamam," diye mırıldandım. İyi, düzgün bir adama benziyor. O maskelerin arkasında neye benziyor?

Ne olursa olsun, onu çok çekici buluyorum. Eğer tek gecelik bir ilişki yaşayacak olsaydım, evet diyeceğim biri olurdu.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Başımı sallıyorum. Bu teknenin etrafında belirgin bir cinsel enerji var ve bu beni etkiliyor olmalı.

Flört etmenin pek bir riski yok, değil mi? Biraz zararsız flört nedir ki?

Ama o bekar mı?

Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* bilmek istiyorum.

Bölüm

Beş

MASON

Elimi kaygan saçlarımın üzerinde gezdiriyor, bolca sürdüğüm jölenin verdiği sertliği hissediyorum. Bu saç modeli istediğim görünüme uyuyor ve gerçek kimliğimi Tara'dan saklamama kesinlikle yardımcı oluyor.

Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Jerry aniden daha düşük bir tonda konuşmamla ilgili bir şey söylemedi. Muhtemelen bunun sarhoş piç kurusuna karşı otoriter tavrımın bir parçası olduğunu düşündü.

Tara normal sesimi hatırlar mı bilmiyorum ama onun sesinin nasıl olduğunu unutmadığım kesin. Onun yanındayken sesime dikkat etmeliyim.

Teknede rahatça devriye geziyor, son derece neşeli yolcular arasında olup bitenlere göz atıyorum. Geçen yıla kıyasla bu gece işimin daha kolay olmasını bekliyorum ama yine de sarsılmış durumdayım.

Tara Davies'in *bu* gemide olduğuna hala inanamıyorum. Ve yemin ederim benimle flört etti.

Romeo ve Juliet. Benim başka bir isimle tanındığım yerde, onun burada göbek adını kullanması ne kadar da eşzamanlı.

Yasal ilk adımın Romeo olduğunu ancak Sydney'e taşındıktan sonra öğrendim. Annem, bebekken bana bir isim seçerken babamın, doğum belgemde Romeo yazsa bile, hayatta olduğu sürece kimsenin bana bu ismi veremeyeceği konusunda ısrar ettiğini söyledi. Annemin çok sevdiği ama babamın tutkuyla sevmediği bir isim için böyle bir uzlaşmaya varmışlar.

Bu nedenle, doğum belgemi gören ilgili okul personeli dışında, ben de dahil olmak üzere hiç kimseye ilk adımın Romeo olduğunu söylemediler. Ailem hepsinden bana Mason demelerini istemişti ve ben de bu isimle büyüdüm.

Sydney'e geldiğim gün annem bana gerçek ismimden bahsetti. Babam metreslerinden biri için bizi çoktan terk etmişti, bu yüzden istersem Romeo'yu kullanmakta özgür olduğumu söyledi.

Ve istedim de. Yeni hayat, yeni isim, diye düşündüm. Ayrıca yeni arkadaşlarım tarafından Mason olarak çağrılmamak, yeni ben ile memleketimdeki eski hayatım arasına fazladan bir mesafe koyuyordu. Tara'ya yaptıklarımın sonra orada kimse beni tanımak istemiyordu. Ve onları suçlamıyorum.

Göğsümdeki bir kadın eli beni durduruyor. "Merhaba, aşık çocuk." Mırıldanıyor. Gerçekten. Giydiği dar kedi kostümü ona çok yakışıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Benimle bir şeyler içmek ister misin diye merak ediyordum." "Çok isterim, tatlım. Ama şimdilik hayır."

Suratını asıyor. "Sonra o zaman?"

"Evet, belki," diyorum reddedilmeyi yumuşatmak için. "Benim adım Cathy. Seninki ne?"

"Romeo."

"Oh!" İki avucunu da kalbinin üzerine koyar. "Romeo, Romeo! Gece bitmeden beni doldur, Romeo."

Buna gülmek zorundayım.

"Neye benzediğimi unutma ve beni sonra bul, tamam mı?" Bana bir üflüyor Öpücük.

Yakalamış gibi yapıyorum ve gizli devriyeme devam ediyorum. O olmayacak bu gece benimle sohbet etmeye çalışacak son kişi, ama onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Üç yılı aşkın süredir bu tür etkinlikler yapıyorum. Ayrıca, kendimi övmek gibi olmasın ama bana sürekli kadınlar çıkma teklif ediyor. Randevu almak için iş itibarımı tehlikeye atma a m a gerek yok.

Randevulardan bahsetmişken.

Tara'ya şu anda teklif mi ediliyor? Şaşırmayacağım. Elbisesi tüm muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Kıyafeti bu teknedeki kadınların çoğunun elbiseleri kadar açık olmasa da, fark edilmeyecek kadar seksi.

Onu daha önce Wharf 8'de gördüğümde aklım başımdan gitmişti. Odette beni çekip uzaklaştırmasaydı, ağzımın suyu akararak ona bakmaya devam edecektim. Lisedeyken aşık olduğum Tara çok güzel bir kızdı. Ya bu yaşlı Tara? On üzerinden yirmi. Benden hâlâ nefret ediyor olması çok kötü.

Kendimi onu en son gördüğüm yere geri dönerken buldum. Belki de onu yalnız bırakmamalıydım. Muhtemelen bu gruptaki bazı insanların, üyelerin çoğu tarafından beklenen ve hoş karşılanan davranışlarına hazırlıklı değildir. Eminim kendi başının çaresine bakabilir,

Ama ona bunun Maskeliler teknesi olduğunu söylediğimde ne kadar şaşırdığını fark ettim.

Onu bir köşede, beyaz smokin giymiş ve beyaz maske takmış bir adama özür dilercesine gülümseyerek başını sallarken görüyorum. Adam onu kandırıyor, kolunu okşuyor gibi görünüyor ama o başını daha kararlı bir şekilde sallıyor.

Araya girmeye hazırdım ama adam gitmeye karar verdi. Güzel.

Onu kendi haline bıraktığım için suçluluk duyuyorum. Bu ortamda rahatsız olmalı. Ama onu "kurtarmamı" isteyeceğini sanmıyorum. Tara her zaman yetenekli ve kendine güvenen biri olmuştur.

Ayrıca, onun etrafında çok fazla bulunmamalıyım. Ya beni tanırса? Kim olduğumu açıklamayarak onu tekrar kandırdığımı bildiği için benden daha da nefret edecektir. Sadece tekneden ayrılmasını ve Kubbe'ye gitmek için başka bir yol bulmasını istemedim.

Ve evet, korktum.

On yıldan uzun bir süre sonra hala bana kızgın olduğu için onu suçladığımı söyleyemem. Her ne kadar onunla yaşamayı öğrenmiş olsam da kendi utancım hala üzerimde.

Diğer iki adam Tara'ya yaklaşır ve Tara hayal kırıklığını gözle görülür bir şekilde dışa vurur.

Onu yalnız bıraktığımdan beri kaç kez teklif edildi?

İçeri giriyorum. "Hey-" Duraksadım. Kahretsin, neredeyse ona Tara diyecektim. Bu gece Juliet olduğunu unutmamalıyım.

"Juliet," diyorum, ona elimi uzatarak. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum."

"Romeo!" Elim tutuyor, gülümsemesi beni görünce rahatladığını gösteriyor. "Ben de seni arıyordum!"

"Romeo ve Juliet mi?" diye soruyor adamlardan biri gülerek. "Sanırım burada kazanamayacağız," der arkadaşına.

"Sanırım değil. İyi eğlenceler aşıklar," diyor diğer adam onlar uzaklaşırken.

"Merhaba." Tara'nın elini bırakıyorum ve yanına oturuyorum. "İyi misin?"

"Evet. Hayır dediğimde gidiyorlar. Sadece bu... sürekli oluyor." İç çekiyor.

"Ne yazık ki, burada tek başına oturup harika görünmeye devam edersen önümüzdeki yarım saat içinde daha fazla insanın seninle sohbet etmesini bekleyebilirsin."

Yüzünde tatlı bir gülümseme belirir. "Sen de oldukça popülersin. Kedi kıyafeti giymiş bir kadının göğsünüzü okşadığını ve size öpücük gönderdiğini gördüm."

Kaşlarım kalktı. Beni izliyor muydu?

"Sen de katılabilecek misin?" diye soruyor kayıtsızca. "Eminim seni baştan çıkarmışlardır. Yani, etrafa bakıyorum ve ben de oldukça cezbediciyim. Ama para ödemedim, yani..." Omuz silkiyor.

Ağzım açık kalıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Kim olduğumu bilmediği için bu konuşmayı yapmak yanlış geliyor ama sormadan edemiyorum: "Bu gece anonim seks yapmak ister misin?"

"I-" Bakışları arkamdaki bir şeye kayıyor. "Hey, arkadaşın kedi kadın geliyor."

Cidden mi? Ne kötü zamanlama.

Başımı çeviriyorum ve Cathy önümde duruyor. Sinirlendim ama ona gülümsedim.

"Hâlâ belki mi?" diye soruyor Tara'ya ters bir bakış fırlatmadan önce.

"Evet," diye cevap veriyorum, ses tonuma biraz pişmanlık katarak. Farkında olmadan dramatik bir durum yaratmaktansa yatıştırıcı görünmek daha iyi. Cathy'nin nasıl biri olduğunu kim bilebilir?

"Tamam," der Cathy oflaya puflaya uzaklaşırken.

Tara'ya yeniden odaklanıyorum, konuşmamızı tekrar rayına oturtmak istiyorum.

"Yani..." I

Başla.

"Karın ya da kız arkadaşın bunu asla öğrenmez, değil mi?" Tara sorar, bana dikkatle bakıyordu.

Beklenmedik soru beni hazırlıksız yakaladı. Benimle tek gecelik bir ilişki mi yaşamak istiyor? *Benimle* mi? Yoksa bu soruyu yanlış mı yorumladım?

Kan kasıklarına hücum ediyor, arzu o kadar güçlü ki beni şaşırtıyor. Ama vicdanım ön plana çıkıyor ve bana bağırıyor.

İşler çığırından çıkmadan önce bunu durdurmalıyım. Benim Mason Abril olduğumu bilmiyor, Tanrı aşkına!

İçimdeki cazibeyi bastırıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Juliet, seni *son derece* çekici buluyorum. Gerçekten. Ama seninle yatamam. İşle zevki karıştırmamak gibi bir prensibim var. Ve bunun karımla ya da kız arkadaşım ile bir ilgisi yok çünkü öyle bir sevgilim yok."

Tara gözlerimi arar gibi oluyor ve sonra dudakları çok iyi hatırladığım tatlı bir sırıtişla kıvrılıyor. "Sen iyi bir adamsın Romeo. Neden hâlâ bekârsın? Seninle çıkmak için can atan kadınlar olmalı."

İltifatına sevinerek göz kırpmıyorum. "Henüz doğru kişiyi bulamadım. İyi bir flört hayatım var ama ciddi bir şey yok."

Tara onaylar gibi başını sallıyor. "Durumdan faydalanmaman ve profesyonel kalman hoşuma gitti. Bu tür bir dürüstlüğe hayranım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Keşke bilse...

Sonra aklıma bir şey geldi. "Eğer evet deseydim, ne olurdu?"

Kıkırdıyor. "Sana tam olarak evlenme teklif etmedim, değil mi? Partnerinin öğrenip öğrenmeyeceğini sorduğumda seni ve Kedi Kadın'ı kastetmiştim."

Çenem düştü. Dehşete düştüm. "Vay canına, çok özür dilerim. Bunu tamamen yanlış yorumladım, değil mi?"

Tara kolumu okşadı. "Üzülme. Gerçek yüzünü göstermen hoşuma gitti. Burada, Masks On etkinliğinde çok iyi bir adamla oturduğum için mutluyum."

Buna nasıl cevap verebilirim ki? Tanrıya şükür bu Romeo'nun gerçekte kim olduğunu bilmek zorunda değil.

"Beni yanlış anlama," diye devam ediyor. "Ben de seni çok çekici buluyorum. Dürüst erkekleri severim, bu yüzden beni reddetmiş olsan da etkilendim. Arkadaşlarımla bu hafta sonu tek gecelik bir ilişki yaşamam hakkında konuştuk. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Ama sen kendime bir koridor izni vermeyi düşünmemi sağladın."

Yine şaşkına döndüm. Gerçekten benimle seks yapmak mı istiyor?

Tara kıkırdar. "Sanırım bana attığın bu bakış şoktan kaynaklanıyor. Bak, dürüstlük dürüstlüğü doğurur. Böyle bir ortamda seninle bu konuşmayı yapmaktan keyif alıyorum. Küçük bir kasabadan geliyorum ve korunaklı bir hayat yaşıyorum," diyor kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

"Korunaklı mı?" Belediye başkanlığına adaylığını koyan bir kadın nasıl korunaklı olabilir?

"Yani, bunun gibi cinsel aktivitelerden." Bir kolunu öpüşen ve birbirlerine dokunan farklı çiftlere doğru uzatıyor.

Merakım stratosferi delip geçiyor. Tara'nın bekâretini alan bendim ve bir zamanlar hayatının geri kalanında onun tek cinsel partneri olacağım düşüncesiyle seviniyordum. Kendime şantaj yapılmasına izin verdiğimde bu şansı teptim ve şimdi ne söylemeye çalıştığını öğrenmek için can atıyorum. "Cinsel aktivitelerden korunmakla tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Bakire değilim ama..." Uzun bir süre bana bakıyor, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve sonra derin bir nefes veriyor. "Bir yabancıya karşı bu kadar açık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Maskelerimizin sağladığı anonimlikten olmalı. Güvenlik ve özgürlük var" diye ekliyor hüzünlü bir ses tonuyla.

Nefesim kesiliyor. Ben de anonimlik için minnettarım. Tara ile bir daha böyle samimi bir konuşma yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Ve benim iyi, dürüst bir adam olduğumu düşünüyor.

Göğsümü dürten suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. Artık hiçbir şekilde temize çıkamam. Bu konuşmayla çizgiyi aştık ve geri dönemeyiz. Kiminle konuştuğunu öğrenirse bu onu daha da incitir.

"Sadece iki erkekle birlikte oldum," diyor Tara oldukça üzgün bir şekilde. "İlk erkek arkadaşım ile seks yapmayı çok severdim ama onun hakkında konuşmayalım."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"İkinci eski sevgilimle seks o kadar harika değildi..." Karşımızdaki çifte kaçamak bakışlar atarken kızardığı her halinden belli oluyor. Konuşurlarken adamın eli arkadaşının eteğinin altında, bacaklarını iyice açmış.

"Hı-hı," diyorum aptalca, diğer çiftle ilgilenmiyorum. Tara'dan daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum.

"Dört yıldır kurak bir dönem geçiriyorum," diyor gülerek.

Kaşlarımı çattım. "Buna şaşırdım. Yani, senin kadar güzel biriyle çıkmak isteyen bir sürü erkek olurdu."

Tara bana kapalı ağızlı bir gülümseme gönderiyor. "Bunu söylemen çok hoş. Ama ben pek kimseyle çıkmam. Çok seçiciyim çünkü flört etmeye iyi bir başlangıç yapamadım."

Keskin bir nefes alıyorum. Söyleyeceklerinin devamını duymak istediğimden emin değilim.

Beni dehşete düşürerek devam etti. "İlk erkek arkadaşım ben on sekiz yaşındayken kalbimi kırdı. Onun için deli oluyordum ama... o zamanlar çok kötü bir insan okuyucusuydum. Onun iyi biri olduğunu sanmıştım." Durakladı, yere baktı. "Beni birçok insanın önünde küçük düşürdü ve bu da beni erkekler konusunda çok seçici yaptı. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ama kendimi savunmam gerekirse, o yaşlarda aşka dair idealist bir görüşüm vardı ve bu görüşüm paramparça oldu. Bunu atlatmam uzun zaman aldı. Birkaç yıl sonra ikinci erkek arkadaşım ile tanıştım. Ona gerçekten aşık değildim. Sanırım yine de savunmasız olmak istemiyordum."

Uzun bir süre sadece bakabiliyorum, sanki o korkunç şeyi bir dakika önce yapmışım gibi suçluluk duygusu kaplıyor içimi. "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "İlk erkek arkadaşın kendinden çok utanmalı." Utanıyorum da.

"Teşekkürler. Bir de kariyerim var. Lütfen bana ne olduğunu sormayın. Diyelim ki toplumda yüksek bir profilim var ve nispeten genç yaşımın işime zarar vermediğini kanıtlamaya devam etmem gerekiyor. Bu yüzden çok fazla eğleniyor gibi görünmemeye özen gösteriyorum çünkü insanların daha fazla sorumluluk almaya hazır olmadığını düşünmelerini istemiyorum."

"Yaptığın işte iyi olduğun sürece yaşın bir önemi yok."

"Biliyorum, değil mi? Ne yazık ki, büyük bir desteğe sahip olmama rağmen, düşmanlarımla büyük bir finansal desteği var. Onlarla savaşmak kolay değil, özellikle de hile ya da sahtekârlıkla kazanmaya kararlı olduklarında."

"Bu berbat." Söyleyecek söz bulamıyorum. Tara'nın kariyeriyle ilgili ne kadar kısıtlanmış hissettiğini bilmiyordum. Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Kendin olmaktan rahatsızlık duymaman için değişiklikler yapabilir misin?"

Kaşları çatılıyor ve bir süre sessiz kalıyor. "Kendim olmaktan rahatsız olduğumdan değil, ama evet, sanırım halka benimle ilgili her şeyi göstermek istememe gibi bir unsur var. Şu anda düşmanımla... bir kavganın ortasındayım diyebiliriz. Sırf üste çıkabilmek için her şeyi çarpıtabilir."

"Tam bir baş belasına benziyor."

"Öyle. Aslında en iyi arkadaşımın Wild Boys gösteri teknesindeki bekârlığa veda partisine katılmam gerekiyordu. Ama duyduğuma göre striptizcilerle saçlarımı açarken beni kaydetmek ve bunu bana karşı kullanmak için casuslar göndermiş."

"Ne?! Bu delilik!" Elbette bunu zaten biliyordum ama öfkem gerçektir.

"Benim seçtiğim alanda bazı kirli insanlar var," diye yakınıyor.

"Ve eğlenceli türden kirli değiller," diyorum kuru bir sesle.

Tara kıkırdar. "Ne yazık ki, Hayır. Ama... sen

Biliyorum ne I yeni mi fark ettin?"

"Ne?"

"Hayatın bazı şeylerin tadını çıkarmadan geçip gitmesini gerçekten istemediğimi-"

"Merhaba güzel insanlar!" diye araya bir kadın giriyor. Kadın dar bir burlesk kıyafeti giymiş, yanındaki adam da kolsuz mavi bir takım elbise giymiş.

"Merhaba," diye dostça bir ses tonuyla selamlıyorum.

"Nasıl gidiyor?" "Harika," diyor adam. "Siz ikiniz bize katılmak ister misiniz?" "Teşekkürler ama biz teke tek takılıyoruz," diye cevap veriyorum.

İkisi de burunlarını kıvrır. "Yazık," der kadın ve **g i d e r l e r**.

Tara bana doğru eğiliyor. "Bunun için teşekkürler," diye fısıldıyor.

"Hayır demek senin için zor mu?"

Kıkırdıyorum. "Hiç de değil. Bu gemide kimseyle seks yapmayacağım gerçeğini bir kenara bırakırsak, grup seksle ilgilenmiyorum."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Tara'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Elbette."

"Bu teknenin dışında tanışsaydık, benimle tek gecelik bir ilişki yaşamayı düşünür müydün?"

Gülümsüyorum. "Sen daha tek kelime edemedi ben çıplak kalmış olurdum."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Konu erkeklere gelince biraz güvensizimdir. Kedi Kadın'a yaptığın gibi beni nazıkçe yüzüstü bırakmadığını bilmek güzel."

Kalbim sıkışıyor. Kendine olan güvensizliğini benim yaptıklarım yüzünden mi geliştirdi?

Yaptın mı?

Tara ellerini havaya kaldırır. "Tanrım, sende ne var da Bunları itiraf etmek ister miyim?"

"Dediğin gibi, anonimlik yüzünden," diyorum gülerek. Keşke benim de eskiden sahip olduğumuza benzer güçlü bir bağ hissettiğimi bilse.

"Evet. Çılgınca, değil mi? Şimdi insanların neden Masks On gibi gruplara üye olduklarını anlıyorum. Tek olumsuz şey, burada bazı insanların anonim kalabildikleri için partnerlerini aldatacak kadar güvende hissettiklerini düşünüyorum."

"İlk başta ben de öyle düşünmüştüm, ta ki ev sahibi bana üyelerin çoğunun bağlılık karşıtı olduğunu, bu yüzden de çoğunlukla bekar olduklarını söyleyene kadar."

Tara kaşlarını kaldırır. "Hm. Bu mantıklı-"

Karşımızdaki kadın aniden bir çığlık atıyor, ağzı kendinden geçmiş bir şekilde ardına kadar açık, arkadaşının eli öfkeyle eteğinin altında hareket ediyor.

Çifti izlerken göğsünün inip kalkmasına bakılırsa Tara'nın nefesi ağırlaştı. Sonra bakışlarını kaçırmadan önce yüzüme bakıyor ve alt dudaklarını ısırarak yumuşak, mahcup bir kıkırdama çıkarıyor.

Tanrım, çok sevimli görünüyor. Onu öpme dürtüsü o kadar güçlü ki kendime Mason olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum - onu küçük düşüren ve kalbini kıran aptal. Bunu bir daha yapmayacağım, o yüzden her ne kadar bana ince sinyaller verse de ellerimi ondan uzak tutmam gerekiyor.

"İşime geri dönmeliyim." Ayağa kalkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yine de onu tek başına bırakmak konusunda isteksizim. "Hey, kimsenin seninle sohbet etmemesi için özel bir odada kalmak ister misin? Misafirlere kapalı bir yatak odası var. Sadece acil durumlar için kullanılıyor."

Tara sırtıyor. "Ben acil bir durum sayılır mıyım?" "Kötü bir migreniniz olduğunu duydum."

Kıkırdıyor. "Eğer gerçekten sorun değilse, evet, çok memnun olurum."

"Hadi gel." Sanki elimin kendi beyni varmış gibi, ona doğru uzanıyor.

Ben geri çekemeden, onu kavradı. Oh, pekala. Artık çok geç.

Tara'nın yumuşak elini kalbimde hissettiğimde kalbim deli gibi atarken, onu dar merdivenlerden aşağıya, tuvaletlerin, depo odalarının ve bir yatak odasının bulunduğu kata indiriyorum. Üzerinde "Özel" yazan kapının kilidini açmadan önce ortalık sakinleşene kadar bekliyorum. Sadece Personel Girebilir" tabelası asılı.

"Kapıyı arkandan kilitle," diyerek onu içeri yönlendiriyorum. "Pencereden manzaranın tadını çıkarabilirsin. Mürettebattan biri neden burada olduğunu sorarsa, içeri girmene izin verdiğimi söyle."

"Tamam. Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım inanılmaz bir manyetik güç etrafımı sarıyor. Aslında düşününce, Tara başka biri değil. On yıl önce bana böyle hissettiren oydu.

Aptalca bir şey yapmadan önce geri çekilip kapıyı kapatıyorum. Kilitlediğini duydum.

Belki ona bir içki ve biraz yiyecek getiririm.

Tara'yla yataklı bir odada baş başa vakit geçirme düşüncesi damarlarımda arzuyu yeniden ateşliyor.

Hayır. Onu gerçekten yalnız bırakmalıyım. Merdivenlerden yukarı yürüyorum.

Yavaşça.

İsteksizce.

Bölüm Altı

TARA

Bizi iskeleden alan otobüsün camından dışarı bakarken, bir binaya giren uzun maskeli balo kuyruklarını görünce kalbim sıkışıyor. Dome'a vardık.

Doğruyu söylemek gerekirse, oraya gidip yabancılarla sohbet etmek için can atmıyorum. Zamanımı Romeo ile geçirmeyi tercih ederim. Tek başıma.

Keşke onu teknedeki yatak odasında benimle birkaç dakika geçirmesi için davet edecek cesaretim olsaydı. Hatta tüm zamanımı içeri girmesini umarak geçirdim. Tabii ki gelmedi. Çalışıyordu. Ve neden birdenbire yeni tanıştığım bir adama özlem duyduğuma dair hiçbir fikrim yok. Maskelerin arkasında neye benzediğini bile bilmiyorum! Sanırım Masks On üyelerinin yaydığı seksi, kaygısız duygu bana da bulaştı.

Artık etkinlikte olduğumuza göre, Romeo'yla tekrar takılma fırsatım olacağından çok şüpheliyim. Ayrıca, neden benimle daha fazla zaman geçirmek istesin ki? İşle eğlenceyi karıştırmadığını söyledi zaten.

Ve belki -sadece belki- bir gün bir randevuya çıkmaya gelince? O burada Sydney'de yaşıyor, ben ise arabayla yedi saat uzaklıkta Moonstruck Cove'da yaşıyorum. Bunun ne anlamı olabilir ki?

Omzuma dokunan bir el başımı kaldırmama neden oluyor ve Romeo'yu yanımda buluyorum. "Geldik," diyor.

"Yaşasın!" Heyecanımı taklit ediyorum. "Keyfine bak, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve otobüsten ilk o ayrılıyor.

Az sonra iniyorum ve Romeo'yu bulmak için etrafıma bakıyorum. Neden karnımdaki kelebekler hâlâ onun için deli gibi çırpınıyor?

Bir erkeğe karşı böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Tam olarak on yıl. Ama Romeo ve Mason birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Biri centilmen ve terbiyeli, diğeri ise entrikacı bir yalancı. Entrikacı bir yalancıydı demeliyim. Odette'in dediği gibi, Mason büyüdü. Ben büyümedim.

Artık onu, dönuştüğü adam hakkında herhangi bir yargıya varacak kadar iyi tanıyorum.

Yine de Mason'ı tekrar tanımak gibi bir isteğim yok. Yaptığı şey beni hâlâ derinden yaralıyor. Özür dilemeye bile çalışmadı.

Başımı sallıyorum. Bu gece -bu hafta sonu- yapmak istediğim son şey Mason'ı düşünmek.

Dome'a doğru yürürken Romeo'nun üzerinde *Güvenlik* yazan bir tişört giyen başka bir adamla sohbet ettiğini görüyorum. Bana doğru hiç bakmıyor. Benimle tekrar flört etmeye çalışmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı söylesem ikiyüzlülük etmiş olur muyum? Evet, olur. Aynı zamanda, çok profesyonel olmasına da saygı duyuyorum. Bu nasıl bir çelişki?

Her neyse, görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın sonuna geldik. Şimdi Maskeli Balo'da Müzikal Bir Gece'nin tadını çıkarmaya odaklanmalıyım.

Kalbim hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor. Belki daha sonra yine karşılaşırız?

Bunu beklememeliydim.

Dome'a giriyorum, kaydedilmiş müzik havayı canlı bir melodiyle dolduruyor. Dairesel bir tavana sahip bu devasa odanın duvarlarını zarif bir dekor süslüyor ve daha sonra verilecek çok perdeli konser için tam ortasına bir sahne yerleştirilmiş. Etrafta özenle hazırlanmış maskeler ve kostümler giymiş konuklar dolaşıyor ve ortama gizemli ve eğlenceli bir hava yayılıyor, ki ben de buna sahip olmaya çalışmalıyım.

Kalabalığın arasından geçerek yemek alanının bulunduğu bitişik sergi salonuna doğru yönergeleri takip ediyorum. VIP biletimi kontrol eden kişi, "İstedığınız yere oturmakta özgürsünüz," diyor. "Ve gecenin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, sinirlerimin gerildiğini hissederek. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım.

Masalar arkadaş gruplarıyla dolup taşıyor. Bekar katılımcılar için bir masa var mı?

Misafirlerin birbirini tanımadığı bir masaya gidiyorum. Etrafımdaki insanlarla hoşbeş ederek oturuyorum. Hepsi de iyi ve oldukça gergin görünüyor.

Tam sohbete dalmaya başlamışken, Batman ve Robin'deki Robin'inkine benzer koyu yeşil domino maskesi takmış bir adam yanıma oturuyor. Maske dışında kostüm giymiyor - lacivert düğmeli gömleği ve kot pantolonunu maskeli balo kıyafeti olarak görmüyorsa tabii. Bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Merhaba," diyor, sesi yumuşak ve davetkâr. "Ben Arpi. Bu gece kesinlikle büyüleyici görüldüğünüzü söyleyebilirim."

Kibar bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim, Arpi. Ben Juliet."

Bana sevimsiz bir sırıtış attı. "Juliet. Senin gibi güzel bir hanımefendi neden böyle bir etkinliğe tek başına katılıyor?"

Konuşmayı hafif tutmaya çalışarak maskemle oynuyorum. Ondan sıkılan hisler alıyorum. "Tek başıma geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Şey, seni tek başına otururken gördüm ve bana yanındaki koltuğun dolu olduğunu söylemedin."

Haklı olduğu bir nokta var. "Buraya sadece iyi yemeklerin ve harika müziğin tadını çıkarmaya geldim," diyorum gelişigüzel.

Arpi kıkırdıyor, bakışları beni rahatlatmak için biraz fazla uzun süre üzerimde kalıyor. "Umarım gecenize biraz heyecan katabilirim."

Göğsümdeki gerginliğin arttığını hissederek küçük bir kahkaha attım. "Çok nazıksın. Ama ben iyiyim. Buraya sadece biraz yemek ve müziğin tadını çıkarmaya geldim."

"Gerçekten mi?" diye sorar kuşkuyla. "Şey, sorun değil. Ben de tek başıma geldim. Gece boyunca sohbet edecek birinin olması iyi olurdu. Nerelisin sen?"

"Yeni Güney Galler." Umarım ona kendimle ilgili daha fazla ayrıntı vermek istemediğimi anlamıştır.

"Ben de öyleyim ve burası büyük bir eyalet, değil mi?" "Kesinlikle öyle."

Gülüyor. "Tamam, anladım. Anonim kalmak istiyorsun. Sorun değil. Zorlamayacağım."

Bu ona benden bir gülümseme kazandırdı. "Teşekkür ederim."

Arpi dikkatini diğer tarafında oturan adama çeviriyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Yanımdaki kadın da başka biriyle konuştuğundan, üç çeşit yemeğimizin ilkinin yerken sessizce oturmak zorunda kalıyorum. Hiç umurumda değil. Bu şekilde kendimi daha rahat hissediyorum, lezzetli yemeklerin tadını çıkarırken rahatlayıp olan biteni huzur içinde izleyebiliyorum.

Yine de sürekli Romeo'yu arıyorum. Ama maskeler ve kostümler denizinin ortasında onu göremiyorum. Hayal kırıklığı kalbimi sızlatıyor ama onu bir kenara itiyorum.

Arpi tekrar bana dönüyor ve duyulmayan bir şeyler söylüyor, yüksek sesli müzik sözlerini bastırıyor.

"Üzgünüm, seni duymadım." Başımı sallarken kulağımı işaret ediyorum. Çok yakınıma eğiliyor, kolonyası duyularımı bastırıyor. "Dedim ki, tavuğun tadını çıkardın mı?"

Uzaklaşırken başımı sallıyorum. "Sen mi?" Doğal bir nezaketle soruyorum. "Ağız sulandırıcı," diye cevap veriyor, bakışları dudaklarıma düşüyor.

Ugh! Başka bir etkinlikte olsaydık onu azarlardım. Ama bazı insanların tek gecelik ilişki aradığı bir maskeli balodayız, bu yüzden benimle sohbet etmeye çalıştığı için onu suçlayamam.

"Juliet," diye devam ediyor, "kadere inanır mısın? Çünkü bu geceki karşılaşmamızın tesadüf olmadığına dair bir his var içimde."

Kahkahalarımı engel olamıyorum. Dostum, bu çok adiceydi. Belki de Arpi kadın tavlama alışık değildir. Muhtemelen bu gece şanslı olabileceğini düşündüğü için gelmiştir.

Ona karşı dürüst olmaya karar verdim. "Üzgünüm Arpi, ama biriyle takılmak istemiyorum. Başka biriyle konuşabilmek için yer değiştirmeye karar verirsen alınmam. Zamanını benimle harcamanı istemiyorum."

Çenesi düşüyor ve sonra bana mahcup bir sırıtış fırlatıyor. "Anlıyorum. Hayır, burada seninle oturmamın bir sakıncası yok. Uslu duracağıma söz veriyorum."

Neyse ki Arpi yemek boyunca sözünü tutuyor. En sevdiğimiz müziklerden, yemeklerden, ziyaret etmek istediğimiz yerlerden bahsediyoruz ve ondan başka bir flört duymuyorum. Rahatladım! Aslında gece için oldukça iyi bir arkadaş oluyor.

Tatlıyı bitirdiğimizde "Biliyor musun?" dedi. "Çok iyi vakit geçiriyorum. Birkaç fotoğrafımı çeker misin? Arkadaşlarıma göstereceğim. Benim biletim var ama onların yok diye kıskanacaklar."

"Elbette."

Cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. Daha iyi bir dekora sahip başka bir alana geçmeden önce masadan birkaç fotoğraf çekiyorum.

Arpi, kameraya en göz kamaştırıcı gülümsemesini göstererek poz veriyor. "İyi tarafımı yakaladığınızdan emin olun" diye takılıyor.

Birkaç fotoğraf çekiyorum, her seferinde daha da dramatik pozlar veriyor. "Kamera karşısında doğuştan yeteneklisin," diyorum gülerek. Daha önce onun yanında hissettiğim gerginlik gitmişti ve onun arkadaşlığından keyif aldığımı söylemeliyim.

Arpi telefonu alır. "Birlikte bir selfie çekmeye ne dersin?"

Bir an tereddüt ettim ama... neden olmasın? Zaten maske takıyorum. Geçici de olsa yeni bir arkadaşla fotoğraf çektirmekten zarar gelmez. "Elbette," diye gülümseyerek kabul ediyorum.

Yan yana duruyoruz, aramızda kahkahalar yükselirken ikimiz de kameraya aptalca pozlar veriyoruz.

İşimiz bittiğinde "Bunları sana göndermemi ister misin?" diye soruyor.

Her ne kadar rahatlamış olsam da, telefon numaramı bir yabancıya vermem mümkün değil. Kendi telefonumu alıp kamera uygulamasını açıyorum. "İkimizin bir fotoğrafını çekeyim."

Arpi kıkırdar. "Tamam o zaman."

Birlikte poz verirken kameraya sırtıyım. İletişim bilgilerimi istemediği için minnettarım.

Arka plandaki müzik duruyor ve hoparlörlerden bir anons duyuluyor. Müzikal gösterilerin ilki başlamak üzere ve bize Dome'a doğru yola çıkmamız hatırlatılıyor. Fotoğraf çekmekle o kadar meşguldük ki neredeyse konseri unutuyorduk.

"Umarım hâlâ sahneye yakın bir yer bulabiliriz," diyor Arpi aceleyle mekâna doğru ilerlerken.

"Ben de öyle umuyorum." İlk üç perdenin hayranı değilim ama Parlayan Şeytanlar'ı yakından görmeyi çok isterim.

Romeo'yla olmayı tercih etsem de en azından bu gece eğleniyorum.

Ama öyle olmayacak. Aşk hayatım böyle ve her zaman hayal kırıklığı olmasına alışkınım.

Bölüm

Yedi

MASON

Tara ile fotoğraf çeken adama ters ters bakıyorum. Kim lan bu adam? Onun da maskeli baloya katılacağını bilmediği bir arkadaşı olabilir mi?

Yine de yeni tanıştığı biri olmalı. Yemek sırasında yanına oturduğunda, onu tanıyor gibi görünmüyordu.

Evet, ona göz kulak oluyordum. İstediğim kadar değil, çünkü yanlış alarm olduğu ortaya çıkan bir güvenlik endişesiyle ilgilenmek zorunda kaldım. Gemide olduğu gibi rahatsız edilmediğinden emin olmak istiyorum.

Belli ki, kıyafetleri için fazla çaba sarf etmeyen bu yeni adamı umursamıyor. Daha önce ona karşı soğuk görünürken, şimdi birlikte gülüyorlar. Ve ben kendimi araya girip onu uzaklaştırmak isterken buluyorum.

Çılgınca.

Tara ve yeni arkadaşının aceleyle Dome'a gidişini izlerken başımı sallıyorum. Bu benim için gitme zamanı demek. Eski duyguları canlandırmaktan iyi bir şey çıkmaz. Romeo'dan çok hoşlanıyor gibi görünse de Tara hâlâ benden nefret ediyor. Ne yazık ki Romeo onun için sadece maskeli biri olabilir.

Onu görmediğim on yıldan sonra bile hala böyle hissetmem ne garip. Suçluluk duygusunu hala üzerimden atamadığım için mi, yoksa bunca zaman sonra hala ona karşı bir şeyler hissettiğim için mi?

Akıllı saatim titriyor ve düşüncelerimin dağılması beni rahatlatıyor.

Norman bana bir mesaj gönderdi. O ve diğer çocuklar Odette'in partisinde şüpheli birini görmemişler.

Lanet olsun. Eric'in casusları, Tara'nın gösteri teknesinde olmadığını görünce muhtemelen geri çekilmişlerdir. Yine de Norman'dan Odette ve arkadaşlarını izlemeye devam etmesini istedim.

Karnım gurulduyor ve gemide yemek yemeyi unuttuğumu fark ediyorum. Tahmin et neden? Evet, ondan. Aklımı Tara'dan uzak tutamadım. Ama şimdi açlıktan ölüyorum ve içecek bir şeye ihtiyacım var.

Sergi salonlarından birinde bulunan yiyecek satıcıları çok meşguldü, bu yüzden yakındaki bir fast food restoranına gitmeye karar verdim.

Dışarıdaki serin hava, Dome'un içindeki görece sıcaklığa göre hoş bir değişiklik. Maskelerimi çıkarıyorum, bir şeyler yedikten sonra eve mi gitsem diye düşünüyorum. Tara'nın artık bana ihtiyacı yok. Onu istenmeyen ilgiden koruyacak bir adamı var -her kimse o-. *Ugh.*

Yiyecek satış noktasına gidiyorum ve balo elbisesi giymiş iki genç kadın fark ediyorum. Hamburger yerken maskeleri masanın üzerindeydi. Neden hâlâ buradalar?

"Merhaba hanımlar," diyorum. "Bilmiyorsanız diye söylüyorum, konser başladı." "Oh, artık katılmıyoruz," diye yanıtlıyor esmer kadın. "Biz sattık biletlerimiz."

"Biz karaborsacı değiliz," diyor sarışın telaşla. "Ama tam içeri girmek üzereyken bir adam biletlerimiz için çılgınca bir miktar teklif etti."

Arkadaşı kıkırdıyor. "Hayır diyemedik. Ayrıca, çaresiz görünüyordu."

"Ve çok minnettar," diye ekliyor Bayan Blonde. "Muhtemelen kimsenin biletlerini ona satmasını beklemiyordu çünkü kostüm bile giymemişti."

"Robin maskesi vardı," diyor Bayan Esmer.

Kaşlarımı çatıyorum. "Robin maskesi mi?"

"Evet. Bilirsin, Batman ve Robin?" Arkadaşına dönüyor. "Yanında biri olup olmadığını gördün mü?"

"Hayır. Yine de biriyle birlikte olmalı. Yoksa neden iki bilet alsın ki?"

Kalbim küt küt atıyor. "Yani bu adam sana öylece yaklaştı ve biletlerini satın almayı mı teklif etti?"

İkisi de başını sallıyor.

"Başımız belaya girmeyecek, değil mi?" diye soruyor Bayan Blonde. "Karaborsacılar giremez diye bir tabela görmedim. Ayrıca, dediğimiz gibi, biletlerimizi satmayı planlamıyorduk."

"Hayır, sen iyisin. Teşekkür ederim." Açlığımı görmezden gelerek doğruca Dome'a döndüm. Kadınların biletlerini alan kişi, Tara'yla arkadaş olan "Robin"e benziyordu. Ya Eric'in casusuysa?

Ya da tamamen masum ve bu gece sahne alacak sanatçılardan birinin büyük bir hayranı olabilir.

Ama daha fazla araştırmadan bu işin peşini bırakacak değilim. Peki bunu nasıl yapacağım?

Odette'i aramaya karar verdim ama telefonu çalmaya devam etti. İki kez daha denedikten sonra Norman'ı aradım.

"Hey, patron," diye cevap verir Norman. "Ne var ne yok?"

"Hey. Odette'i aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Benim için onu bulabilir misin? Onunla konuşmam lazım."

"Elbette. Grubundan çok uzakta değilim. Beklemek ister misin?"

"Evet. Teşekkürler." Norman'ın Odette'i bulmasını beklerken arka planda müzik, alkış ve tezahürat sesleri duyuyorum. Birkaç dakika sonra kuzenim telefonda.

"Hey, Mason!" dedi neşeyle. "Merhaba!

Eğleniyor musunuz?"

"Kesinlikle! Çok eğleniyoruz! Siz neredesiniz?"

"Um, çalışıyorum. Hey, Eric'in casuslarını nasıl bulmak istediğimizi biliyor musun?" "Onları buldunuz mu?" diye soruyor heyecanla.

"Hayır, henüz değil. Yine de bana bir iyilik yapar mısın? Sen ve oradaki tüm arkadaşların, gösteri teknesi rıhtımdan ayrılmadan önce çektiğiniz fotoğrafları bana gönderebilir misiniz? Sadece arka planda başkalarını gösterenleri istiyorum."

"Bu Eric'in casuslarını bulmaya yardım etmek için mi?" "Evet."

"Tamam, gösteri bittiğinde onlara sorarım."

"Hayır, Odette. Hemen şimdi sor lütfen." "Şimdi mi?"

"Evet. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Fazla uzun sürmez. Dedğim gibi, sadece gösteri gemisi rıhtımdan ayrılmadan önce çektiğiniz ve partinize ait olmayan kişilerin olduğu fotoğraflara ihtiyacım var."

"Tamam, anladım. Bu elinizde ipucu olduğu anlamına mı geliyor?"

Öyle olmasını umarak derin bir nefes alıyorum. "Bunu belirlemeye çalışıyorum." "Tamam, şimdi herkese soracağım."

"Teşekkürler. Önce resimleri sana göndermelerini sağla, sonra hepsini bana gönderebilirsin. Bu şekilde sadece mesajlarını kontrol etmem yeterli olur."

"Pekala. Bye."

"Hoşça kal." Odette'in bu talebi acil olarak değerlendirmesini umarak telefonu kapatıyorum.

Kubbe'nin girişine vardığımda Odette'ten fotoğraflar almaya başlıyorum. Her birini dikkatle inceliyor, arka plandaki insanları kontrol ediyorum. Tara'nın yeni arkadaşını görmeyi umuyorum ama hiçbirinde yok.

Odette'e bir teşekkür mesajı gönderiyorum, telefonumu pantolonumun cebine geri koyuyorum ve iki maskemi de tekrar takıyorum. Sonra hızla içeri giriyorum. Giyinik Robin Eric'in kölesi olsun ya da olmasın, yine de Tara'yı onun varlığından uzaklaştıracam. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir.

Müzik neredeyse sağır edici ve Tara ile yeni bulduğu arkadaşını maskeler ve kostümler denizinde nasıl bulacağımın emin değilim. Dakikalarca aradıktan sonra nihayet onları hareketli müzik eşliğinde dans ederken görüyorum.

Senkronize bir şekilde dönmelerini ve hareket etmelerini izlerken içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar. Ve Tara gerçekten eğleniyor gibi görünüyor, bu hem kalbimi ısıtan hem de inkar edilemez bir sahiplenme duygusu uyandıran bir manzara.

Tam bir sonraki hamlemi düşünürken, canlı müzik odayı romantik bir atmosferle dolduran yavaş bir melodiye dönüşüyor. Bu benim için bir şans. Kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes alarak çifte yaklaşıyorum.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Arkadaşı biraz şaşkın bir ifadeyle geri çekilirken Tara'ya sıcak bir gülümseme sunarak araya giriyorum.

Tara'nın gözleri açılır, bir an için hazırlıksız yakalanır. Sonra yüzü bir gülümsemeye dönüşür. "Hayır. Tabii ki hayır." Diğer adama döner. "Sorun olur mu, Arpi?"

Ah, güzel. Robin'in gerçek adı bende.

"Elbette, sorun değil," diyor Arpi nezaketle. "Zaten bir içkiye ihtiyacım var. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Tara benimle göz göze gelmeden önce başını sallıyor.

Ona bir adım daha yaklaşıp elini sıkıyorum ve gergin heyecanla karışık bir sevinç dalgası hissediyorum. Diğer kolumu ona doladığımda ve yavaş, romantik melodiyle dans etmeye başladığımızda, onun büyüleyici bakışlarında kaybolmaktan kendimi alamıyorum. Sanki etrafımızdaki dünya yok oluyor ve sadece ikimiz müzik eşliğinde sallanıyoruz.

Vücudunun sıcaklığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kendimi onun ışıltılı gözlerinden başka bir yere bakamazken buluyorum. Yemin ederim aramızda dile getirilmeyen bir bağ var, dans pistinde attığımız her adımda bizi daha da yakınlaştıran manyetik bir çekim.

En çılgın rüyalarımın bile ona tekrar bu kadar yakın olacağımı hayal etmemiştim. Ve hala, vücudumdaki tüm hücreler daha da yakın olmak için can atıyor. Çok, çok daha yakın.

Grup çalmayı bırakırken alkışlar etrafımızda çınlıyor. Şimdiden mi?

İsteksizce Tara'yı bırakıyorum ve solist bir sonraki gösteri başlamadan önce kısa bir ara verileceğini duyururken gerçekliğe dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, gözleri kocaman. "Bu... güzeldi."

Başımı sallıyorum, içimdeki her şey buna yürekten katılıyor.

"Öyleydi." "Susadım. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Elbette." Sorduğu kişinin ben olmama ve görünürde olmayan Arpi olmamasına seviniyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

İçki satıcılarının olduğu yere geldiğimizde Tara "Vay canına," diyor. Standları için çok uzun kuyruklar oluştu. "Ne

istersiniz?" diye sordum.

"Sadece bir kola istiyorum," diyor tereddütle, sıraya bakarak.

"Onun yerine dışarıdan almak ister misin? Daha hızlı olabilir."

"İyi fikir."

Açıkçası bunu planlamamıştım ama binadan çıkarken Tara'nın elini tutuyordum. *Tekrar.*

Bunu inkar etmenin ne anlamı var? Ne kadar zaman geçerse geçsin, kalbim hala onda.

Ama bu konuda bir şey yapamam.

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden geliyorum. Onunla tekrar bir araya gelme şansım olmadığına göre, şaşırtıcı bir şekilde bana bahşedilmiş olan onunla geçirdiğim her anın tadını çıkaracağım. Başka ne yapabilirim ki?

Dışarı çıktığımızda serin bir esinti çarpıyor yüzümüze ve Tara'nın biraz titrediğini fark ediyorum. Pelerinimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum. Pelerin olarak kullanabileceği kadar büyük. "İşte böyle," diye mırıldanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

Ve işte yine o tatlı gülümsemesi, dudaklarına bir öpücük kondurmak istememe neden oluyor.

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum, ihtiyacımı hafifletmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hadi şuraya gidelim." Daha önce gittiğim fast food dükkanının olduğu yönü işaret ediyorum.

Tara başını sallayıp elini benimkinin içine sokuyor. Bunun için kendimi suçlayamam! Eminim o da aramızdaki bu yoğun çekimi hissediyordur. Ve neye benzediğimi bile bilmemesi benim için çok önemli.

Tanrım, elimden tutmanın ötesine geçememek beni öldürüyor!

Kendimi sakın olmaya zorluyorum. Burada sadece bir arkadaşımın birliktiyim. Başka bir şey olmayacak.

Fast food dükkanına gidiyoruz. Mekan dolu görünse de kasiyerler için sıra yok.

"İçkinizin yanında başka bir şey ister misiniz? Belki bir hamburger?" I Sor.

Tara başını sallar. "Akşam yemeğini çoktan yedim. Yiyecek bir şeyin var mı? yemek?"

Midem yüksek sesle homurdanarak sesini duyurmaya karar veriyor. "İşte cevabın bu," diyorum gülerek.

"Seni zavallı şey. Bir hamburger al! Sen onu yerken ben de seninle otururum." Buna nasıl hayır diyebilirim?

Tara boş bir yer ararken ben ürünleri alıyorum. Siparişimizi aldığımda, o hâlâ masa arıyordu.

"Dışarıda banklar var," diye önerdim. "Çok üşümediğiniz sürece sorun yok."

"İyi olacağım."

Lokantaların karşısındaki caddede büyük Olimpiyat Stadyumuna bakan bir dizi masa ve bank bulunmaktadır. Burası mükemmel bir yer çünkü şu anda sessiz, muhtemelen insanlar daha sıcak olan içeride olmayı tercih ettikleri için. En önemlisi, elektrik direğine en uzak masayı seçebiliyorum. Işık olmaması, yemeğimi yiyecek için alt maskemi çıkardıktan sonra kim olduğumu keşfetmesini engellemeye yardımcı olacaktır. Ayrıca onun yanına oturuyorum, böylece birbirimize bakmıyoruz.

"Bu gece bir arkadaşla tanışmışsın," diye yorum yapmadan edemiyorum hamburgerime yumulurken.

"Arpi'yi mi kastediyorsun? Ona arkadaşım diyebileceğimi sanmıyorum çünkü bu geceden sonra onu görmeyeceğim."

Kalbim küçük bir dans yapıyor.

"Bu gece kimseye telefon numaramı vermeyi düşünmüyorum," diye ekliyor.

"Doğru." Bu iyi. "Peki ya sen?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben mi?"

"Oh, unuttuğum. Çalışıyorsun, yani bir profesyonel gibi davranıyorsun."

"Teknik olarak mesaide değilim," diyorum gülerek. "Dome'daki güvenlik şefi bir arkadaşım ve içeri girebilmek için bu gece bir saatliğine gönüllü oldum. Biletim yok."

Yan tarafını benimkine çarpıyor. "Sinsi ve akıllı."

"Biliyorum."

"Çabuk yesen iyi olur yoksa bir sonraki grubu kaçıracaksın."

"Sorun değil. Onlar benim favorim değil." *Ve ben burada*

Sen.

"Onlar da benim favorim değil. Ben sadece Parlayan'ı görmek istiyorum. Şeytanlar. Ama..."

"Ama?" Soruyorum.

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Onları özlemek umurumda değil. Burada seninle oturmak güzel."

Kalbim genişliyor. "Evet, öyle," diye mırıldanıyorum.

Tara uzun, derin bir nefes alıyor. "Bunu seviyorum... seninle burada sadece ikimiz konuşuyoruz. İyi giden bir randevu gibi. Sana çıkma teklif ettiğimden değil. Hâlâ maskelerimizi çıkarmamızı istemiyorum. Ama... bu gece istediğim kadar maceracı olabileceğimi hissetmek güzel. Bu eve döndüğümde yaşamayı umduğum bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Kendini bu kadar kısıtlanmış hissettiğin için üzgünüm."

"Beni yanlış anlamayın. İşimi seviyorum. Toplumumu çok önemsiyorum ve yaptığım işi yapmaktan onur duyuyorum. Orada yaşamayı seviyorum ve başka bir yere taşınmak istemem."

İçkisinden uzun bir yudum alıyor. "Ama orada tatmin edici bir flört hayatım yok. Sadece çok seçiciyim. Ayrıca, işim nedeniyle erkeklerle tek gecelik ilişkilere girip dedikodu konusu olmak istemiyorum. Küçük bir kasabada tanınmış bir şahsiyet olmanın bedeli bu."

"Belki de oradaki Maskeler gibi maskeli balo partilerine başlamalısın," diye takılıyorum.

Tara güler. "Bu da bir fikir." Yüzü bana dönük olacak şekilde kayıyor. "Romeo, genelde erkeklere teklifte bulunmam. Ama bu gece, bir daha asla hissedemeyeceğim bir özgürlük hissediyorum. Teknede hayatın bazı şeyleri deneyimlemeden geçip gitmesini istemediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki nabzını kulağımda hissedebiliyorum. Tara gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, alev alev yanıyorlardı.

"Benimle tek gecelik bir ilişki yaşar mısın?" diye sorar.

Siktir, evet. Hadi gidelim! Sikim anında hazır.

Ama dilim tutuldu. Birlikte uyumak maskelerimizi çıkarmak demek. Evet, muhtemelen maskelerimizi çıkarmayabiliriz ama Tara'yla sevişseksem -ki ona Juliet demeyi unutmamam gerekecek- maskeler araya girecek.

iyi yapmanın yolu. Üst maskemi takarsam onu düzgünce öpemem ya da yalayamam. Çok fazla engel olur.

Tara elini ağzına götürür. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim. Aldırmazsın sanmıştım."

Oh, kahretsin. Sessizliğimi yanlış anladı.

"Hayır, hayır," diyorum aceleyle. "Ben buna varım. Ben sadece anonimliğimizi nasıl koruyabileceğimizi düşünüyordum. Bunun senin için önemli olduğunu söylemiştin."

"Şey, bunu birbirimizi göremeyeceğimiz karanlık bir odada yapabileceğimizi düşünüyordum ama..." Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Lütfen beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmak için yalan söyleme. Gerçeğin yüzüme söylenmesini tercih ederim. Bazı insanların bir başkasıyla yatmak için çok güçlü bir çekime ihtiyaç duyduğunu biliyorum ve ben sadece-"

"Hey." Elini tuttum ve sıktım. Sözleri ve ifadesi bana arzu edilebilirliğini sorguladığını söylüyor ve on yıl önce ona yaptığım şeyin güvensizliğinin ve erkeklere karşı güvensizliğinin büyük bir nedeni olma olasılığı kalbimi sızlattıyor. Şu anda onu reddettiğimi düşünmesindense ölmeyi tercih ederim.

Elini aletimin üzerine koyuyorum. "Gördün mü? Halka açık bir yerde olmasaydık, hemen şimdi burada yapalım derdim. Ben sadece lojistiği düşünüyordum."

Yüzünde bir gülümseme oluşurken Tara'nın göğsü keskin bir iç çekişle kabarıyor. "Demek çok karanlık bir oda düşünüyordun, ha?" Soruyorum, sesim

Arzu damarlarımda dolaştıkça kabalaşılıyor.

"Evet. Ya da maskelerimizi takmaya devam edebiliriz," diyor çekingen bir şekilde, elini şişkinliğimin üzerinde tutarak.

Başımı salladım. "Hayır. Maskeler çıkmalı. Her şey çıkmalı. Eğer hepinizi göremeyeceksem, o zaman hepinizi *hissedebilmek* istiyorum."

Bana bakıyor, dudaklarını yalıyor ve derin derin nefes alıyor.

Bu k a d a r . Artık elimden bir şey gelmiyor. Eğildim ve ağzına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdum.

"Nerede yapabiliriz?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Zihnim dönüyor ve bir karar veriyorum. "Benim e v i m . Buradan sadece on dakika uzaklıkta."

Umarım tamamen karanlık konusunda ciddidir, yoksa kim olduğumu öğrenir.

Bölüm Sekiz

TARA

Olanlara inanamıyorum ama işte Romeo'nun dairesinin kapısının önündeyim.

Kapının kilidini açarken, "Tüm panjurları kapatacağım ve tüm ışıkların kapalı olduğundan emin olacağım," diyor. "Sonra gelip seni alacağım."

Başımı salladım, ellerim nemli. Buraya gelmek için on dakikalık araba yolculuğu azgınlığımı azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Aslında, tüm kıyafetlerimi çıkarmak ve Romeo'nun ellerini vücudumun her yerinde hissetmek için kaşınıyorum. Dört yıllık kurak dönemim sona ermek üzere!

Romeo'nun dönmesini beklerken kalbim çarpıyor. Bekleyiş beni öldürüyor, ama en heyecan verici şekilde. Bunu yaptığımı inanmakta güçlük çekiyorum - hiç tanımadığım ama açıklanamaz bir şekilde kendimi kaptırdığım bir adamla tek gecelik bir ilişki. Tüm bunların heyecanı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve bacaklarımın arasında biriken ısıyı hissedebiliyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Romeo kapıda beliriyor. "Her şey hazır," diyor, sesi alçak ve boğuk. Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni evinin karanlığına götürmesine izin veriyorum.

İçeri adım attığımızda kapı arkamızdan kapanıyor ve dışarıdaki dünya kayboluyor. Tam istediğim gibi zifiri karanlık, ama Romeo'nun dokunuşu beni ayakta tutuyor. Beni dikkatle dairenin içinde gezdiriyor, elleri nazik ama sıkı bir şekilde ellerimde.

Kısa süre sonra hareket etmeyi bıraktık ve onun yatak odasında olduğumuzu varsayıyorum. Hava beklentiyle dolu ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Elimi bırakıyor ve parmak ekleminin yanağına usulca okşadığını hissediyorum.

"Bundan emin misin?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, sonra beni göremediğini fark ediyorum. "Evet," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Eminim."

"O zaman şimdi seni soyacağım."

"Tamam," diye nefes alıyorum.

Maskemi nazikçe çıkarırken parmaklarını yüzümde hissediyorum. Onu bir yere koyduğunu duydum, sanırım komodine. Sonra da

elbisemin fermuarını bulmak için.

Bir kahkaha attı. "Ben bir şey göremiyorum. Belki de kendi kıyafetlerimizi çıkarmalıyız."

"İyi fikir," diyorum kıkırdayarak.

Karanlıkta bir yabancıнын yanında soyunmanın çok erotik bir yanı var.

Hayır. Herhangi bir yabancı değil. Romeo. Başka biriyle bu kadar istekli hissetmeyeceğimi biliyorum. Beni kimsenin uyandırmadığı kadar uyandırıyor.

En son külotum gidiyor ve sonra tamamen çıplak kalıyorum. "Ben hazırım," diye ilan ediyorum.

Bana doğru adım attığını hissediyorum. "Güzel," diye mırıldanıyor.

Nefesi yüzümü ısıtıyor ve vücudunun sıcaklığını benimkine yakın hissedebiliyorum. Dokunuşunu beklerken içimden bir beklenti ürpertisi geçiyor. Parmakları nazikçe çenemin dış hatlarını çiziyor, sonra yavaşça boynumdan aşağı iniyor ve arkalarında karıncalanan bir deri yolu bırakıyor.

Elleri aşağıya doğru iniyor, göğüslerime doğru kaymadan önce köprücük kemiğime yumuşakça dokunuyor. Onları nazikçe kavriyor, başparmakları meme uçlarımin etrafında dönerek dokunuşuyla sertleşmelerini sağlıyor. Yavaşça nefes alıyorum, vücudum ellerine doğru hafifçe eğiliyor. Dokunuşu elektrik gibi, içime zevk dalgaları gönderiyor.

Daha yakına eğiliyor, nefesi benimkine karışıyor. "İnanılmaz hissediyorsun," diye fısıldıyor. Dudakları karanlıkta benimkileri buluyor, önce yumuşak ve çekingen, sonra giderek daha ısrarcı. Dili, benimkiyle eşleşen bir açıklıkla ağzımı keşfediyor. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, bedenim onunkine bastırıyor.

Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, kalçalarımın kıvrımlarını, sırtımın küçük kısmını izliyor, kıcıma yerleşmeden önce beni ona doğru daha sıkı çekiyor. Sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum ve onun da beni en az benim onu istediğim kadar çok istediğini bilmek içimde bir arzu dalgası yaratıyor.

Romeo öpüşmemize ara veriyor, nefesi kesiliyor. "Her santimini tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi arzuyla kalınlaşıyor. Öpücüklerini boynumda gezdiriyor, elleri hâlâ bedenimi keşfediyor. Meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, hafifçe emmeden önce dili etrafında dönüyor. Nefesim kesiliyor, zevk dalgaları üzerimden geçerken başım geriye düşüyor.

Ağzı aşağıya doğru iniyor, karnımı öpüp yalıyor ve beni beklentiyle titretiyor. Sonra önümde diz çöküyor, kalçalarım yumuşak öpücükler kondururken elleriyle kalçalarımı kavriyor. Yapabilirim

Sıcak nefesini en mahrem yerimde hissediyorum ve bu içime heyecan dolu bir ürperti gönderiyor.

"Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum Juliet," diye mırıldanıyor. "Sarhoş edici."

Yüzüm kızarıyor, utancımı gizleyen karanlığa şükrediyorum. Ama aynı zamanda, sözleri içimde bir heyecan yaratıyor ve beni daha da ısıtıyor.

Dili klitorisimi bulup nazikçe daireler çizirken nefes nefese kalıyorum. Zevk dalgaları üzerimden geçerken ellerim destek için omuzlarını kavırıyor. Acele etmiyor, dili sanki vücudumu ezberliyormuş gibi her kıvrımı, her hassas noktayı keşfediyor. Ona karşı kıvranıyorum, beni sınıra daha da yaklaştırırken nefesim kısa n e f e s l e r halinde geliyor.

Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, bir parmağını içime sokuyor, sonra bir diğerini, dilinin hareketlerine uyan bir ritimle içeri ve dışarı pompalıyor. Haykırıyorum, orgazmım üzerime çökerken vücudum geriliyor, beni nefessiz bırakıyor ve titretiyor.

Romeo ayağa kalkıyor, beni kendine yakın tutarken kolları etrafımı sarıyor. Sertliğinin bana baskı yaptığını hissedebiliyorum ve henüz işinin bitmediğini biliyorum. Benim de öyle.

"Bu... inanılmazdı," diyebilirdim nefeslerimin arasında.

Hafifçe kıkırdıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Daha yeni başlıyoruz, Juliet."

Gülümsüyorum, kollarım boynuna dolanıyor. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Beni kollarının arasına aldı ve ben şaşkın bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa götürüyorum," diyor sesinde bir sırıtışla. Beni birkaç adım taşıyor, sonra usulca yumuşak şiltenin üzerine yatırıyor. Yanıma tırmanırken altımdaki serin çarşafları hissedebiliyorum, vücudu benimkinin yanında sıcak ve katı.

Elleri yeniden bedenimi keşfetmeye başlıyor, tenimde nazik desenler çiziyor. Geçici olarak uzanıyorum, parmaklarım göğsüne sürtünüyor, pürüzsüz teninin altındaki sıkı kasları hissediyorum. Ellerimin dolaşmasına izin veriyorum, vücudunun kıvrımlarını ve eğimlerini keşfediyorum, dokunuşumun altındaki güce hayret ediyorum.

Dudaklarımı başka bir yakıcı öpücükle yakalıyor. Sertliğini kalçamda hissedebiliyorum ve içgüdüsel olarak bacağıma kalçasına dolayarak onu daha yakına çekiyorum. Elleri kıcıma doğru kayıyor, bana karşı öğütürken sıkıca kavırıyor ve içime arzu dalgaları gönderiyor.

Öpüşmemize ara veriyor. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı Juliet?" diye fısıldıyor, sesi boğuk.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek gülümsüyorum. "Oldukça iyi bir fikrim var," diye takılıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor, alnı benimkine yaslanıyor. "Beni deli ediyorsun," diye itiraf ediyor. "Tanıştığımızdan beri seni düşünmeden edemiyorum."

Sözleri karşısında kalbim çarpıyor ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

Romeo komodine uzanıyor ve bir prezervatif paketinin hışırtısını duyuyorum. Aklı başında düşünebildiği için minnettarım çünkü o an pratiklikleri düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirirken beni derinden öpüyor ve ucunun girişime baskı yaptığını hissedebiliyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyor ve teşvik ediyorum.

Yavaşça, santim santim içime giriyor ve beni tamamen dolduruyor. Vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyarak birleşirken ikimiz de yumuşak bir inilti çıkarıyoruz. Yavaş ve sabit bir ritimle hareket etmeye başlamadan önce bir an durup ona uyum sağlamama izin veriyor.

Dudakları tekrar benimkileri buluyor, vücutlarımız birlikte hareket ederken beni derinden öpüyor. Bacaklarımı beline dolayarak onu daha da yakına çekiyorum ve her hamlesini kendi hamlemlerle karşılıyorum. Oda nefeslerimizin birbirine karıştığı, bedenlerimizin bir araya geldiği ve dudaklarımızdan kaçan yumuşak zevk mırıltılarının sesiyle doluyor. Karanlık her şeyi artırıyor, her hissi, dokunuşu ve sesi büyütüyor. Bizden başka hiçbir şey yok, bu samimi kozanın içinde kaybolmuşuz, sanki dünyanın geri kalanı yok olup gitmiş.

Romeo'nun hızı artıyor ve sıcak nefesi boynuma çarpıyor. Vücudumdaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir serbest bırakma vaat eden sarmal bir yay gibi. İnliyor ve yaklaştığını anlıyorum. Eli aramıza giriyor, klitorisimi buluyor ve itişleriyle aynı anda etrafında dönüyor. Bu ikili his beni sarmallara sokuyor ve haykırıyorum, başka bir orgazm içimden geçerken vücudum onun etrafında sarsılıyor.

Serbest bırakılmam onu uçurumun kenarına gönderiyor gibi görünüyor ve inliyor, kendi doruk noktasını bulurken vücudu geriliyor. İçimde nabzının attığını hissediyorum ve bu his vücuduma artçı şoklar gönderiyor. Bunaltıcı, yoğun ve çok mükemmel. Birbirimize sarılıyoruz, sanki birbirimize tutunuyormuşuz gibi.

bırakırsak parçalanabilir. Vücutlarımız terden kayganlaşıyor, nefeslerimiz düzensiz, kararsız soluklarla geliyor. Bunun olduğuna inanamıyorum ama yine de buradayız, karanlıkta birbirine dolanmış iki beden.

"Harikaydı," diye fısıldıyor Romeo kulağıma. Hâlâ bulutların üzerinde süzülürken sadece başımı sallayabiliyorum.

Yuvarlanıp gitti ve ben kendimi mahrum hissettim.

"Romeo," diye sesleniyorum, ses tonumdaki muhtaçlığı duyarak. "Geri geleceğim, tatlım. Henüz işimiz bitmedi."

Bir an sonra tekrar yatağa, yanıma kayıyordu. Ben ona sarılırken Romeo'nun dudakları bir kez daha benimkileri buluyor. "Hiç uyumamak senin için sorun olmaz, değil mi?"

Gülüyorum. "Hiç de değil."

"Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Güneş doğmadan önce." Düşündükçe göğsüm sıkışıyor ama birbirimizin yüzünü görmememizin daha iyi olduğunu biliyorum. Artık onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, özlem duymaya devam edeceğimden korkuyorum. En azından neye benzediğini bilmezsem, yaşamaya karar verdiğimiz bu muhteşem deneyim dışında tutunacak pek bir şeyim kalmayacak.

Bölüm

Dokuz

MASON

Biz orada yatarken T ara'nın parmakları göğsümde tembel desenler çiziyor, ısıltının tadını çıkarıyor. Kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başladı bile. Ona doyamıyorum. Tek bir tat yeterli değildi. Sadece daha fazlası için iştahımı kabarttı.

"Biliyor musun," diye mırıldandım, "bence daha iyisini yapabiliriz."

Başını göğsümden kaldırıyor ve onu göremesem de gülümsemesini hissedebiliyorum. "Gerçekten mi?" diye şakacı bir şekilde meydan okuyor.

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyorum, şimdiden vücudumun bu düşünceye tepki verdiğini hissediyorum. "Bir oyun oynamaya ne dersin?"

"Oyun mu? Ne oyunu?" Sesi entrikalarla dolu.

Kulağına fısıldıyorum, sesim alçak ve boğucu. "Arkana yaslanıp bana dokunmaktan kaçınmaya ve vücudunu keşfetmeme izin vermeye ne dersin? Sırada ne olduğunu bilemezsin."

"Kulağa... heyecan verici geliyor," diyor fısıltıyı zor geçen bir sesle.

"Öyle olacak," diye söz veriyorum, şimdiden dokunmak istediğim tüm yolları hayal ediyorum, tadına bak ve onu kızdır. "Ama bana tamamen güvenmek zorundasın. Bunu yapabilir misin, Juliet?"

"Evet," diye nefes alır. "Sana güveniyorum Romeo."

Sözleri içimde bir heyecan yaratıyor. Onu nazikçe sırt üstü yatırıyorum, vücudunun yanımda uzandığını hissediyorum. Beklentisini, gerginliğini hissedebiliyorum ve bu sadece kendi heyecanımı artırmaya yarıyor.

"Beni göremediğini biliyorum ama yine de gözlerini kapat," diyorum dudaklarımı kulağına değdirirken. Bir sonraki hamlemi beklerken vücudunun hafifçe gerildiğini hissediyorum.

Yavaşça başlıyorum, parmak uçlarımı hafifçe kollarında gezdiriyorum, dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. "Her santimini keşfedeceğim, Juliet. Vücudunla oynamak, alay etmek, zevk almak bana ait."

Sözlerim karşısında vücudu hafifçe kamburlaşarak yumuşak bir nefes veriyor. Gülümsüyorum, onun üzerinde bıraktığım etkiyi seviyorum. Keşfime devam ediyorum, parmaklarım

Köprücük kemiğinin kıvrımlarını, göğüslerinin kabarıklığını, belinin kıvrımlarını izliyorum. Acele etmiyorum, her santimini hafızama kazıyorum.

Eğiliyorum, dilimi parmaklarımın yerine koyarak karnında bir yol çiziyorum. Altımda kıvranıyor, nefesi kısa soluklarla geliyor. "Romeo," diye fısıldıyor, sesi ihtiyaçla dolu.

Kalçalarını nazikçe ayırırken yatıştırıcı bir şekilde "Şşşt," diyorum. "Seninle tekrar ilgilenmeme izin ver."

Bacaklarının arasına yerleşiyorum, nefesim onun en hassas noktasına değiyor. Yumuşakça inliyor, kalçaları beklentiyle hafifçe kalkıyor. Yavaşça başlıyorum, dilim kıvrımlarını nazikçe keşfediyor, klitorisini hafif, alaycı bir dokunuşla çevreliyor. Elleri saçlarıma uzanıyor, yumuşak bir şekilde inlerken sıkıca kavıyor.

Baskıyı artırıyorum, dilim sabit bir ritimle ona doğru kayıyor. Kalçaları hareketlerimle senkronize bir şekilde hareket etmeye başlıyor, nefesi düzensiz soluklarla geliyor. Gerginliğinin arttığını hissedebiliyorum, onu kenara yaklaştırdıkça vücudu daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor.

Tam orgazm olmak üzereyken hafifçe geri çekiliyorum, dilim iç uyluklarına doğru ilerliyor, teninde narin desenler çiziyor. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyor, kalçaları dokunuşumu aramak için kalkıyor. Yumuşakça kıkırdıyorum. "Sabırlı ol, Juliet," diye mırıldanıyorum, sesimde eğlence var.

Keşfime geri dönüyorum, dilim daha derine iniyor, onu daha yakından tadıyorum. İnlemeleri daha da yükseliyor, ağzımı sıkarken saçlarıma daha sıkı kavıyor. Vücudunun titrediğini, uçuşuma yaklaşırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum.

Bu sefer geri çekilmiyorum. Baskıyı artırıyorum, dilim daha hızlı hareket ederek onu uçuşumun kenarına itiyor. Haykırıyor, vücudu zevk dalgaları onu yıkarken sarsılıyor. Onunla kalıyorum, dilim yavaşça geri dönmeye önce vücudundaki son titremeyi nazikçe kandırıyor, sıcak cildi boyunca öpücükler izliyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, vücudu hala altımda hafifçe titriyor. Kalbinin hızla çarptığını, nefesinin hızlı nefesler halinde geldiğini hissedebiliyorum.

"Ve daha işimiz bitmedi," diye mırıldanıyorum. Derin, tutkulu bir öpücükle ağzını yakalıyorum, dilimde kendini tatmasına izin veriyorum. Yumuşakça inliyor, kolları boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Öpücüğü bırakıyorum, nefesim kesiliyor. "Arkanı dön," diye fısıldıyorum, sesim arzudan boğuklaşıyor. Uyuyor, yüzüstü dönüyor. I

Ellerim omuzlarına hafifçe masaj yapıyor, gerginliğinin dokunuşlarıyla eridiğini hissediyordum.

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Şimdi biraz daha keşfedelim," diye mırıldanıyorum. Öpücüklerimi omurgasında gezdiriyorum, altımda titrediğini hissediyorum. Ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, kalçalarının kıvrımlarını, belinin eğimini, sırtının pürüzsüz genişliğini izliyor. Parmaklarımın her hassas noktada, tatlı, sıcak teninin her santiminde oyalanmasına izin veriyorum. Nefes nefese iç çekişleri odayı dolduruyor, benim çarpan kalbimle eşleşen bir beklenti ve arzu senfonisi.

Daha aşağıya iniyorum, dudaklarım sırtının küçük kısmına, sonra da kıcının kıvrımına yumuşak öpücükler konduruyor. Hafifçe kıpırdanıyor, dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Bu gıdıklıyor," diyor, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmış.

Tenine karşı gülümsüyorum. Sonra kalçalarını kaldırıyorum, böylece yatakta dört ayak üzerinde duruyor. Kıcı tam yüzümün önünde olmalıydı ve onu bu şekilde poz verirken göremediğim için hayal kırıklığına uğradım. Ellerim bacaklarını daha da ayırıyor.

"Hatırladığım kadarıyla bu gıdıklamıyor," diyorum, sesim alçak ve alaycı. Bir parmağımı nemli yarığının uzunluğundan geçirdikten sonra bir parmağımı içine sokuyorum, sonra diğerini, yavaş ve sabit bir ritimle içeri ve dışarı pompalıyorum. Yumuşak bir şekilde inliyor, kalçaları hareketlerimle senkronize bir şekilde hareket ediyor. Daha da ıslandığını hissedebiliyorum, vücudu dokunuşuma tepki veriyor.

Eğilerek kıcının yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra da dilimi parmaklarımın yerini alması için ıslak merkezine doğru bırakıyorum. Nefes nefese kalıyor, ben dilimle onu keşfederken, tadına bakarken, onunla alay ederken vücudu hafifçe geriliyor.

"Romeo," diye fısıldıyor, sesi ihtiyaçla dolu. "Seni içimde istiyorum Ben."

Tenine karşı gülümsüyorum, itaat etmekten çok mutluyum. Klitorisine bir tane veriyorum

Onu bırakıp başka bir prezervatif almak için körü körüne uzanmadan önce son kez nazikçe emiyorum. Kılıfımı taktıktan sonra arkasına geçiyorum. Kalçalarını sıkıca kavrayıp kıcını havaya kaldırıyorum. Bacaklarını daha geniş açarak beni içeri davet ediyor.

Kendimi onun ağlayan girişine yönlendiriyorum, sıcaklığını ve ıslaklığını ucuma karşı hissediyorum. Yavaşça, santim santim içeri itiyorum, etrafımda gerildiğini hissediyorum. Yumuşakça inliyor, onu tamamen doldurduğumda sırtı kamburlaşıyor. Hareket etmeye başlıyorum, kalçalarım sabit bir ritimle onunkilere çarpıyor.

Bedenlerimiz birlikte hareket ederken inlemeleri daha da yükseliyor, nefesi kesik kesik geliyor. Öne doğru eğildim, göğsüm sırtına baskı yapıyordu,

Dudaklarım kulağını buldu. "Çok iyi hissediyorsun Juliet," diye mırıldandım. "Çok iyi."

Başını hafifçe çeviriyor ve dudaklarımı derin bir öpücükle yakalıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve bir bütün olarak hareket ediyoruz. Vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum, salıverilmelerimizi birlikte kovalarken kasları daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor.

Öpücüğü bırakıyorum, nefesim kesiliyor. "Benimle gel, Juliet," diye nefes alıyorum, vücudum serbest kalmak için ağrıyor. Etrafına uzanıyorum, parmaklarım klitorisini buluyor, itişlerimle aynı zamanda daire çiziyor. İnemeleri daha da yükseliyor, vücudu altımda geriliyor.

"Romeo," diye haykırıyor, sesi aciliyetle dolu. "Yaklaştım."

"Ben de bebeğim," diye inliyorum, bedenim patlamaya hazır bir şekilde sınıksı sarılıyor. "Bırak beni, Juliet. Bırak beni."

Vücudu kasılıyor, orgazmı içinden geçerken iç kasları beni sıkıştırıyor.

Bu his beni uçurumun kenarına gönderiyor ve çözülüyorum, vücudum serbest bırakılmamın gücüyle titriyor.

Ondan ayrılıp yatağa uzanıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Terden kayganlaşmış bedenlerimiz, ortak doruk noktamızın artçı şoklarıyla hâlâ titriyor. Başını göğsüme yaslıyor, nefesi tenime değiyor. Orada sessizce uzanıyoruz, tutkumuzun ışıltısının tadını çıkarıyoruz, oda nefes alışverişlerimizin sesiyle doluyor.

Kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönerken, içimi bir pişmanlık duygusunun kaplamasına engel olamıyorum. Bu gece hayal edebileceğimden çok daha güzeldi ama Tara'nın yakında yatağımdan ayrılacağı düşüncesi ufukta beliren kara bir bulut gibi.

Bu düşüncüyü bir kenara itiyorum, onun yerine şimdiki zamana, onu kollarımda hissetmeye odaklanıyorum.

Tara daha da yaklaşıyor ve başını boynuma gömüyor. "Yine, bu inanılmazdı," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve memnun.

Gülümseyerek başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "İnanılmazsın," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. Bu gece sadece her zaman bildiğim şeyi pekiştirdi-Tara başka hiçbir kadına benzemiyor. O özel, eşsiz ve kalbimi bir kez daha çaldı.

"Sen de o kadar kötü değilsin Romeo," diye takılıyor. "Aslında, oldukça sürpriz birisin."

Kıkırdıyorum, parmaklarım omurgasının kıvrımlarında geziniyor. "Gerçekten mi? Neden peki?"

Bir an duraksıyor. "Öncelikle, yatakta inanılmaz derecede cömertsin. Çoğu erkek bu kadar... özenli olmazdı."

Onun sözleriyle gurur duyarak sırtıyorum. "Ben çoğu erkek gibi değilim. Ve sen, Juliet, bir kraliçe gibi davranılmayı hak ediyorsun."

Yumuşak bir iç çekiyor, vücudu benimkine doğru sarkıyor. "Dışarıda bir yerlerde senin kalbini fethedecek şanslı bir kadın var."

Sensin, bebeğim. Sensin. Ve beni affetmen için her şeyi yaparım.

Ama bunu ona şu anda söyleyemem. Zamanlama doğru değil, bu yüzden onun yerine bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Bundan emin değilim. Az önce yaşadıklarına rağmen ben mükemmel değilim," diyorum şakayla karışık.

"Ha ha. Ciddiyim. Gerçekten çok iyi ve düzgün bir insan olduğunu düşünüyorum."

İçimi çektim. "Geçmişimde keşke geri alabilsem dediğim şeyler var."

"Gerçekten mi? Belki bana anlatabilirsin," diyor usulca. "Neden?"

"Çünkü bu seni daha iyi hissettirebilir. Birbirimizi gerçekten tanımadığımızı unutma. Anonimlikte özgürlük ve belki de rahatlama vardır."

Sözleri beni çok etkiledi ve düşüncelerimi toplarken gözlerimi kapattım. Sonra, kalbim göğsümde çarparken, itirafıma başlıyorum - kısmi bir itiraf.

"Ergenlik çağındayken, bilmeden bir çeteye bulaştım - sizi bir kez tuzağa düşürdüklerinde çıkmanıza izin vermeyen türden. Yine de kaçmaya çalıştım, bu yüzden cezalandırıldım. Onlar..." Çok fazla bilgi vermeden bu bilgiyi nasıl aktaracağımı bilemediğim için derin bir nefes alıyorum. "Sadece beni değil, en çok sevdiğim insanları da incittiler."

Tara'nın nefesi kesilir. "Çok özür dilerim."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Bir şeyleri düzeltemedim çünkü denersem çete sevdiklerime karşı daha kötü şeyler yapacağına söz verdi. Bu yüzden onları güvende tutmak için onlardan uzak durmak zorundaydım. Bu benim en büyük cezamdı. Çete onlardan uzaklaşmanın beni ne kadar mahvettiğini biliyordu."

Tara göğsüme bir öpücük konduruyor. "Onlar hâlâ buralarda mı? Çete yani."

"Sonunda yakalandılar."

"Peki sevdiklerinizi tekrar görebildiniz mi?"

Keskin bir nefes alıyorum. "Sonunda, evet. Sadece kazayla. Neyse, sanırım şimdilik hikâyenin sonu bu."

"Tamam." Tara yanağıma rahatlatıcı bir avuç içi koydu. "Senin ve sevdiklerinin başına gelenler için çok üzgünüm. Paylaşman için sana baskı yaptığım için de özür dilerim. Umarım bu moralini bozmamıştır. Tam tersi bir etki yaratmasını umuyordum."

Ah, o hala tanıdığım en nazik insan. Ortamı yumuşatmak için, "O olay ne kadar korkunç olsa da, iyi bir yanı da vardı," diyorum.

"Bu iyi," diyor cesaretlendirici bir şekilde. "Neydi o?"

"Sevdiklerimden biri bu olay nedeniyle daha da popüler oldu. Herkes olanları öğrendi ve ona destek yağdırdı. Bundan çok memnun oldum. Bana gelince... bir bakıma beni çetenin ağına takılmaktan kurtardı. Sevdiklerimden uzaklaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama kalsaydım çetenin pençesinden kurtulmam imkânsız olurdu. Haydutlar tutuklanmadan önce sevdiklerim için işler muhtemelen çok daha kötüleşecekti. Hatta muhtemelen ben de onların bir üyesi olarak tutuklanırdım. Hapishanede onlara katılırdım."

"Ve işte buradasın," diyor Tara yumuşak bir sesle.

"Evet, işte buradayım," diye mırıldandım. "Her ne kadar olanlardan nefret etsem de, iyi taraflarını da görmem gerekiyordu. Eğer bir arkadaşım olayları farklı bir açıdan görmeme yardımcı olmasaydı, yıllar önce ümitsiz bir vaka olurdu."

"Sanırım bu senin hikayen için mutlu bir son," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

"Evet."

Kahretsin, Tara'ya tüm gerçeği söylemeyi çok istiyorum. Şu anki tepkisini düşünürsek, belki beni affedebilir. Ondan af dilemek için en iyi zamanlama bu olabilir.

Ama...

Bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşamak istedi. Karanlık ve anonimlik istedi. Bu hafta sonunu onun için mahvedemem. Benim tarafımdan tekrar ihanete uğramış hissetmesini istemiyorum.

Beklemek zorundayım. Ne zaman, nasıl olur bilmiyorum ama eninde sonunda özür dilemek için mükemmel anı bulacağıma dair bir umuda tutunmak zorundayım.

Bölüm On

TARA

I Uykudan uyanıyorum, bir yerlerden gelen yüksek sesli bip sesleri duyuyorum. Yatakta yanımda bir hareket hissediyorum ve bip sesi kesiliyor.

Tamamen uyandığımda gülümsüyorum. Hâlâ Romeo'nun evindeyim. İnanılmaz bir tutku ve birden fazla orgazmla geçen bir gecenin ardından uykuya dalmışım.

"Günaydın," dedi Romeo bana dönerek ve beni kollarıyla sararak. "İyi uyudun mu? Sadece birkaç saatliğine de olsa?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım öyle. Yorgun hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum."

"Komik. Ben de aynı şeyi hissediyorum." Ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hemen tuvalete gideceğim, sonra da işe gideceğim. Böylece acele etmezsin. Hatta istersen biraz daha uyuyabilirsin."

Kalbim kabarıyor. Bu adam ne kadar tatlı? "Gerçekten bu kadar erken işe gitmek zorunda mısın, yoksa bunu acele etmemem için mi yapıyorsun?"

"İkincisi, ama herhangi bir tartışma duymak istemiyorum." Arabadan iniyor Yatak.

"Romeo," diye sesleniyorum

karanlıkta. "Evet?"

"Sanırım bundan sonra seni bir daha görmeyeceğim. Sadece teşekkür etmek istiyorum. Sen." Gözlerim yanıyor.

"Rica ederim," diyor kısık bir sesle. "Seninle harika zaman geçirdim. Bunu unutmayacağım."

Görmemesine rağmen başımı sallıyorum. Başka bir randevu için yalvarırsam diye tekrar konuşmak için kendime güvenmiyorum. Pazartesi günü eve gideceğim. Sonra, birkaç hafta içinde, muhtemelen Moonstruck Cove'un yeni belediye başkanı olacağım. Hayatım çok yoğun olacak. İhtiyacım olan son şey bir karmaşa.

Ama onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni neden bu kadar üzüyor?

Kendine gel, Tara. Tek gecelik mükemmel bir ilişkiyi mahvetme.

Evet, olumlu şeylere tutunmalıyım. Orta yaşına geldiğimde ve hala bekar olduğumda, onunla geçirdiğim bu hafta sonuna dönüp bakabilir ve dürüstçe şunu söyleyebilirim

hayatımın en inanılmaz zamanlarından birini geçirecek kadar şanslıydım. Bu yeterince iyi. Açgözlü olmamalıyım.

Birkaç dakika sonra Romeo seslenir: "Juliet, yorganı başına çeker misin? Dolabımdan birkaç kıyafet almak için ışığı açmam gerekecek."

"Oh, elbette." İsteğini yerine getirdim.

"Teşekkürler."

Yorganın altında gözlerimi sımsıkı kapatıyor, beni pençeleyen cazibeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Küçük bir göz atabilirdim, değil mi? Merakımı gidermek için küçücük bir bakış.

Hayır,

yapmazdım.

Yapmamalıyım.

Ama ya onu bir daha göremezsem? Ya bu, kalbime kazınmış olan isme bir yüz eklemek için tek şansım mı?

Bu fikirle boğuşurken kalbim göğsümde çarpıyor, battaniyeler her geçen saniye daha da ağırlaşıyor.

Oh, siktir et. Bilmek zorundayım.

Yavaşça, çok yavaşça, battaniyenin kenarını kaldırıyorum, sadece küçük bir parça. Dolaptan gelen ışık odaya yayılıyor ve gözlerim hemen Romeo'ya takılıyor. Sırtını bana dönmüş, kıyafetlerini giyiyor.

Sonra bir şey almak için yana dönmeye başlıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bu sefer yüzünü göreceğim-

Oh. Maskelerini takıyor.

Kalbim sıkışıyor. Belli ki kimliğini gizli tutmak için ekstra özen gösteriyor. Hayal kırıklığımı bir kenara iterek başımı yine sessizce yorganın altına saklıyorum. Burada hiçbir şey Romeo'nun suçu değil. Her şey benim fikrimdi. Bu adama karşı bir şeyler hissedecek kadar aptal olan bendim. Yabancı.

"Tamam, şimdi gidiyorum," diyor Romeo. "Hazırlanmak için acele etme. Buzdolabını yağmalamaktan çekinme, gerçi orada fazla bir şeyim yok. Çıkarken de kapıyı arkandan kilitle."

Kendim için daha fazla üzülmemem için bu kadar iyi davranmayı bırakabilir mi? "Tamam," diye cevap veriyorum sahte bir neşeyle. "Tekrar teşekkürler."

Hemen cevap vermiyor ve ben de acaba gitti mi diye merak ediyorum.

Tam yorganı yüzümden çekmek üzereyken, "Hoşça kal Juliet" diyor. Sonra dışarı çıktığını duyuyorum.

Otel süitinde Odette'le paylaştığım yatak odasına parmak uçlarımda giriyorum, sabahın erken ışıkları perdelerin arasından süzülüyor. Odette'in yatağında, hâlâ battaniyelerin altında gömülü olduğunu görebiliyorum. Fark edilmeden içeri sızmayı başardığımı düşünerek rahat bir nefes alıyorum.

Tam kapıyı arkamdan usulca kapatmak üzereyken Odette'in yatağından bir hışırtı duyuyorum. "Tara? Sen misin?" diye sesleniyor uyku sersemliğiyle.

Donup kalıyorum, bir ayağım hâlâ yerin üstünde duruyor. "Evet, benim," diye itiraf ediyorum, sesimi sıradan tutmaya çalışarak.

Odette gözlerini ovuşturarak doğruluyor. "Saat kaç? Ve neden daha yeni geliyorsun?" Sesinde suçlamadan çok endişe var.

Tereddüt ediyorum, elim hâlâ kapı kolunda. "Daha erken," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Sadece... biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Uyuyamadım."

Odette gözlerini kısarak bana bakıyor. "Temiz hava, ha? Hâlâ dün gecedен kalma elbiseni giyiyorsun." Bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Saçların da darmadağın. Dökül bakalım, kardeşim."

Ondan hiçbir şey saklayamayacağımı bildiğim için iç çekiyorum. Yatağıma doğru yürüyorum ve topuklarımı tekmeleyerek oturuyorum. "Peki, tamam. Geceyi biriyle geçirdim."

Odette'in gözleri büyür ve muzipçe sırtır. "Gerçekten mi? Kim? Bana her şeyi anlat!"

Heyecanına gülmekten kendimi alamıyorum. "Size adını söylemeyeceğim çünkü kimliğimizin gizli kalması konusunda anlaşıştık."

"Sanki kim olduğunu biliyormuşum gibi," diyor Odette kuru bir sesle. "Her neyse, onun adıyla gerçekten ilgilenmiyorum. Ben ne olduğuyla ilgileniyorum."

Bir homurtu çıkardım. "Tek gecelik ilişkilerde ne olduğunu biliyorsundur." "Yani, onu nereden buldun? Sana evet dedirten neydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak düşüncelerimi toparlıyorum. En iyi arkadaşımınla hiçbir şey paylaşmak istemediğimden değil. Sadece Romeo ile geçirdiğim zaman o kadar özeldi ki, çoğunu kendime saklamak istiyorum.

Kısaltmaya karar verdim. "Onunla maskeli baloda tanıştım. Yemek sırasında yanımda oturan başka bir adamla dans ederken araya girdi. Sonra susadım, bu yüzden bir şeyler içmeye gittik, ancak mekanın içindeki kuyruklar o kadar uzundu ki dışarı çıkmamızı önerdi. Bir şey söyleyemesem de

Maskenin arkasında nasıl görüldüğüne bakmadan, ondan etkilendim. Sanırım dürüstlüğüne hissettiğim için. Hiç de yapmacık değildi. Sonra senin önerini hatırladım ve ağzımdan çıkıverdi. Ona tek gecelik bir ilişki teklif ettim."

Odette çığlık atıyor. "Ona sordun mu?" "Uh-huh."

"Aferin, Tara! Nasıldı peki?"

Geniş sırtışıma engel olamıyorum. "Hayatımın en muhteşem gecesiydi."

Odette heyecanla yatağına vurur. "Bunu yapacağını düşünmemiştim ama Yaptığın için çok mutluyum. Pişman mısın?"

Biraz tereddüt ettim. "Hiç de değil. İstedğim her şey vardı."

"Maskelerinizi hep takılı mı tuttunuz?"

"Hayır. Onun evine gittik ve tüm panjurları indirdi ve tüm ışıkları kapattı. Birbirimizi göremedik."

"Oooh, bu duyusal oyun gibi. Bu kadar hoşuna gitmesine şaşmamalı."

Odette duraksıyor. "Ama yüzünü hiç görmedin?"

"Hayır. Giyinirken maskelerini taktı, ben de başıma örtü geçirdim."

"Oh. Sen giyinirken nasıl görüldüğüne bakmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü gün doğmadan gitti. Hazırlanmak için zaman ayırmama izin verdi, ben de öyle yaptım."

Odette göz kırpmıyor. "Seni onun evinde yalnız mı bıraktı?" Başımı sallıyorum.

"Etrafa baktın mı? Onun fotoğraflarını gördün mü?"

"Hayır. Banyoda işim biter bitmez çıktım."

"Gerçekten mi? Ben olsaydım, fırsatım varken etrafı kolaçan ederdim."

Başımı sallıyorum. "Bana ve isteklerime o kadar saygılıydı ki ben de ona aynı şekilde davranmak istedim. Giyinirken maskelerini takması, nasıl görüldüğüne öğrenmemi istemediği anlamına geliyor."

"İşte bu yüzden bir sonraki belediye başkanı sen olacaksın. Çok dürüstsün."

Ona zayıf bir gülümseme gönderiyorum. Belediye başkanlığına aday olmasaydım, Romeo'ya maskesiz bir randevu daha teklif ederdim.

Bölüm

On bir

MASON

Masamda oturmuş, bilgisayar ekranına boş boş bakıyorum. Zihnim önceki geceye geri dönerken kelimeler birbirine karışıyor. Tara'nın dokunuşu, kahkahası, vücudunun benimkine verdiği tepki - tek düşünebildiğim bunlar. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anısı varlığımın her zerresine kazınmış gibi görünüyor, kaçamadığım tatlı bir işkence.

Ama şimdi, günün soğuk ışığında, gerçekler ortaya çıkıyor. Beni Romeo olarak tanıyor, inanılmaz bir gece boyunca ayaklarını yerden kesen maskeli yabancı.

Elimi saçlarımda gezdirip sert bir şekilde iç geçiriyorum. Ona gerçeği nasıl söyleyecektim ki? *"Hey, Tara, yaşadığımız o harika geceyi hatırlıyor musun? Evet, o bendim, Mason, nefret ettiğin adam. Sürpriz!"*

Neredeyse sesindeki tiksintiyi duyabiliyorum, gözlerindeki ihaneti görebiliyorum. Hayır, bunu ona yapamam. Ama öylece çekip gidemem de. Bir daha olmaz.

Saatime bakıyorum ve saatlerdir burada oturup düşüncelere daldığımı fark ediyorum. Neredeyse öğle yemeği vakti geldi ve ben hiçbir iş yapmadım. Ceketimi kaptığım gibi masamdan kalkıyorum. Kafamı boşaltmam gerekiyor ve şu anda olmak istediğim tek bir yer var. Hâlâ ne söyleyeceğimi bilmesem de Tara ile Mason olarak konuşmam gerekiyor.

Tara ve Odette'in kaldığı otele giden yol sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Trafik tam bir kâbus ve her kırmızı ışık kişisel bir hakaret gibi geliyor. Valeye yanaştığımda sinirlerim bozulmuştu. Anahtarlarımı teslim edip aceleyle içeri giriyorum ve lobide Tara'dan bir iz var mı diye bakıyorum.

Odette'i arayıp oda numarasını sormak için telefonumu çıkarıyorum ama annemden bir çağrı alıyorum. "Merhaba anne," diye cevap veriyorum.

"Merhaba canım. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"İyi, iyi. Odette'ten haber aldın mı? Onu aramaya çalışıyordum." "Hayır. Aslında ben de tam onu aramak üzereydim."

Annem iç geçiriyor. "Eğer ona ulaşırsanız, Tara'nın bir videosunun dolaştığını ve bunun yaklaşan seçimlerde şansını etkileyebileceğini söyleyin."

Tüyerim diken diken oluyor. "Ne demek istiyorsun? Ne videosu?"

"Bilmiyorum. Az önce Maggie ile konuşuyordum, o da bahsetti. O da henüz görmemiş. Ama birinden, Tara'nın Moonstruck Cove'a geri dönüp toplumdaki yatırımcılarla konuşması gereken bir zamanda Sydney'de sorumsuz davranmasıyla ilgili bir şey olduğunu duymuş. Düşünebiliyor musunuz? Eminim saçmalaktır."

Kalbim dört nala atıyor. Hayır. Olamaz. Eğer doğruysa, bu lanet bir kabus demektir. "Odette'i bulacağım. Ama senden bir şey isteyebilir miyim, lütfen?"

"Ne?"

"Tanıdığınız herkesi -Tara'yı destekleyenleri- arayın ve kimde videonun bir kopyası olduğunu ya da en azından videoyu izlediğini öğrenin."

"Tamam." Annem duraksıyor. "Bu hafta sonu Tara'yla hiç konuştun mu?" "Hayır. Ama bu konuda yardım etmek istiyorum, o yüzden şimdi gitmem gerekiyor."

"Tamam. Ben de ne yapabileceğime bakacağım. Ama videonun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Tara Odette'in bekârlığa veda partisinde sadece eğleniyordu. Neden biri buna kızsın ki?"

Başımı sallıyorum. Arpi benim ve Tara'nın Maskeli Balo'daki Müzikal Gece'de slow müzik eşliğinde dans ettiğimiz bir video mu çekti? Odette'le birlikte değildi. Maskeli balodan maskeli bir yabancıyla erken ayrıldı. Videoda o da var mıydı? Tara yine aşağılayıcı bir an mı yaşayacak?

Yumruklarımı sıkıyorum. Tara'nın benim de dahil olduğum bir video aracılığıyla tekrar aşağılanacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. O kayıttı ne olduğunu ve kimin yaydığını bulmam gerekiyor. Ve daha da önemlisi, Tara'yı bulmalı ve bu olay yüzüne patlamadan önce onu uyarmalıyım.

Odette'in numarasını çeviriyorum, çalarken sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. *Hadi, aç.* Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet cevap veriyor.

"Hey, naber?" Odette'in neşeli sesi hoparlörden süzülüyor. "Odette, neredesin? Seninle ve Tara'yla hemen konuşmam gerek." acilen söyle.

"Whoa, sakın ol. Otelimizdeki küçük şirin kafede brunch'ı yeni bitirmiştik. Neler oluyor?"

Telefonu kapatıp kafeye gitmeden önce "Beni orada bekle," diyorum.

Gözlerim masaları tarıyor ve Tara ile Odette'i diğer altı kadınla birlikte görüyorum. Lanet olsun, zamanlama çok kötü.

Odette beni görüp el sallıyor, yüzüme bakarken ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor.

Tara'ya bakıyorum, smoothie'sini karıştırmakla meşgul.
Bana bakmak bile istemiyor. Romeo'nun maskelerini takmıyorum. "Sorun ne Mason?" Odette soruyor.

"Bir durum var," diyorum, "seninle ve Tara'yla özel olarak konuşmam gerekiyor." Tara sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Neden?"

İç çektim. Bu kadar insanın önünde bir şey söylemek istemiyorum. "Bu özel. Lütfen. Bu çok önemli."

Odette duruyor. "Belki sen olabilir söyle Ben, sonra I
olabilir söyle Sonrasında Tara."

Başımı salladım. "İkinize de aynı anda söylemem daha iyi olur." Tara'nın kaşları çatılıyor ve oturduğu yerden kalkarak Odette'e başıyla selam veriyor.

Onları kafeden çıkarıp otelin özel olarak konuşabileceğimiz sessiz bir bölümüne götürüyorum.

"Bu önemli olsa iyi olur Mason," diyor Odette uyararak ton.

Başımı salladım, keşke Tara'nın acısını hafifletebilseydim. Ama bilmiyorum. Tara'ya bakıp şöyle dedim: "Moonstruck Cove'da bir videonuzun dolaştığına dair bir söylenti var. Bu senin seçim şansını etkileyebilir."

Tara'nın gözleri şok içinde açılır. "Ne videosu? Sen neden bahsediyorsun?"

Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum." Sonra onlara annemin bana söylediklerini anlattım.

"Ama bu sadece Eric'in bir skandal başlatmaya çalışması olabilir, değil mi?" Odette öneriyor. "Elinde video olmazdı çünkü Tara Wild Boys gösteri teknesinde değildi. Maskeli Balo'daki Müzikal Gece'deydi. Bu kapalı gişe bir etkinlikti. Onu takip etmiş olamazlar."

Tara eliyle ağzını kapatır. "Belki de seni iskelede bıraktığımı görmüşlerdir," diyor Odette'e. "Belki de gösteri teknesine binmediğimi ve onun yerine Masks On teknesine bindiğimi biliyorlardı," diye fısıldar dehşet içinde.

Gözlerimi kapattım. Ellerinde bunun videosu olsaydı, bu onun itibarı için iyi olmazdı.

"Masks On teknesine bindim de ne demek?" Odette Tara'ya sorar.

"Aracıma kaçırdım ve kendimi orada buldum. Sana her şeyi sonra anlatacağım. Ama Tanrım, Eric'in ne diyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum - en iyi arkadaşımın doğum gününü kutlamak yerine insanlarla anonim seks yapmayı tercih ettiğimi

bekârlığa veda partisi ya da yatırımcıları eğlendirmek." Tara yüzünü ellerinin arkasına saklıyor.

"Hey," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. "Hemen sonuca varmayalım. Ellerindeki videonun bu olup olmadığını bilmiyoruz."

Odette, Tara'nın kollarını tutar. "Dün gece sen... bilirsin işte... bir adamla eve gittiğinde kamera olmadığından emin misin? Ya o casussa?"

Bana bakmayan kuzenime ters ters bakmadan önce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hayır, tabii ki değil!

Tara başını sallar. "Zifiri karanlıktı. Video çekmek imkansız olurdu-" Nefes nefese kalır, yüzünde panik ifadesi vardır. "Ama ya kızılötesi bir kamera varsa?"

"Hayır," diyorum zorla, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse duyabiliyorum. Sırrımın bu şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum. Ama Tara'nın iyiliği için, kurşunu ısırarak zorundayım.

Tara bana ters ters baktı. "Neden bahsettiğimizi bile bilmiyorsun."

"Juliet," diyorum sessizce, Romeo olarak kullandığım alçak tonda. "Dün gece dairemde hiç kamera yoktu."

Tara solgunlaşıyor, ağzı gevşiyor. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, ifadesi şaşkınlıktan tanımaya dönüştü. Sonra da şoktan dehşete. "Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır. Hayır!" Topuklarının üzerinde dönüyor ve koşuyor.

"Tara!" Odette bana dönmeden önce seslendi, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Dün gece onunla yattın. *Sen mi yattın?* Neden Mason?"

"Bunu ben planlamadım," diyorum ısrarla, hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımda gezdirerek. "Masks On teknesinde güvenlik görevlisiydim ve teknesini kaçırdığı için bizimle gelmek istedi. Ona göz kulak olmaya çalışıyordum, bu yüzden çok fazla etkileşimimiz oldu. Sonra, tek gecelik bir ilişki sırasında anonim kalmak istediğini söyleyince, ben de... dayanamadım."

Odette başını sallar. "Bu çılgınlık. İkinizin o kadar çok geçmişi var ki -ve iyi türden değil. Ve şimdi bu video. Ya ikiniz birlikteyseniz? Senin evinde değil ama belki teknede ya da maskeli baloda."

Sertçe iç geçiriyorum. Odette pekâlâ haklı olabilirdi çünkü Arpi'nin bu işte masum bir taraf olmadığına dair içimde bir his var. "Bakın, o video var olsun ya da olmasın, söylentiler çoktan başladı. Tara'nın belediye başkanlığı şansına yönelik tehdidi etkisiz hale getirmesine yardım etmeliyiz."

Odette, "Eminim Eric başlatmıştır," diye atıldı. "Ama ne yapabiliriz ki? Sanırım Tara'nın benimle gösteri teknesine binmemesinin nedeninin Eric'in iğrenç planını duyması olduğunu açıklayan bir video da hazırlayabiliriz. Bahse girerim ilgili Moon'cuların ortaya çıkıp Eric'in planlarını duyduklarını ve Tara'yı uyardıklarını teyit etmelerini sağlayabiliriz. Ayrıca, izleri takip edersek, söylentinin kaynağına ve Eric'e ulaşırız. Bundan eminim."

Başımı salladım. "Mooner'ın yardım etmek istediği kişiyle bu konu üzerinde çalışabilir misin? Ben de dün gece kimin video çekmiş olabileceği üzerinde çalışacağım. Takip etmem gereken bir ipucu var."

"Tamam. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Ama Tara'yla yattığın için sana hâlâ kızgınım."

İnce bir gülümsemeyle. "Bekârlığa veda hafta sonunu mahvettiğim için üzgünüm."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Dün gece zaten eğlendim. Sen git ödevini yap, ben de kendiminkini."

"Tamam. Elimizde somut bir şey olduğunda tekrar görüşelim."

Başını sallıyor. "Eminim Tara da yardımın için sana minnettardır," diyor daha yumuşak bir ses tonuyla. "Sadece şu anda gerçekten yaralı."

"Biliyorum."

Ve korkarım ki kendimi ifşa etme şeklim karşısında yaşadığı şok, büyük ihtimalle benim de dahil olduğum bu yeni skandalla birleşince, hayatına geri dönme şansımı tamamen yok etti.

Bölüm

On iki

TARA

Başımdaki çarpıntı beni huzursuz bir uykudan çekip çıkarıyor. Otel odasının penceresinden süzülen sert güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum, ağzım kuruyor ve gece boyunca dönüp durmaktan başım ağrıyor. Harika, tam da ihtiyacım olan şey, zaten içinde bulunduğum duygusal karmaşanın üstüne bir de baş ağrısı.

Doğrulup şakaklarımı ovarak zonklayan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Telefonum komodinin üzerinde duruyor ve belki de, sadece belki, tüm bunların kötü bir rüya olduğunu umarak ona uzanıyorum. Ama ekran kilidini açtığımda kalbim sıkışıyor. Bildirimler ana ekranımı dolduruyor: mesajlar, cevapsız aramalar ve sosyal medya uygulamalarından gelen uyarılar. Midem endişeyle çalkalanıyor.

YouTube'u açtım ve işte karşımda, korktuğum video. Başlığı "Moonstruck Cove'un Belediye Başkan Adayı Sydney'deki Seks Partileri İçin Sorumluluklarından Vazgeçiyor." Sadece küçük resim bile kusma isteği uyandırıyor - maskeli baloda Romeo ile dans ederken çekilmiş grenli bir fotoğrafım. Derin bir nefes aldım ve oynat tuşuna bastım.

Video benim Masks On teknesine bindiğim titrek görüntülerle başlıyor, Odette'in bekarlığa veda partisinin olması gereken gösteri teknesi olmadığı açık. Sesi bozuk olan anlatıcı şöyle diyor: "Belediye başkan adayı Tara Davies, en yakın arkadaşının bekarlığa veda partisine katılmak ve Moonstruck Cove için yatırımcılara kur yapmak yerine, kötü şöhretli Masks On grubuyla sefahat dolu bir gece geçirmeyi tercih etti."

Sonra Mason'la yavaş dans ettiğim ve birlikte taksiye binmek için etkinlikten erken ayrıldığımız görüntüler kesiliyor. Anlatıcı şöyle devam ediyor: "İşte burada, toplumuna karşı görevlerine odaklanması gerekirken bir yabancıyla yakınlaşıyor."

Boğazımda safranın yükseldiğini, kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum. Bu bir kâbus. Bu nasıl olmuş olabilir?

Tam videoyu daha fazla izleyemeyerek durdurmak üzereyken, Eric Hislop ile yapılan bir röportaja geçiliyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kampanya merkezinin önünde duruyor. "Her zaman Tara Davies'in Moonstruck Cove'u yönetmek için henüz uygun olmadığını söyledim" diyor, sesinde sahte bir gülümseme var

endişe. "Kimse onu eğlendiği için yargılamıyor. Ne de olsa o sadece yirmi sekiz yaşında. Evet, Moonstruck Cove için değerli bir meclis üyesiydi. Aslında o *harika* bir meclis üyesiydi. Ama belediye başkanı olarak? Söylediklerinin aksine, toplumuna hizmet etmekten çok kendi zevkleriyle ilgilendiğine dair kanıtlarımız var. Bu yüzden, önümüzdeki belediye başkanlığı seçimlerinde bana oy verin. Size hizmet etmeye fazlasıyla hazırım, *fazlasıyla* istekliyim ve *fazlasıyla* muktedirim. Size sunabileceğim çok *daha fazla* şey var, buna engin deneyim zenginliğim de dahil. Ben Eric Hislop'um ve sizin için daha fazlasıyım."

Çılgılık atmak, telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Odette dışarıda, Kelly ve Anne ile birlikte salonda. Bugün, Pazar, Odette'in bekârlığa veda hafta sonunun son tam günü ve onun benim için endişelenmek yerine eğlenmesini istiyorum.

Yataktan kalktım ve duş aldım. Sonra yüzüme bir gülümseme yapııştırarak kızların yanına gitmek için yatak odasından çıkıyorum.

"Günaydın. İyi misin?" Ben içeri girerken Odette soruyor, gözleri endişeyle dolu. Kelly ve Anne'in yüz ifadeleri Odette'in endişesini yansıtıyor.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor."

Odette bana bir fincan kahve uzattı. "Al, banyoda olduğunu duyunca bunu senin için yaptım."

"Teşekkürler." Bir yudum alıyorum. Sıcak sıvı dilimi yakıyor ama içimdeki kargaşadan uzaklaşmak hoşuma gidiyor.

"Videoyu gördün mü?" diye soruyor Anne usulca.

Konuşmak için kendime güvenemeyerek tekrar başımı sallıyorum. Odette sessizliği bozmadan önce oda bir an sessiz kalıyor. "Beş Mooner -ve sayıları artıyor- seni desteklemek için bir kayıt yapacak. Gerçeği söyleyecekler - Eric'in seni striptizcilerle yakalamak için casuslar gönderdiğini duyduklarını ve bu yüzden bizimle gösteri teknesinde olmadığını. Gia da maskeli baloya gitmenin onun fikri olduğunu ve hatta senin için bilet aldığını doğrulayacak."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim. Bu harika. Ama videonun kurgulanış biçimine bakılırsa, korkarım gerçekler pek bir şey değiştirmeyecek."

Odette iç geçiriyor ve ayağa kalkıyor. "Grup kucaklaşması," diyor ve üç kız kollarını bana doluyor.

Baraj yıkıldı. "Teşekkür ederim," diye hüngür hüngür ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. "Şu anda pek çok Aycının da sana sarılmak istediğini biliyorum," diyor Odette

Yatıştırır.

Burnumu çektim. "Biliyorum. Ama üzölmek ve hazır olmadığımı düşünmek yerine bana oy vermelerini gerçekten isterdim."

Sessizleştiler. Hiçbirimizin sorunuma verecek iyi bir cevabı yok. Beni bırakıyorlar ve Odette elimi tutuyor. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Yatak odasına gidip Odette'in yatağına oturuyoruz.

"Mason hakkında," diye başladı elimi sıkarak. "Tara, ona kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın da var. Ama o yardım etmeye çalışıyor. Şu anda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Yere bakıyorum, onun adının anılması bile bir duygu kasırgasını harekete geçiriyor. "Bana o olduğunu söylemediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, ihanetin acısı hâlâ taze.

"Yapmalıydı," diye katılıyor Odette. "Ve bu konuda kendini hırpalıyor. Ama şu anda o videonun arkasında kimin olduğunu bulmak için elinden geleni yapıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süre önce bana mesaj attı. Maskeli baloda tanıştığın adamı araştırıyormuş-Arpi?"

"Videonun arkasında Arpi'nin olduğunu mu düşünüyor?"

Odette başını sallıyor. "Arpi'nin davranışlarının başından beri şüpheli olduğunu söyledi. Etkinlik başlamak üzereyken Dome'un dışındaki iki kadından bilet almış. Maskesi dışında kostüm bile giymemiş. Sonra yemekte senin yanına oturdu ve çok samimi davrandı."

Arpi'nin nasıl fazla yumuşak, fazla hevesli göründüğünü hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. "Evet, Eric tarafından gönderilen kişi o olabilir," diye mırıldanıyorum.

Odette başını sallar. "Mason araştırıyor."

Ayağı kalkıyorum, düşüncelerim dönerken odada volta atıyorum. "Bu tam bir karmaşa. Bunların olduğuna inanamıyorum."

Odette beni izliyor, yüz ifadesi sempatik. "Zor olduğunu biliyorum ama Arpi hakkında daha fazla bilgi almak için doğrudan Mason'la konuşursan daha kolay olabilir."

Tereddüt ediyorum ama ne kadar mantıklı olduğunu görebiliyorum. "Tamam. Ama yanımda olmanı istiyorum, lütfen. Onunla yalnız kalmak istemiyorum."

"Tabii ki. Onu bu akşam yemeğe davet edeceğim. İşten sonra gelebilir."

"Tamam. Ve sanırım ona neden benimle yatmayı kabul ettiğini sorabilirim,

Başından beri ben olduğumu bilerek," diye ekliyorum acı acı.

Odette iç geçirir. "Bunu söylememeliyim ama bu hafta sonu yaptıklarını düşünürseniz, beklemediğiniz bir şey görür müsünüz?"

Odette'e bakıyorum.

"Mason on yıl önce tanıdığınız kişi değil," diyor yumuşak bir sesle. "O artık gerçekten çok farklı bir insan. Neredeyse o zamanlar olanlar gibi - ondan ayrıldığı zaman ve Mooncular tarafından nasıl dışlandığı gibi

-Onu geri çevirdi. Bu yüzden, Cuma gecesi sırf zevk için sizinle yatmış olacağını sanmıyorum. Sen olduğun gerçeğini göz önünde bulundururdu. Ve biliyor musun? Bu bana çok şey anlatıyor. Ama bu konudaki fikirlerimi daha fazla paylaşmayacağım. Bunun senin için ne anlama geldiğini bulmalısın."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama Odette'in sözleriyle ilgili bir şey göğsümde bir şeylerin kilidini açıyor. Ve Mason-Romeo'nun bilmeden katıldığı çeteyle ilgili hikâyesini hatırlıyorum.

Birdenbire, o gece bana söylediği her kelimeyi hatırlamak istedim.

Otelin oda servisi menüsünü incelerken kalbim küt küt atıyor. Akşam yemeğini süitimizde yemeye karar verdik ve Mason geldiğinde sipariş vereceğiz. O kadar gerginim ki ne yapacağımı bilemiyorum. Bu öğleden sonra yaptığımız üç saatlik kızlar spa'sının rahatlatıcı etkisi tamamen buharlaştı.

Odette, Kelly ve Anne'e bakıyorum. Bir sohbete dalmışlar ve kimse tedirginliğimi fark etmiyor gibi görünüyor. Onları tanıyorsam, bu muhtemelen kasıtlıdır. Olayı büyütmeden beni rahat bırakmak istiyorlar.

Karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Romeo'nun maskesinin düşmesine duyduğum öfke ve şoka rağmen, birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladıkça içime yayılan sıcaklığı inkâr edemiyorum.

Romeo-Mason- Masks On teknesine bindiğim andan itibaren onunla birlikte olduğum süre boyunca özenli ve saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı. Hiçbir ürkütücü titreşim hissetmedim ve onun yanında rahatsız edici anlar yaşamadım. Beni dinledi, gerçekten dinledi. Ve kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Yatakta, her dokunuşu ve her fısıltısı elektrikliydi. Ve cömertti -Tanrım, o kadar cömertti ki- her zaman benim zevkimi kendi zevkinin önüne koyuyordu. Hâlâ vücudunu benimkine bastırdığını, dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum.

Tenime sürtünmeleri, her kıvrımımı keşfederken ellerinin hassasiyeti. Aramızda fiziksel olmaktan çok daha derin bir bağ vardı - başka kimseyle hissetmediğim bir şey.

Ama bir de onun kim olduğu gerçeği var. Mason, kalbimi kıran adam. Beni aşağılanmış ve ihanete uğramış hissettiren adam. On yılımı unutmaya çalışarak geçirdiğim adam.

Sevdiklerine zarar vererek onu cezalandıran çeteyle ilgili hikayesi hakkında onunla konuşmam gerekiyor. Benden mi bahsediyordu? Emin değilim, çünkü Moonstruck Cove'da teyzelerini, amcalarını ve kuzenlerini de bıraktı. Ya onları sadece sevdikleri olarak kastettiye? Bildiğim kadarıyla onlarla yıllar önce yeniden konuşmaya başlamıştı, oysa Cuma gecesi tesadüfen karşılaşmamız olmasaydı, hala birbirimizle hiçbir ilgimiz olmayacaktı.

İçimdeki fırtınayı dindirmeye çalışarak suyumdan bir yudum alıyorum. Minnettar olduğum tek şey Mason'ın yardım etmeye çalışıyor olması. Bu işe karışmak zorunda değildi ama bunu seçti ve bu onun karakteri hakkında bir şeyler söylüyor. Belki de bir zamanlar tanıdığım adamdan çok uzaktadır.

Ve belki, sadece belki, o da aramızdaki inanılmaz, fiziksel ötesi bağı hissetti, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunu inkâr edemem.

Ciğerlerim havayla doldu. Belki de o zamanlar neler olduğu hakkında uzun uzun konuşmamızın zamanı gelmiştir. Çünkü ikimiz de çok değişmişken geçmişe tutunmak aptalca değil mi?

Odette'in telefonu bir mesajla titreşti. "Oh," dedi. "Mason gelemeyecek. Keşfettiği şeyleri yarın öğle yemeğinde benimle tartışacağını söyledi." Özür dileyen bir gülümsemeyle bana baktı. "Sanırım işi uzadı. Öğle yemeğinden önce ayrılacağın için seni bir telefon görüşmesiyle bilgilendirmem gerekecek."

Midem bulanıyor ama başımı sallıyorum, sorun yokmuş gibi davranıyorum. İkimizle ilgili yaptığım onca düşünceden sonra, bu gece gelmemesi büyük bir hayal kırıklığı.

Mason eve dönmeden önce beni tekrar görmek istemiyor mu? Sanırım. Hayır.

Görünüşe göre sadece yeni sorunuma yardım etmek istiyor. Hakkında konuşmak Geçmişimiz ve onu çözmek onun gündeminde değil.

Umutlandığım için benim hatam.

Kalbim paramparça bir şekilde eve dönmek zorunda kalacağım - onu ilk seferinde paramparça eden aynı adam tarafından kırılmış bir şekilde.

Bölüm

On üç

MASON

Gözlerimi ovuşturup komodinden telefonumu **alıyorum**. Kahretsin, kiraladığım ünlü özel dedektif ekibinden henüz mesaj yok. Onları sadece dün öğlen aradığımı kabul ediyorum ama Tara'nın davası üzerinde acilen çalışmaları için onlara deli gibi para ödüyorum. Söz verdikleri gibi çok yakında bir şeyler bulsalar iyi olur.

Tara'nın Romeo olduğumu anladığında yüzünde beliren ifade aklımdan çıkmadığı için zar zor uyuyabildim. Bu beni Eric Hislop'la ilgili bulabildiğim her şeyi bulmaya çalışmaya itiyor. Dün öğleden sonradan bu sabahın erken saatlerine kadar çevrimiçi dedektiflik oynadım, ancak o piç hakkında birkaç şey bulmuş olsam da, Tara'nın davasında bir fark yaratmaya yetmeyecekler.

Ne olursa olsun, durmayacağım. Eric'in sadece Tara'nın seçim şansını değil, itibarını da mahvetmesine izin veremem. O bunu hak etmiyor.

Telefonum çaldı ve arayan özel araştırma şirketinin yöneticilerinden biriydi. Nihayet! "Gavin, bana bir şey bulduğunu söyle," diyorum, nezaketle uğraşmadan.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, sesi ciddi. "Arpi'nin geçmişini araştırdık ve gerçek adı Arman Pinscher. Dolandırıcılık ve küçük suçlar geçmişi olan düşük seviyeli bir dolandırıcı. Gerçekten de Eric Hislop tarafından Tara'nın itibarını sarsmak için tutulmuş."

Telefonu kavrayışım sıkılaşıyor, öfkem içime akıyor. "O piç kurusu. Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Bu vaka neredeyse samanlıkta iğne aramak gibiydi ama şans bizim yanıımızdaydı. Doğru zamanda doğru yerde olan bir kişiyi bulmayı başardık ve arabasında bir araç kamerası vardı. Eric'in bankadan çıkışını ve Arman'a kalın bir zarf uzattıktan sonra bekleyen bir arabaya binip hızla uzaklaşmasını gösteren görüntüleri bize vermeyi kabul etti.

"Eric'i tanıdığına ve ondan para aldığına dair kanıtlarla Arman'a yaklaştım. Uzun lafın kısası, Tara'yla ilgili işi hakkında itirafta bulunmayı kabul etti ve elimde bunun bir kaydı var."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Bu harika bir iş! Teşekkür ederim, Gavin. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin."

"Rica ederim. Dosyaları şimdi size e-posta ile göndereceğim. Sonraki adımlarınızda iyi şanslar."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım, aklım başımdan gitti. Tara'nın adını temize çıkaracak kanıtım var ama bunu kamuoyunu onun lehine çevirecek şekilde sunmam gerekiyor. Ve bunu hızlı yapmalıyım. Eric ve Arman'ın Tara ile ilgili videosu Moonstruck Cove'daki pek çok kişi tarafından izlenmeye başladı bile. Yakında çevre bölgelere de yayılacak. Bu onun itibarını onarılamaz şekilde zedeleyebilir.

Bilgisayarımı aldım ve Gavin'in e-postasını buldum. Sonra gerçekleri belirten yeni bir mesaj yazmaya başlıyorum - Eric Hislop, sahte ve kötü niyetli bir anlatı içeren bir YouTube videosu yayınlayarak Tara'nın kampanyasını sabote etmesi için Arman Pinscher'ı tuttu. Gavin'in bana gönderdiği araç kamerası görüntülerini ve ses kaydını ekliyorum ve ardından e-postamı yerel Moonstruck Cove gazetesinin editörüne gönderiyorum.

Sonra kendi videomu kaydetmeye hazırlanıyorum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sabah şans benden yanaydı. Trafik hafif, bu yüzden Tara ve Odette'in otiline çıkış saatlerinden önce varıyorum.

Arabam valenin önünde gıcırdayarak durdu. Sırt çantamı alıyorum ve asansöre koşmadan önce anahtarları ona bırakıyorum. Umarım Tara havaalanına gitmek için erken ayrılmaya karar vermemiştir. Kapılarına varıp acilen kapıyı çaldığımda kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum.

Odette kapıyı açar. "Mason!"

"Lütfen bana Tara'nın hâlâ burada olduğunu söyle," diyorum nefes nefese. "Evet, ama neden önce aramadın?"

Tara Odette'in arkasından yürüyor ve ben de cevabımı ona yöneltiyorum. "Beni görmek istemeyeceğinden ve ben buraya gelemeden gitmenden korktum."

Tara hiçbir şey söylemiyor. Sadece kocaman gözlerle bana bakıyor. "Arpi ve Eric'le ilgili bir şey mi var?" Odette soruyor.

Aptalca başımı sallıyorum, Tara ile göz temasını kesemiyorum. Tanrım, onu görünce göğsüm patlayacak gibi oluyor.

Odette kapıyı daha geniş açar. "İçeri gel o zaman. Umarım iyi haberlerdir. Çabuk olsanız iyi olur çünkü Tara'nın yakında gitmesi gerekiyor."

Bu beni gerçekliğe geri döndürdü. Yemek masasına doğru yürüyorum ve sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. "Çok iyi bir özel araştırma şirketi tuttum-"

"Sen ne?" Tara kuşkuyla sordu.

Ona acımasız bir gülümseme gösterdim. "Hızlı cevaplara ihtiyacımız vardı ve onlar da harika bir iş."

Odette avuçlarını dua eder pozisyona getirdi. "Lütfen yapabileceğimizi söyle Eric'in aptal videosuna karşı. Mooner'ların bir söylenti duyduklarını söylemelerinden daha etkili bir şeye ihtiyacımız var. Bunun sadece bir söylenti *olmadığını* teyit edebilecek asıl kaynaktan hala bir video alamadık."

"Evet, bu daha iyi. Önce Moonstruck Cove gazetesine gönderdiğim bu e-postayı okuyun." Bir sandalye çekip Tara'ya dizüstü bilgisayarımın önüne oturmasını işaret ediyorum.

Ağzı açık kalıyor ama Odette ekranı görmek için arkasına çömelirken o da oturuyor.

Tara e-postayı okuduktan sonra şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra da araç kamerası görüntülerine tıklıyor. Sessizliğini koruyor ama Arman'ın Gavin'e Eric için yaptığı işi anlattığı kaydı oynatırken eli titriyor.

"Mason," diye mırıldanıyor kayıt durduğunda, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Hepsi bu değil." Klavyeye dokunmak için uzanıyorum. YouTube'u açıyorum ve yaklaşık yarım saat önce yüklediğim videoyu oynatıyorum. Şimdiden neredeyse yüz kez izlenmiş olması beni memnun ediyor.

O izlerken bakışlarım Tara'nın yüzünde sabitleniyor.

"Merhaba Mooners," diyorum videoda, el sallayarak. "Benim, Mason Abril-Patricia ve Edward'ın oğlu. Güzel memleketimizden ayrılalı on yıl olmasına rağmen eminim çoğunuz beni hatırlıyorsunuzdur. Tara Davies'le ilgili başka bir video yüzünden çok kötü bir şöhrete sahip oldum. Neden bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi? Ama önce Eric Hislop hakkında konuşalım. Size onun Tara'nın itibarını sarsmak için elinden geleni yaptığını kanıtlayacağım."

Ben özel dedektiflerin bulduklarını anlatmaya devam ederken Tara kendini kaptırmış görünüyor. Sonra en önemli kısma geliyorum. "Tara'nın dans etmesi ve maskeli bir yabancıyla taksiye binmesi konusuna gelince, buraya kayıtları düzeltmek için geldim."

Ekrana yeniden odaklanmadan önce bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Ben o yabancıyım ve işte kanıtı." Kaydedilen benliğim maskeleri takıyor ve onlara o gece giydiğim pelerinimi, siyah gömleğimi ve pantolonumu gösteriyor. "Gerçek şu ki, Tara'nın Maskeli Baloda Müzikal Bir Gece'ye katılmasının tek nedeni Eric'in casusundan -ya da artık bildiğimiz adıyla Arman Pinscher'dan- kaçmaktı. Maskeler Takılıyor teknesine binmek bile istememişti. Mekâna asıl ulaşım aracını kaçırdı ve Masks On kalabalığının arasına karıştı. Hepsi bu kadar. Bunu biliyorum çünkü Masks On teknesinde misafir değil güvenlik görevlisiydim."

Kaydedilen benliğim kameraya yaklaşıyor ve doğrudan objektife bakıyor. "Gördüğünüz gibi Tara, Moonstruck Cove'un Sidney'deki seks maceraları için sorumluluklarını bir kenara bırakan belediye başkan adayı *değildi*. Bu, yaklaşan seçimlerde oylarınızı almak için Eric Hislop tarafından tasarlanmış düpedüz bir karakter suikastıydı. Bu videonun sonuna eklediğim makbuzlar bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacaktır."

Kaydedilen benliğimin maskelerimi çıkarmasını izledikten sonra bakışlarımı ekranda hâlâ dikkatle beni izleyen Tara'ya çeviriyorum.

"Tara Davies bu hafta sonu en iyi arkadaşıyla kutlama yapmak için Sydney'e geldi," diyor videoda ben. "Ama Eric'in planını öğrenince planlarını değiştirmek zorunda kaldı. Ve evet, buradayken çok eğlendi. Masks On üyeleriyle değil çünkü hiçbir zaman onlardan biri olmadı, gerçi biz kimiz ki o insanları yargılayalım? Anlatmak istediğim, buraya özel bir sıfatla gelmiş olması. Zamanını istediği gibi kullanma hakkına sahipti."

"Ama sırf hayat dolu bir insan olduğu için belediye başkanı olmaya hazır olmadığını söylemek saçmalık. Sizi temin ederim ki size daha üst düzeyde hizmet etmeye devam etmekten başka bir şey istemiyor. Benim görüşüme göre, rakibinden çok daha olgun ve sevecen ve onda olmayan dürüstlüğe sahip. Bu arada, Tara burada ne söylemem gerektiği konusunda bana koçluk yapmadı. Aslında bu videoyu hazırladığımdan haberi bile yok. Ancak kendimi konuşmak zorunda hissediyorum çünkü Eric Hislop'un kirli taktikleri yüzünden seçimi kaybetmesi büyük haksızlık olur."

Kayıttaki bir sonraki ifşayı beklerken kalbim hızla çarpıyor.

"Bu uzun konuşmayı bitirmeden önce, on yıl önceki o meşhur video hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. Videoyu izleyenler, videodaki metin aracılığıyla Tara hakkında bazı kötü şeyler söylediğimi hatırlayacaktır."

Kaydedilen benliğim derin bir nefes alıyor. "Bunu şimdi gündeme getiriyorum çünkü Eric ne kadar manipülatif olduğunu gösterdi. O eski videoyu ve benimle Tara'yı da içeren daha yeni bir videoyu kullanarak hikayeyi tekrar çarpıtamayacağından emin olmak istiyorum. Eski videoda söylediklerim *asla* doğru değildi. Ben sadece ne yaptığını bilmeyen aptal bir çocuktum. Ve siz Mooners, on yıl önce ezici bir çoğunlukla Tara'nın yanında yer alarak ve ona tam destek vererek doğru olanı yaptınız. Seçimlerde ona oy vererek yine doğru olanı yapmanızı rica ediyorum. O kazanmayı hak ediyor ve siz de inanılmaz derecede harika ve yetenekli bir insanın belediye başkanınız olmasını hak ediyorsunuz."

Video araç kamerası görüntülerine geçiyor ve Tara ayağa kalkıp bana bakıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Bir şey söylemene gerek yok. Tüm bunları sen eve dönmeden önce yapabildiğim için mutluyum."

"Ama neden Mason? Neden bu kadar zahmete girdin?" Gözleri benimkileri arıyor.

Odette boğazını temizler. "Ben sadece... uh... Kelly ve Anne'e yatak odalarında katılacağım." Aceleyle uzaklaşır.

Tara'nın gözlerinin içine bakıyorum. "Bu hafta sonu uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm duygularımı geri getirdi. Eric'in videosu yüzünden insanların senin hakkında kötü düşünmesi düşüncesine katlanamıyorum."

"Neden?" diye fısıldıyor.

Göz kırpıyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece boyunca hissettiklerimi o da hissetmemiş miydi? Sanırım bana hâlâ güvenmek istemediği için onu suçlayamam.

Yumuşak ellerinden birini tutuyorum. "Bu hafta sonu sana karşı hissettiklerim daha önce hiç kimseye karşı hissettiklerime benzemiyordu. Aklıma gelen en yakın şey ilk çıktığımız zamanki sendin."

Keskin bir nefes alıyor.

"Seni incittiğim için özür bile dilemeden, on yıl boyunca buna izin vermenin affetmeye elverişli olmadığını biliyorum," diyorum sessizce. "Ama şu anda affedilmek istemiyorum, sadece seninle zaman geçirme ve kendimi affettirme şansı istiyorum, böylece beni affetmeye hazır olduğunda bunu hak etmiş olacağım."

Tara'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu parmaklarımın ucuyla siliyorum.

"Sanırım ikiyle ikiyi bir araya getirdim," diyor. "O video bana bahsettiğin çetenin sana verdiği cezanın bir parçasıydı, değil mi?"

I Başını salla. "I yapmadı Hatta yaratmak o. Onlar
kaydedildi Biz olmadan Benim bilgim dahilinde. Sonra
videoyu düzenlediler ve o iğrenç metni

izledim. Patronum isteyken bana izletti. Çetenin başı o."

Tara'nın nefesi kesildi. "Asla olmaz."

"Biliyorum. Çok öfkeliydim. Ama o zamana kadar yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Birine gerçeği anlatmaya çalışırsam sana daha fazla zarar vereceğine yemin etti."

Yüz hatlarında öfke beliriyor. "Sana uyuşturucu aldırıldılar mı?"

"Hayır. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Bu sadece onların başlattığı bir söylentiydi."

"Tüm bunları sen ayrılmak istediğin için mi yaptılar? Onlarda senin ayrılmandan korkmalarına neden olacak bir şey mi keşfettin de patronun kim olduğunu sana göstermeye karar verdiler?"

Kendisini kötü hissettireceğini bildiğim bir konuyu gündeme getirmek istemediğim için tereddüt ediyorum. Ama şimdi ifşaat zamanı. Ondan daha fazla bir şey saklamak istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Çocuk bakım merkezinin arkasında uyuşturucu kullanan iki adam gördüğün ve onları polise ihbar ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Tara yavaşça başını sallıyor, birazdan açıklayacağım şeyi tahmin eder gibi gözleri yuvarlaklaşıyor.

"Onlar patronumun oğullarıydı," diyorum yumuşak bir nefesle. "Beni arayıp bulmasının ve bana iş teklif etmesinin nedeni sana karşı intikam planlarında beni kullanmaktı çünkü iki oğlunun da hapse girmesine sen neden oldun."

Tara uzun bir süre bana baktı. Sonra gözlerinden yaşlar akarken omuzları titremeye başladı.

Onu kollarıma aldım ve saçlarını okşadım. "Şşşt. Bir şey yok. Sorun yok."

"Onlar... senin... hayatını... mahvetteler," diye hıçkırıklar arasında soluk soluğa kaldı. "Ve hepsi... benim hatamdı."

"Hayır." Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi, anlıyor musun? Sen doğru olanı yaptın. Sakın bunun için kendini suçlamaya kalkma."

"Ama... herkes senin... bir pislik olduğunu düşünüyordu. Ve..." Gözleri parlıyor. "Bizi ayırdılar!" dedi kinle.

Yüzünü avuçluyorum, başparmaklarımla gözyaşlarını nazikçe siliyorum. "Geriye bakmanın bir anlamı yok, Tara. Olan oldu ve onlar artık parmaklıkların arkasındalar. Zamanı geri alamayız. Tek yapabileceğimiz bundan ders çıkarmak ve bunu daha parlak bir gelecek için gübre olarak kullanmak. Bunu bana *sen öğrettin*."

Alnı tekrar kırışmadan önce yüzünde bir gülümseme oluşuyor. "En çok ne acıdı biliyor musun?"

Uzun bir süre gözlerimi kapattım. "Anlat bana."

"Çete üyeleri tutuklandığında, ailenize yaklaşmış ve onlarla uzlaşmış olmalısınız. Ama benimle iletişime geçmeyi hiç düşünmedin. Eğer Masks On teknesinde tesadüfen karşılaşmasaydık, hâlâ iletişim kuramıyor olacaktık." Sesindeki sert tonu duyuyorum.

"Tutuklanmalarından sonra seninle konuşmak istedim. Gerçekten yaptım. Ama..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kalbim bu anıyla sıkışıyor. "Zaten bir erkek arkadaşın olduğunu öğrendim," diyorum düz bir tonda. "Ve görünüşe göre, Odette'in senin yanında benim adımı anmasını bile istememişsin. Bu yüzden yüzümü bir daha görmek istemeyeceğini düşündüm. Ayrıca, her şeyde çok iyi gidiyordun. Hayatını mahvetmek istemedim. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aileme hiçbir şey açıklamadım. Zamanla beni kabul ettiler."

Tara gözlerini kırptırıyor. "Yani o video ve çetenin olaya karışması hakkındaki gerçeği hiç kimseye söylemedin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Neden olmasın Mason? Hayatınız -ilişkimiz- mahvoldu. Kayıtları düzeltmek istemedin mi?"

Omuz silkiyorum. "Çeteyi çökertmek için yıllarca polisle birlikte çalıştıktan sonra senin başka biriyle çıktığını görünce kendimi yenilmiş hissettim. Bir anlam veremedim."

"Bekle, ne? Polisin çeteyi yakalamasına yardım mı ettin?"

Başımı salladım. "Yaptıkları onca şeyden sonra orada öylece oturacağımı mı sandın?" "Oh, Mason." Gözleri tekrar doldu. "Bana gerçekten

söylemeliydin." "O video beş yıl boyunca ortalıkta dolaştıktan sonra ya da başka biri açıklamamı duymak ister. Sen hayatına devam ettin, kasaba hayatına devam etti ve ben de hayatıma devam etmem gerektiğini düşündüm. Çok zordu. Neyse ki bir arkadaşım umut ışığını bulmama yardımcı oldu ve tüm çabamı ve enerjimi işime harcayabildim. Sanırım içten içe başarılı olmak ve herkese -özellikle de sana- benim hakkımda yanıldıklarını kanıtlamak istiyordum."

Tara kollarını belime sıkıca doladı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Ve çok üzgünüm."

Yüzümü saçlarına gömdüğümde göğsüm kabarıyor. "Özür dileyecek bir şey yok. Sadece aracını kaçırdığın için minnettarım.

tekne."

Tara'nın akıllı saati ötmeye başlayana kadar uzun bir süre böyle kalıyoruz. Kapatmam için beni serbest bıraktı.

"Bu benim alarmım," diyor hayal kırıklığıyla. "Bana havaalanına gitme zamanının geldiğini söylüyor."

Keskin bir nefes alıyorum. "Seni tekrar görebilir miyim?" "Ne zaman? Nerede?"

Yanağını okşuyorum. "Seni Moonstruck Cove'da ziyaret etmeme ne dersin?" "Gerçekten mi?" Sesi umut dolu.

"Evet. Programımda esnek olabilmem için düzenlemeler yapabilirim. Moonstruck Cove buradan uçakla sadece bir buçuk saat uzaklıkta. Bu hiç önemli değil. Düzenli haftalık seyahatler yapabilirim. Yani, ne zaman olacağı size bağlı. Mümkün olduğunca çabuk olursa harika olur."

Yüzünde o çok sevdiğim tatlı gülümseme oluştu. "Mümkün olan en kısa sürede, o zaman."

Kalbim göğsümde öyle bir kabarıyor ki patlayacağımdan korkuyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, ona bir daha söyleyebileceğimi hiç düşünmediğim sözleri söylüyorum. "Seni seviyorum, Tara. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. On yıl ayrı kaldıktan sonra bu hafta sonu sadece bir geceyi birlikte geçirdik. Ama hislerime engel olamıyorum. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum."

Tara'nın gözleri yine dalıyor. Sessizliği, keşke bu kadar düşüncesiz davranmasaydım dedirtecek kadar uzuyor. İstedğim son şey ona baskı yapmak.

"Sanırım sana olan nefretimi neden bu kadar uzun süre sakladığımı biliyorum," diyor Tara yumuşak bir sesle. "Odette bana değiştiğini söyleyip dursa da, seni affedersem seni özlediğimi kabul etmek zorunda kalacağımdan korktum. Ve bu çok aptalca olurdu, çünkü bana yaptığın şeyi nasıl kabul edebilirdim? Ama artık tüm hikayenin bu olmadığını biliyorum. Hem de hiç."

Parmaklarının ucunu dudaklarımda gezdiriyor. "Yaptığın şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Birinin benim için böyle bir şey yaptığına inanamıyorum," diye ekliyor ağlamaklı bir fısıltıyla.

"Çünkü seni seviyorum ve hiç durmadım."

Başını sallar. "Ben de seni seviyorum Mason. O zaman da şimdi de."

Yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme beliriyor. Sonra onu anlamsızca öpüyorum, tüm rahatlama ve sevincimi bu harekete döküyorum. "Daha sonraki bir uçağa yetişebilir misin?" Ağzına karşı soruyorum.

Tara tereddüt etmeden cevap verir. "Evet."

Sonsöz

TARA

Bir yıl sonra...

Yerel işletme sahipleriyle başarılı bir akşam yemeği toplantısından sonra çantamı almak için ofisime dönüyorum. Saat sekizi geçti. Neyse ki dolunayı yakalamak için bolca zaman var.

"Tak, tak," diyor kapıdaki biri.

Başımı kaldırıp Moonstruck Cove'un eskimeyen plaketchisi Silvo'ya bakıyorum ve sırtıyorum. "Merhaba, Silvo. Bu saatte burada ne işin var?"

"Bunu ilk gören sen olmak istersin diye düşündüm." Bana en yeni eserini uzattı - on yıl sonra ilk kez bir grup olarak Moonstruck Cove'a geri dönecek olan Glowing Devils onuruna boynuzlu yuvarlak bir plaket. Rock grubu, efsanevi dönüm noktamız Aşıklar Tepesi'nin eteklerinde bir açık hava konserinde sahne alacak ve tüm kasaba heyecanla bekliyor.

Silvo bana bir kâğıt uzatarak, "Bu plaketi nereye koymamız gerektiğine dair en çok öneri rekoru kırıldı," diyor. "Herkes nereye konması gerektiği konusunda konseyin son sözünü bekliyor."

Başımı sallayarak, kasaba meydanının ortasındaki özel bir standdan, Parlayan Şeytanlar'ın dört üyesinin henüz kabadayı gençlerken yanlışlıkla ateşe verdikleri, hala ayakta duran park bankına kadar uzanan, önerilen yerlerin uzun listesine bakıyorum.

İster inanın ister inanmayın, plaketter Moonstruck Cove'daki turistik cazibe merkezlerimizden biridir. Yaşanan her heyecan verici olayı, çoğunlukla mizahi türden bir plakette kutluyoruz. Plaketter her yerdedir ve güzel küçük kasabamızın benzersizliğinin bir parçasıdır.

"Umarım heyecan çok yüksek olsa da bunu Parlayan Şeytanlar için bir sürpriz olarak saklayabiliriz," diye yorum yapıyorum.

Silvo plaketi geri alırken homurdanıyor. "Sana iyi şanslar derim. Ama evet, onlara sürpriz yapabilseydik iyi olurdu."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım. Şeytanlar'ın onuncu yıldönümü belgeselini yapan film yapımcılarıyla konuşmak ve belgeselde

plaketlerinin açılışında. Şeytanların tepkisinin gerçek olmasını isterler."

Silvo işaret parmağıyla beni gösteriyor. "Plaketlerimizi dünyaya sergilemek için harika bir yol olacak! Bir başka harika fikir, Başkan Davies!"

Silvo el sallarken gülerek "Teşekkürler," diyorum.

Toplum için çok şey yapmış saygıdeğer septuagenarians da dahil olmak üzere herkesin bana Başkan Davies demesine alıştım. Mooncular genellikle resmi bir grup değildir, ancak bir yıl önce Sydney'de geçirdiğim bir hafta sonunun ardından uçaktan indiğimde, "Evine Hoş Geldin, Başkan Davies" yazılı pankartlar taşıyan büyük bir kalabalık tarafından karşılandım. O zamandan beri bana böyle demeyi bırakmadılar. Neyse ki seçimi kazandım -Tabiri caizse açık ara farkla.

Bunun bir saygı göstergesi olduğu kadar bir sevgi ifadesi olduğunu da hissediyorum çünkü bu şehirde genellikle ilk isimlerimizle hitap ederiz. Avustralya Başbakanı ziyarete gelse ona bile ilk ismiyle hitap ederiz.

Sydney'den eve döndüğüm gün gördüğüm destek karşısında gözyaşlarına boğulduğumu hatırlayıp hüngür hüngür ağlamayı bırakmam uzun zamanımı aldı. Hüngür hüngür ağladığım için çok utanmıştım! Ama Mooner'lar çok sevimliydi. Mason'ın ne zaman ziyarete geleceğini bile sordular!

Mason o zamandan beri haftada en az iki kez beni ziyaret ediyor ve genellikle hafta sonları da kalıyordu. Bazen ben de onu Sydney'de ziyaret ediyordum ama ikimiz de onun buraya gelmesini tercih ediyorduk. Zavallı adam sırf benimle çıkmak için uçak biletine o kadar çok para harcamıştı ki!

Ama bütün bunlar altı ay önce sona erdi. Mason artık ziyarete gelmiyor. Çünkü...

Moonstruck Cove'a geri döndü ve benim yanıma taşındı!

Ofisten çıkıp arabama doğru giderken dudağımı ısıırıyorum. Onu ailemden alacağım. Geç saatte toplantım olduğu için onlarla akşam yemeği yedi.

Ailemle bu kadar iyi geçinmesi beni hala heyecanlandırıyor, özellikle de geri döndüğünden beri babamın yanında çiftlik müdürü olarak çalıştığı için. Ayrıca çiftlik işlerini yapmaktan hoşlandığı konusunda ısrar ediyor! Macadamia'nın en sevdiği yemiş olması da bir bonus.

Aramızdaki her şey çok iyi gidiyor ve ben birlikte geleceğimiz konusunda umutluyum. Ama bazen şehri özleyip özlemediğini merak ediyorum. Sydney'de çok iyi bir hayatı vardı.

Onu o kadar çok seviyorum ki sonsuza dek burada, Moonstruck Cove'da benimle kalmasını istiyorum. Bir parçam hala en büyük dileğimin gerçekleşmesinden korkuyor.

Çünkü kendimi hep aşta şanssız olarak görmüştüm.

Bunun üzerinde daha fazla durmak istemiyorum.

Olumsuz düşüncelerimi bir kenara iterek arabama gidiyor ve ailemin çiftliğine doğru yola çıkıyorum. Çiftliğe vardığımda Mason'ı verandada ailemle sohbet ederken görüyorum. Onun rahat gülümsemesi ve rahat duruşu içimde lezzetli bir sıcaklık patlaması yaratıyor. Onu onların yanında bu kadar rahat görmek hoşuma gidiyor.

"Hey, siz üçünüz," diye sesleniyorum arabadan inerken.

"Merhaba Başkan Davies," diye takılıyor babam, Mason'dan bir kıkırdama alıyor.

"Selam bebeğim," diyor Mason, yanıma gelip beni yanağımdan öperek.

"Yemeği beğendin mi?" Annem soruyor. "İçeride yemek artıkları var eğer hala açsın."

"Hayır, teşekkürler. Mason ve ben gidiyoruz. Saat epey geç oldu. Uzun bir gün oldu." Aileme Mason'ı Aşıklar Tepesi'ne götüreceğimi söylemek istemiyorum. Onu zaten dolunayda birkaç kez oraya götürdüğümü biliyorlar.

Aşıklar Tepesi Efsanesi, Ay Çarpmış Koyu'nun başlıca turistik cazibe merkezidir. Her ay dolunay sırasında ziyaretçi orduları kasabaya gelir. Çiftler, aileler ve en iyi arkadaşlar birbirlerine aşklarını itiraf ederken en tepedeki kalp şeklindeki kayaya dokunmak için tepeye tırmanırlar. Efsaneye göre bunu yapmak aralarındaki bağı güçlendirir.

Yaşayan hiç kimse efsanenin nasıl başladığını bilmiyor. Ancak bazı Moonlular buna inanmasa da, hepimiz küçük kasabamızın getirdiği turizm gelirleri sayesinde geliştiği için minnettarız.

Bana gelince, bence efsanede doğruluk payı var. Yoksa neden insanlar ilk bakışta kulağa bu kadar saçma gelen bir şeye akın etsinler ki? İnsanları ona çağıran görünmez bir güç olmalı.

Mason'ı tekrar oraya götürmek istiyorum çünkü her ne kadar mekan dolu olsa da bu gece mavi ay var. Ne kadar özel!

Ailemle vedalaşıyoruz ve Mason'ın elinden tutup onu arabaya götürüyorum. "Hadi," diye ısrar ediyorum.

"Acelen ne?" Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Beni yatağa götürmek için sabırsızlanıyorsun, ha?"

Bir kahkaha attım. "Hayır, Lover's Hill'e gidiyoruz. Bu gece mavi ay var, hatırladın mı?"

"Bir sürü insan olacakken gerçekten gitmek istiyor musun? Seni sevdiğimi ve aramızdaki bağı güçlü olduğunu zaten biliyorsun - efsane olsun ya da olmasın."

"Ama bu gece mavi ay var," diye tekrarlıyorum yalvaran bir ses tonuyla. "Ayrıca, orada bir sürü arkadaşı göreceğimize eminim. Ve Aylılar seninle konuşmayı her zaman severler. Sydney hikayelerini dinlemeye bayılıyorlar çünkü onları çok iyi anlatıyorsun."

Mason kıkırdıyor. "Muhtemelen Struck and Stuck'ta bir hikaye anlatma saati yapmalıyım."

Mason'ı şimdiden yerel barımızda ilgi odağı olarak görerek sırtıyorum. "Hey, bu harika bir fikir! Çok popüler olacaksın! Sen ve diğer Mooner'larla büyük bir kaynaşma seansı olabilir. Buna ihtiyacın olduğundan değil. Seni hiç ayrılmamışsın gibi kucakladılar."

"Bu konuda şaka yapmamalıydım, Başkan Davies. Sakın bunu bir şey haline getirmeye cüret etmeyin."

Arabaya bindik ve kaşlarımızı çattım. "Koltukları değiştirebilir miyiz?" "Neden?"

"Ben sürmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben mavi ayda Aşıklar Tepesi'ne tırmanmak istiyorum, sen de eve gitmek istiyorsun. Bizi oraya götürürken seni ikna etmeye devam etmek istiyorum."

Mason iç geçirir. "Tamam, gidiyoruz. Sadece senin için bebeğim."

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Teşekkür ederim Romeo'm."

Sırtışını bastırmaya çalışıyor. "Haberin olsun, yatakta senden bir iyilik bekliyorum Juliet."

"Tamam." Kabul etmekten çok mutluyum.

Lover's Hill'in eteklerine vardık ve evet, her yer insan kaynıyordu. Mason'a bakıyorum ve kendimi suçlu hissediyorum. Bugün çiftlikte çok fiziksel bir gün geçirdi ve muhtemelen sadece dinlenmek istiyor. Ayrıca, o haklı. Birbirimizi seviyoruz ve bunu biliyoruz. Birlikte kalma şansımızı artırmak için bir efsaneye ihtiyacımız yok. Bu sadece bize bağlı.

"Biliyorsun," diyorum arabanın motorunu kapatırken. "Hadi eve gidelim. Lover's Hill'i ve mavi ayı görüyorum. Bu kadar yeter."

Mason başını sallar. "Hayır, zaten buradayız. Hadi gidelim." Arabadan iner.

Ben de onu takip ediyorum ve tepeye doğru patikayı takip ederken el ele tutuşuyoruz. Bizim gibi yavaşça yürüyen insan seline bakıyorum. Başka bir patika daha var, ama o arabalar için, bu yüzden daha uzun ve dolambaçlı. Yürüme güclüğü çekenler ve buranın bakımını yapan belediye çalışanları dışında neredeyse hiç kimse bebek arabası kullanmıyor.

"Başkan Davies! Mason!"

Duruyorum ve elli küsur yaşındaki turizm gurumuzun bize doğru hızla geldiğini görüyorum. Cutie ismine uygun sevimli kıyafetler giyiyor, yani bu gece ortasında büyük pembe bir fiyonk olan beyaz bir bluz ve ona uygun pembe bir etek giyiyor. Pembe spor ayakkabılarının üzerindeki şeritler yürürken parlıyor.

"Seni burada görmek ne güzel," diyor Cutie.

"Aşıklar Tepesi'nde mavi ayı izlemek için kalabalığa katılmamız gerektiğini düşündüm," diyorum.

Mason Cutie'ye göz kırparak, "Ve tabii ki Kalbe dokun," diye ekliyor.

Cutie kıkırdar. "Elbette. Bu gece çok fazla insan var ama herkes saygılı davranıyor ve sırayı bekletmiyor. Ama burada olmana sevindim, Tara. Yukarıda Sydney'den seninle tanışmak isteyen bir muhabir var. Efsanemiz hakkında bir makale yazmak istiyor."

"Elbette," diyorum hemen.

"Neden benim arabama binmiyorsun?" Küçük aracını işaret ediyor. "Bugün dizlerim tuhaf hissettiği için sürdüm. Ben de Agatha'yı arayayım. Orada Heart'a dokunan insanları o idare ediyor. Ona yolda olduğunuzu söyleyeceğim, böylece muhabire beklemesini söyleyebilir."

"Tamam. Bu muhabirin adı ne?" Cutie omuz silkiyor. "Çoktan unuttum."

"Endişelenme," diyorum kıkırdayarak. "Ve araba için teşekkürler. Onu geri getireceğiz."

"Acele etme." Cutie Mason'a anahtarlarını uzatıyor.

Cutie'nin arabasına bindiğimizde Mason, "Şanslısın," diyor. "Biliyorum. Gördün mü? Bu gece burada olmamız gerekiyordu."

Gülüyor. "Sanırım öyle."

Zirveye ulaştığımızda arabadan inip önümüzde uzanan nefes kesici manzarayı seyrediyorum. Gökyüzünde asılı duran mavi ay, önümüzde uzanan nehrin, sağımızdaki körfezin ve solumuzdaki çalılık alanın üzerine yumuşak gümüşü bir ışık saçıyor. Burası yarımadayı değerlendirmek için en iyi bakış açısı.

Heart'ın gururla oturduğu yere dönüyorum ve ona dokunmak için bekleyen bir sıra insan görüyorum. Ama şu anda kimse bunu yapmıyor. Garip. Daha da garibi hepsinin bana doğru bakıyor olması.

Arkama bakıyorum ve sadece Mason'ı görüyorum. Yürümek yerine arabayla geldiğimiz için mi dikkat çekiyoruz?

Mason elimi tutarak, "Gel bebeğim," diyor.

Agatha'nın bana sırtıttığını görüyorum ve ona doğru ilerlemek için Mason'ın elini bırakıyorum.

"Oh, oraya gitmelisin!" Agatha Heart'ı işaret ediyor.

"Muhabir nerede?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor.

Şimdi kalp şeklindeki kayanın yanında duran Mason'a dönüyorum.

Orada ne işi var? Sırayı atlamamalıyız.

Kulağına henüz sıranın bize gelmediğini fısıldamak için ona doğru koşuyorum. Ama... Ona ulaştığımda aniden tek dizinin üzerine çöküyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum, nefesim kesiliyor.

Mason bana gülümsüyor - sanırım oldukça gergin bir şekilde.

"Tara," diye başlıyor, sesi duygu dolu. "Dünyama mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde ışık ve sevgi getirdin. Yanımda olmadığın bir gün düşünemiyorum ve düşünmek de istemiyorum. Bu yüzden seni buraya, mavi ayın altına, Aşıklar Tepesi'nin tepesine, sana bir şey sormak için getirmek istedim."

Ona bakarken gözlerim yaşıyor. Bu gerçek değil, değil mi? Umarım rüya görmüyordumdur.

"Tara Davies, Juliet'im," diye devam ediyor Mason, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Sen benim ilk, tek ve sonsuza dek sürecek aşkımsın. Lütfen benimle evlenir misin?"

Küçük siyah bir kutu uzatıyor ve içinden pırıl pırıl bir elmas yüzük çıkınca dünya durmuş gibi oluyor. Kalbim sevinçten yerinden fırlayacakmış gibi olurken, sesimi çıkaramadan başımı sallıyorum.

Sonra ağlıyorum. "Evet, Mason, Romeo'm. Milyon kere evet."

Yüzüğü parmağıma takarken Mason'ın yüzü ışıltılı bir gülümsemeye bürünüyor, dokunuşu omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderiyor. Ardından, birbirimize olan sevgimizi ve bağlılığımızı mühürlemek için şefkatli bir öpücüğü paylaşmadan önce tek olarak Kalbimize dokunuyoruz.

Etrafımızdaki kalabalığın tezahüratları ve alkışları biz birbirimize sımsıkı sarılmış, gecenin büyüyle çevrelenmişken kaybolup gidiyor. Aşıklar Tepesi'nde dururken, mavi ay bizi ruhani ışığıyla yıkarken, yardım edemiyorum ama bizi buraya getiren her şey için minnettar hissediyorum. Mücadeleler, sevinçler, gözyaşları, kahkahalar, hepsi bizi bu mükemmel ana getirdi.

Mason'ın yüzüne bakmak için kucaklaşmamızdan geri çekiliyorum. "Beni kandırdın," diyorum gülerek. "Buraya gelmek istemediğini sanıyordum."

"Sen şaşırtması çok zor bir kadınsın. Arkadaşlarımdan küçük bir yardımıyla bunu başardığıma memnunum."

Bizi izleyen insanlara bakıyorum. "Yoldan çekilmeliyiz ve diğerlerinin Heart'a dokunmasına izin vermeliyiz. Eve gidip yatmaya ne dersiniz?" Fısıltıyla ekliyorum.

Mason bana umut dolu bir sırıtış gönderiyor. "Hadi gidelim."

Ancak kalabalığın etrafımızı sarmasıyla planımız bozuldu. Ay sakinleri ve turistler teker teker nişanımızı kutluyor. Mason ve ben iyi dilekleri nezaketle kabul ederken sevgi dolu bakışları paylaşıyoruz.

"Tebrikler!" Gia bana şiddetle sarıldı.

Benim kucaklamam da aynı derecede sıkı. "Hayır, teşekkür ederim! Maskeli Balo'daki Müzikal Gece'ye benim için o bileti almasaydın ve elbiseni ödünç vermeseydin, Mason ve ben şansımızı kayırabilirdik."

Gia başını sallar. "Olması gerektiği için oldu. Beni nedimelerinizden biri olarak düşünün, olur mu?"

Kıkırdıyorum. "Sanki sormak zorundaymışsın gibi. Bu arada Theo'dan grup arkadaşlarını konser için buraya gelmeye ikna etmesini istediğin için tekrar teşekkür ederim. Kasabayı bir etkinlik için hiç bu kadar heyecanlı görmemiştım."

"Endişelenme," diyor Gia sırtarak. "Theo da çok heyecanlı. Ve onu dolunayda buraya götürmek için sabırsızlanıyorum. Buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamıyorum..." Gia gözlerini kırpıştırır, utanmış gibi başka tarafa bakar.

İçimi çektim. Theo'nun Gia için hayat boyu en iyi arkadaşı olmaktan daha fazlasını ifade edip etmediğini hep merak etmişimdir. Ama o yakışıklı Parlayan Şeytan dünyanın dört bir yanındaki kadınların gözdesi olmuşken, Gia'nın bu konudaki yarasını deşecek bir şey söylemek istemiyorum.

Beni ve Mason'ı tebrik eden insanların oluşturduğu kuyruk ilerlemeye devam ediyor. Nihayet, ne kadar süre sonra bilmiyorum, ayrılabiliriz.

Cutie'nin arabasıyla Aşıklar Tepesi'nden inerken başımı Mason'ın omzuna yaslıyor ve parmağımdaki pırlanta yüzüğün ağırlığını seviyorum. Bunun birlikte çıkacağımız yolculuğun sadece başlangıcı olduğunu biliyorum; sevgi, kahkaha ve sonsuz olasılıklarla dolu bir yolculuk.

"Umarım yorgun değilsindir Juliet," diyor Mason. "Sana söz veriyorum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Seninle seks yapmaktan hiç bıkmadım. Aslında, eğer toplum içinde değilsek, sana hemen şimdi oral seks yapacağım."

Mason'ın nefesi kesildi. "Başkan Davies! Az önce ağzınızdan çıkanı duydunuz mu?" Arabayı durdurur, etrafına bakınır.

Kıkırdarak koluna dokunuyorum. "Sürmeye devam et ki eve gidebilelim."

"Ne? Burada bir yerde amını yalamamı istemiyor musun?"

Kalbim çarpmaya başladı. Teklifinden sonra kendimi alışılmadık derecede ahlaksız hissederek gözlerinin içine bakıyorum. "Burada çok açıktayız. Daha تنها bir yere gitmeye ne dersin?"

Ve yaptık.

###

Sydney'de Bir Hafta Sonu'nu okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu kitabı beğendiyseniz, mümkün olan her yerde bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum.

Moonstruck Cove ve sevimli Mooner'lardan daha fazlasını ister misiniz? Theo ve Gia'nın tam uzunlukta, buharlı romanı bir sonraki sürümüm. [*Rock Yıldızıyla Dans*](#) adlı, arkadaştan aşığa, rock yıldızına, küçük kasaba romantizmi. Bir göz atın!

Rockstar ile Dans Kitabı Açıklama

Ben bir rock yıldızıyım ve hiçbir şeyden korkmuyorum. Dans etmek dışında. Ve en iyi arkadaşşıma ona aşık olduğumu söylemek.

THEO

Yıllar önce küçük bir kasaba olan Moonstruck Cove'u daha yeşil çayırlar için terk ettim ve asla arkama bakmadım. Şimdi bir rock yıldızıyım ve hayatımı seviyorum.

Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan Gia ile vakit geçirmek için hala ara sıra ziyaret ediyorum. O, çok uzaklardan gelen insanların devam ettiği bir dans stüdyosunu işleten harika bir dans öğretmeni. Onunla çok gurur duyuyorum.

Ben de ona aşığıım.

Ama o benim yaşam tarzımdan nefret ediyor ve Moonstruck Cove'u asla terk etmeyecek. Peki bir çift olarak bunu başarma şansımız nedir?

Sana cevabı söyleyeyim.

Zip. Sıfır. Hem de hiç.

Sonra eski sevgilisinin bir kriz sırasında ona yardım etmek ve günü kurtarmak için gönüllü olduğunu öğrendim.

Bunun olmasına izin verecek miyim?

Hayatta olmaz. Gia'nın kahramanı ben olmalıyım, o değil.

Ama büyük bir sorun var. Gia'ya yardım etmek dans etmeyi gerektirir ve...

I. Dans etme. Dans etme.

Bu yüzden grubumun davulcusu ve eş solisti olmak benim için mükemmel. Çoğu zaman kıcıımın üstündeyim. Sahnede dönüp aptal gibi görünmeye gerek yok.

Her şey aleyhime işlerken, bana Kalp Kıran diyen kadının kalbini kazanabilir miyim?

Theo ve Gia'nın hikâyesi daha önce *Moonstruck Dance* adlı bir novellada anlatılmıştı ve bu novellaya sadece Miranda P. Charles'ın bülten aboneleri erişebiliyordu. Şimdi çok daha uzun, tam uzunlukta bir romana dönüştürüldü ve *Rockstar ile Dans* adı verildi ve artık herkese açık!

Teşekkür

Bu fikri ortaya atan sevgili yazar arkadaşım Lissanne Jones olmasaydı, Bir Hafta Sonu roman serisi var olamazdı. Bir Hafta Sonu serisini gerçeğe dönüştürmek için gereken tüm sıkı çalışmayı yaptığı için en büyük teşekkür ona gidiyor.

Bir Hafta Sonu serisi, dünyanın dört bir yanında geçen diğer harika bir hafta sonu romanlarını yazan harika yazarlar olmasaydı bir seri olmazdı. Onlarıkiyle aynı seride yer alan bir hikâyeye sahip olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

KiWi Cover Design Co'dan Kim Wilson'ın yaratıcılığı olmasaydı One Weekend kitap kapakları bu kadar harika görünmezdi. Wilson'ın yeteneği One Weekend hikayelerini daha ilk sayfadan hayata geçiriyor.

Son olarak, Bir Hafta Sonu serisi okuyucularımız olmadan hiçbir anlam ifade etmezdi. Yazdıklarımızı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Desteğiniz hayal edebileceğinizden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Miranda P. Charles tarafından da yazılmıştır.

Aşağıdaki kitapların her biri kendi başına okumaktan keyif alacağınız güçlü birer bağımsız kitaptır. Eğer bir serinin içine dalmak istiyorsanız, kitapları sırayla okumanız tavsiye edilir.

Indie Rebels Serisi

Ajanları kimliklerini aşık oldukları kadınlardan bile saklamak zorunda olan gizli bir suçla mücadele ekibini konu alan romantik gerilim dizisi.

Kitap 1: Xavier - Sözleşme Kitap 2:

Jaxon - Görev Kitap 3: Bryce -

Proje K i t a p 4: Kallan:

Değişim Kitap 5: Aidan: Kurtarma

Kitap 6: Kerrod: Kefaret

Aşkın Esiri Serisi

Arkadaşlar arasında eğlenceli bir bahis oyununun arka planında gizem ve gerilim içeren çağdaş bir romantizm serisi.

Omnibus: Aşk Tarafından Yakalanan Kitaplar 1-3 (İsteksiz Yönetici, Boyun Eğmeyen Bekar, Gizli Playboy)

Kitap 1: İsteksiz Yönetici Kitap 2:

Boyun Eğmeyen Bekar Kitap 3:

Gizli Playboy Kitap 4: İstenmeyen

Nişanlı Kitap 5: Unutulmayan Eski

Sevgili Kitap 6: Bilinmeyen

Milyarder Kitap 7: Maskesiz CEO

K i t a p 8: Beklenmeyen Koca

Kitap 9: Gerçek Olmayan Erkek

Arkadaş

Aşk Zamanı Serisi

Bir sonraki yılbaşına kadar sonsuza dek mutlu olacakları erkeği bulmak için yeni yıl kararı alan beş en iyi arkadaş takip eden neşeli bir çağdaş romantizm dizisi.

Kitap 1: Sonsuza Kadar

Kitap 2: Nihayet

Kitap 3: Yeniden

Kitap 4: Her Zaman

Kitap 5: Sonunda

Gizli Düşler Serisi

Hayallerindeki kariyere ve sonsuza dek mutlu olacakları eşlerine rastlayan dört en iyi arkadaş hakkında neşeli bir çağdaş romantizm serisi.

Kitap 1: Gizli Kelimeler

Kitap 2: Gizli Tasarımlar

Kitap 3: Gizli Hareketler

Kitap 4: Gizli Tatlar

Tasarımla Yaşam Tarzı Serisi

Lifestyle by Design adlı bir dergiye bağlı üç arkadaşın "O Kişi "yi bulma yolculuğunu anlatan, neşeli bir çağdaş romantizm dizisi.

Kitap 1: Sevgi İsteği

Kitap 2: Kalp Hırsızı

Kitap 3: Sevgi Işını

Yazar Hakkında

Miranda P. Charles, kalp atışlarını hızlandıran, heyecan verici ve buharlı çağdaş aşk romanları yazıyor.

Zamanını dizüstü bilgisayarının başında, kafasında dönen aşk hikayelerini kelimelere dökerek ya da elinden bırakamadığı kitapları okuyarak geçirmeyi tercih ediyor.

Kitaplar dışında da bir hayatı var. Çoğunlukla, ailesi ve arkadaşlarıyla bağ kurmaktan veya harika kocasıyla romantik gezilere çıkmaktan oluşuyor.

Avustralya'nın güzel şehri Sidney'de yaşıyor.

Miranda ile bağlantı kurun!

www.mirandapcharles.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Kitap Açıklaması](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Sonsöz](#)

[Rockstar ile Dans Kitap Tanıtımı Teşekkür](#)

[Ayrıca Miranda P. Charles](#)

[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

